328

Susan Doyle

ÎN PLASA SEDUCȚIEI

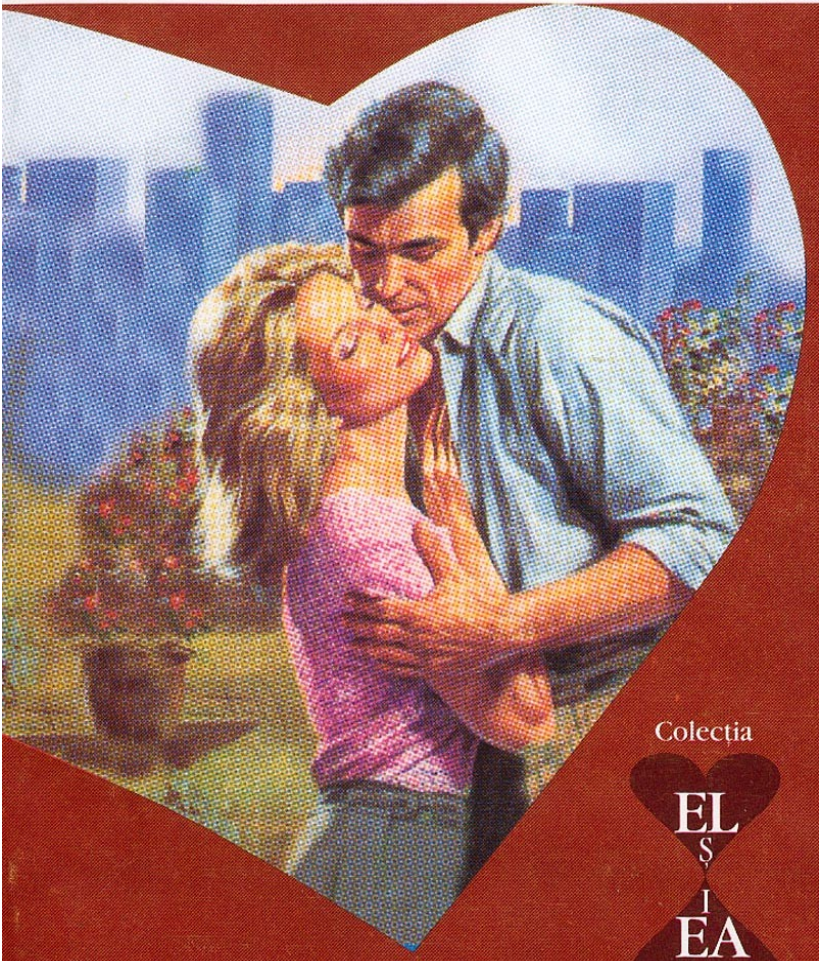

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Susan Doyle

În plasa seducţiei

Editura Alcris
Colecţia: El şi Ea
1994

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul:

A WOMAN OF HER TIMES
1987

Traducere şi adaptare în limba română de
CRISTINA ANCA NICOLAE

ISBN 973 – 9405 – 82 – 7

Tessa Dance este asistentă veterinară şi se angajează în New Forest nu cu puţine emoţii. Noul ei şef este acel Sam Wilde, adorat de femei şi care aşteaptă din partea ei flexibilitate... din toate punctele de vedere! El ştie că Tessa îi va cădea la picioare! Iar ea trebuie să recunoască faptul că e un bărbat pe cât de seducător pe atât de bun ca medic veterinar. Încercând să înţeleagă acest bărbat atât de dificil, nu cumva se juca cu focul?

Capitolul 1

De îndată ce deschise ochii totul îi reveni în minte.

De ce naiba acceptase interviul?

Tessa îşi întinse picioarele şi dădu pătura la o parte. Probabil că nu fusese în toate minţile! auzi, să se trezească sâmbătă dimineaţă la şase!

Dar vocea de la celălalt capăt al firului fusese cât se poate de categorică…

Ar fi trebuit să găsească o scuză…

Oricum, în clipa în care îşi propuse să rămână în pat, deschise larg ochii. Un spasm în capul pieptului îi reaminti că rămăsese fără slujbă.

Băgându-şi picioarele în papuci coborî, somnoroasă, în bucătărie. În ferestre bătea un soare palid de mai, iar pe gardul grădinii se plimbau trei porumbei, imaginea lor ducând-o cu gândul la cei trei bărbaţi din viaţa ei şi cam ce reacţie ar avea dacă le-ar spune că are de gând să plece de-acasă.

De fapt nu pleca, doar avea în vedere acest

lucru. De mică avusese grijă de fraţii gemeni şi de tatăl ei. Acum, la douăzeci şi trei de ani, nu era, totuşi, cazul să se gândească şi la viitorul ei fără să se simtă vinovată? După moartea mamei i se păruse firesc să-i ia locul, dar…

Problema era că situaţia dura de prea multă vreme, iar Felix şi Archie, acum bărbaţi în toată firea, erau atât de mototoli că niciun ou nu ştiau să fiarbă. În ce-l privea pe tatăl ei… era încă tânăr şi Tessei nu-i plăcea deloc că îşi consumă întreaga energie trebăluind în curtea casei… Ce l-ar mai fi împiedicat să se recăsătorească dacă ea nu mai era acolo?

Tessa îşi alungă somnul şi din minte problemele familiei. Cu toate aptitudinile ei organizatorice nu reuşise să convingă pe vreunul dintre ei să o conducă în dimineaţa aceea cu maşina. Ce mutre ar fi făcut dacă le-ar fi reprodus anunţul cu oferta de serviciu!

— E cineva acasă? Tessa se întoarse şi văzu uşa din spate, lăsată descuiată de ultimul sosit acasă în noaptea aceea deschizându-se. Eşti

îmbrăcată? în prag apăruse un bărbat ţinând în mână un trandafir. Nu că m-ar deranja dacă n-ai fi… Puţină indecenţă dimineaţa e ultimul lucru despre care aş avea de obiectat.

— Todd!… hai, intră, zise Tessa râzând. Dacă vrei, într-adevăr, să vezi o scenă indecentă, du-te sus şi-ai să-i găseşti pe Todd şi Archie dormind în pielea goală.

— Nu, mulţumesc! replică Todd Greystone aţintindu-şi privirea asupra tricoului cu Mickey Mouse în care Tessa dormise peste noapte. Băieţii nu sunt pe gustul meu.

Tessa băgă floarea într-o sticlă goală de lapte şi o puse pe pervaz. Răsucindu-se îl văzu pe Todd holbându-se la picioarele ei lungi, dar se obişnuise cu figurile vecinului ei. Instructor de fitness la un club de sănătate din oraş, îi plăcea să-şi etaleze fizicul bine întreţinut. Prieteni din copilărie, Tessa îşi amintea că în adolescenţă Todd era un puşti supraponderal, însă, de câţiva ani, natura îi rezolvase problemele. Acum, îmbrăcat în sort alb şi o vestă care abia îi cuprindea pieptul lat şi

bombat, îi juca sub piele muşchii puternici, făcând-o să râdă.

— Ar trebui să fii ceva mai atentă cu obloanele dacă te mai fâţâi îmbrăcată aşa. Eu am un loc rezervat lângă gard.

— În cazul ăsta trebuie să te ridici pe vârfuri ca să vezi ceva.

— Sunt mai înalt decât gardul. Dar ce, te deranjează cumva?

— În dimineaţa asta am alte griji decât să urmăresc tipii care trag cu ochiul pe fereastră la mine. Şi-l împinse spre uşă.

— Adică?

— Tessa oftă.

— Dacă ţii să ştii neapărat… e vorba de un interviu pentru o slujbă, la care deja am întârziat.

— Cam devreme pentru un interviu, nu-i aşa?

— Trebuia să ajung într-un loc numit Beechwood Bridge, la două ore distanţă de-aici şi am tren la şase şi jumătate.

— Nu-l mai prinzi!

— Mulţumesc pentru încurajare! mormăi ea

printre dinţi.

Todd o prinse de mijloc, dar Tessa îl plesni în glumă peste mână şi-l îmbrânci.

— Mi-ai stricat tot cheful, râse el. Te-asigur că intenţiile mele sunt cât se poate de serioase.

— Todd Greystone, nici într-o mie de ani n-o să cred în promisiunile tale.

— Nici dacă-ţi promit că vei ajunge la timp la interviu?

— Nu se poate… chiar vorbeşti serios?

— Mă-ntorc în douăzeci de minute… aşa că nu sta să m-aştepţi. Tessa pierdu următorul sfert de oră nehotărându-se cum să-şi aranjeze părul, apoi se îmbrăcă în taiorul cel nou bleumarin, câţiva centimetri deasupra genunchiului şi bine mulat pe corpul subţire şi decise să-şi lase părul blond desfăcut pe spate, îşi dădu cu rimel pe gene şi cu puţin ruj pe buze şi ieşi în grabă din casă, întrebându-se dacă merita osteneala. Vocea de la telefon i se păruse atât de morocănoasă.

— Nu-i rău… nu-i rău deloc, mormăi Todd în timp ce se aşeza lângă el în maşina sport

decapotabilă. De fapt, despre ce slujbă e vorba. Bănuiesc că nu vrei să te-angajezi manechin.

— Ei, manechin!... în văgăuna aia de New Forest? râse Tessa. Şi nu fi atât de susceptibil. Ţi-am spus de câţiva ani că mă gândesc la o schimbare.

— Dar nu atât de departe de Oxford. Ţi-ai cheltui toţi banii numai pe drum.

Tessa hotărî să nu-i spună nimic despre partea cu „ofer locuinţă”.

— Stai puţin că încă n-am primit slujba, aşa că nu fi atât de prăpăstios. Pe drum îşi aminti exact cum suna acel anunţ publicat în Veterinary Record:

Ocazie de a lucra cu animale. Rezistenţa fizică şi oarecare experienţă veterinară, necesare: flexibilitatea, esenţială. Ofer locuinţă. Salariu corespunzător.

Rezistenţă fizică avea, slavă Domnului. Nu ea se ocupase în ultimii zece ani de îmblânzirea celor doi drăcuşori şi asta cu rezultate vizibile? în ce privea experienţa, trei ani lucrase la Clinica

veterinară „Robert Marlowe”, din Oxford, de unde putea aduce cele mai bune referinţe. În privinţa celei de-a treia condiţii, flexibilitatea, încă se mai gândea cam ce putea să însemne, când Todd opri maşina la marginea unei păşuni, chiar vizavi de câteva cabane acoperite cu stuf.

— Am ajuns la Beechwood Bridge… şi cu o jumătate de oră mai devreme. Căscă, se întinse, apoi privi în jur strâmbând din nas. Spune drept, ţi-ar plăcea să lucrezi aici?

— Mie mi se pare destul de pitoresc! îl contrazise ea, uitându-se printre frunzele copacilor. Beechwood Bridge ar trebui să fie dincolo de cabane, la capătul potecii.

— Sunt o mulţime de poteci pe-aici, bombăni Todd luând-o de braţ şi porniră la drum.

Deşi satul era mic, locuitorii lui păreau surprinzător de ocupaţi; muncitori cărând scări şi saci cu ciment şi un camion cu remorcă, păreau să se îndrepte într-o singură direcţie.

— Uite, acolo! exclamă Tessa cuprinsă brusc de emoţie.

— Nu te las singură, zise Todd, uitându-se chiorâş în direcţia muncitorilor.

Tessa îşi retrase braţul de sub palma lui.

— Mulţumesc, Todd, dar mă descurc şi singură!

— Nu-mi prea place… Bine, se hotărî el băgându-şi mâinile în buzunare, mă duc să caut o staţie de benzină, mai dau o raită pe-aici şi într-o oră mă-ntorc să te iau.

Tessa îl urmări cum pleacă şi mulţumită îşi continuă drumul prin hârtoape, trecând pe lângă excavatoare, muncitorii care săpau şi conducte groase din teracotă.

— Fii atentă pe unde mergi, auzi o voce pe undeva pe la picioare. Tessa tresări speriată şi aproape că se împiedică când dintr-o groapă, exact în faţa ei, apăru capul unui bărbat. N-ai văzut semnul? De ce femeile nu s-or uita niciodată pe unde calcă? Tessa mormăi o scuză, dar imediat regretă, auzind din nou vocea: Scuzele nu-mi folosesc la nimic. Din cauza ta am pierdut vergeaua.

Aşa sunt bărbaţii, îşi zise Tessa. Când treaba nu merge devin irascibili! Tatăl ei, constructor de meserie, tot timpul meşterea la instalaţia de canalizare, iar pe aleea din curte mereu erau împrăştiate vergele roşii. Casa înălţată în anii ’60 de mâinile lui era mândria şi bucuria lui Joe Dance, nu însă şi lucrurile de canalizare.

— Ideea cu legatul vergelei de mână cu o sfoară e foarte bună. Dacă alunecă n-ai cum s-o pierzi, îi strigă ea bărbatului care acum moşmondea ceva pe fundul gropii. În nouă din zece cazuri funcţionează.

— Bărbatul îşi înălţă capul încet… ameninţător şi se prinse cu palmele de marginea gropii.

— Ideea cu sfoara vine cam târziu. Deja am pierdut-o!

— În cazul ăsta, ai nevoie de vergele lungi. E clar că blocajul s-a produs în adâncime sau pe canalul colector.

În clipa aceea îl văzu zbârlindu-se. Ştia, bineînţeles că nu era deloc înţelept să dai sfaturi

cuiva care încearcă să facă o treabă la care nu se pricepe, dar trăind alături de trei bărbaţi aşa cum erau ai ei simţul practic trecuse pe primul loc înaintea prudenţei şi avea chiar şi un motto care spunea că o femeie nu trebuie să apeleze la ajutorul unui bărbat decât atunci când nu mai are încotro!

Bărbatul strâmbă din gură. O gură frumoasă, cu dinţi albi, sănătoşi.

— Te deranjează să vii jos, aici, să-mi faci o demonstraţie? mormăi el, bătând nervos cu degetele în pământ. Ca neprofesionist e limpede că pierd timpul de pomană.

Tessa se încruntă.

— Nici eu nu sunt îmbrăcată pentru o asemenea treabă!

— Atunci, n-am ce face… mă descurc cum pot. Te pot ajuta cu ceva?

Tessa ezită un moment.

— Păi… caut pe cineva cu numele de Wilde.

— Wilde? Eşti sigură că ăsta-i numele? De-abia când se ridică pe marginea gropii realiză

Tessa că era îmbrăcat doar în pantaloni scurţi. Se uită la pieptul gol, bronzat, cu păr des, cârlionţat. Deşi obişnuită să vadă bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi, acum cu greu îşi desprinse privirea de la el ca să-şi pună ordine în gânduri.

— Sunt sigură că numele e Wilde, murmură cu îndoială în voce.

— În cazul ăsta, nu e nevoie să-l mai cauţi. L-ai găsit. Şi se ridică râzând. Îmi pare rău dar nu pot să dau mâna cu tine.

Tessa simţi că îi cade faţa, totuşi reuşi să îngaime:

— Sunteţi domnul Wilde, persoana cu care am vorbit la telefon… cu care am fixat o întâlnire?

— Ah, nu, nu eram eu. Bărbatul îşi şterse mâinile cu o cârpă pe care o băgă la loc în buzunar. Cred că ai discutat cu Greeley… secretarul meu. Mi-a spus că a sunat cineva pentru interviul din dimineaţa asta, dar habar n-aveam că e vorba de o femeie.

Tessa îşi revenise aproape complet şi-acum se întreba dacă nu cumva o spusese în ironie, dar

cum pe buzele lui încă flutura un zâmbet hotărî să nu-şi mai bată capul cu asta.

— Sunt Tessa Dance. Am sosit cu o jumătate de oră mai devreme.

— De asta m-ai găsit acolo, jos. Avem probleme cu presiunea apei şi instalatorul a suferit ieri un mic accident.

— Aha… exclamă Tessa cu un zâmbet nervos. Începutul interviului nu era deloc promiţător. De ce, naiba, nu trecuse pe lângă blestemata aia de groapă ţinându-şi gura!

— Greeley ţi-a mai dat şi alte amănunte în legătură cu anunţul?

Tessa scutură din cap.

— Nu, dar nici eu n-am întrebat. Legătura era foarte proastă şi abia îl auzeam. Şi el la fel pe mine, cred.

— Acum trebuie să mă ocup şi de telefon, mormăi el trecându-şi degetele prin părul ciufulit. Mai bine mergem în casă să mă schimb şi eu. Dumul lung era străjuit de tufe neîngrijite de rododendroni şi brazi înalţi ivindu-se din spatele

lor. Nu te uita în ce hal arată totul. Beechwood Hall e în renovare şi, în acelaşi timp, încerc să pun pe picioare cabinetul din sat al tatălui meu. De-asta am dat anunţul în Veterinary Record. Gata, am ajuns. Eşti surprinsă, nu-i aşa?

Tessa clipi de câteva ori să se asigure că nu visează. Casa avea o mulţime de turnuleţe, parapeturi şi ferestre, imposibil să le numeri dintr-o singură privire şi părea lăsată în paragină, dar avea ceva deosebit…

Îl urmă pe treptele de piatră şi când el împinse uşa grea de lemn aceasta scârţâi lung.

— Bun venit la Beechwood Hall… reşedinţa familiei de patru generaţii.

Tocurile îi răsunau pe dalele de piatră… şi totul arăta exact cum îşi imaginase de afară… grinzi, pereţi îmbrăcaţi în lemn închis la culoare şi personaje cu un aer sobru în portretele agăţate de-a lungul scării interminabile.

— Juno! Jay! Staţi! strigă bărbatul celor doi câini uriaşi care se apropiau în fugă.

Câinii se supuseră ordinului şi Tessa răsuflă

uşurată.

— Ciobăneşti irlandezi, nu? Sunt prietenoşi? întrebă ea.

— După ce le eşti prezentat şi se obişnuiesc cu tine… da, spuse bărbatul zâmbind.

Tessa se apropie de ei şi, de îndată, începură s-o lingă şi s-o miroasă.

— Sunt superbi… şi atât de mari!

— Te împaci bine cu animalele, remarcă el.

— Le ador. Tessa mângâie capul femelei şi căţeaua căscă, arătându-şi colţii. Acasă n-am ţinut câini, dar m-am ocupat de ei de când am terminat liceul. Ce pereche superbă… locuiesc aici?

— Au fost ai tatălui meu, răspunse bărbatul. Şi eu tot aici am crescut… în casa tatălui meu. Intenţiona s-o renoveze, dar a murit acum trei luni şi n-a mai apucat.

Tessa îşi înălţă privirea că să-şi exprime părerea de rău, dar renunţă văzându-l îndreptându-se spre scări.

— Dacă vrei intră şi aşteaptă-mă în camera din dreapta. Vin şi eu imediat, îi strigă el peste

umăr.

În timp ce mângâia câinii Tessei îi reveni brusc în minte numele de Wilde. Acelaşi nume îl citise de curând în ziare…

Ridică din umeri şi se îndreptă spre încăperea cu uşi duble, masive. Păreau grele, dar când le împinse se deschiseră imediat trezindu-se în pragul unei încăperi ciudate, cu mobilier de epocă, o masă lungă pe mijloc şi tavanul împodobit cu heruvimi cântând la harpe aurite.

— Ia loc, te rog, auzi o voce cunoscută. Bărbatul care, probabil, era Greeley, apăruse în spatele ei ducând în mână o tavă cu ceai. Era îmbrăcat în negru şi avea un aer protocolar, iar figura inexpresivă era tipică majordomului englez. Aşează tava pe masă şi turnă ceaiul din ceainicul de argint.

— Mulţumesc, spuse Tessa privindu-l cu coada ochiului. Bărbatul se înclină uşor şi dispăru. Rămasă singură îşi înălţă privirea spre tabloul atârnat deasupra şemineului ce reprezenta un bărbat între două vârstă îmbrăcat în costum de

safari, cu pălărie şi pantaloni scurţi, ţinând în braţe o maimuţică.

— E tata… Sir Gerald Wilde, auzi o voce în spatele ei.

Se răsuci şi observă că gazda se schimbase într-o cămaşă albă şi pantaloni lungi.

— Sir Gerald… asta înseamnă că sunteţi Samuel Wilde?

Bărbatul începu să râdă dându-şi capul pe spate.

— Mă amuză faptul că o pată de noroi îţi poate schimba faţa făcând-o de nerecunoscut. Nu fusese doar o pată, se gândi ea, amintindu-şi cum arăta mânjit din cap până în picioare. Dacă mi-aş fi dat în anunţ numele întreg, aş fi fost asaltat de cereri de serviciu. Televiziunea are asupra oamenilor şi efecte mai puţin plăcute.

Tessa îşi simţi inima tresărindu-i în piept. Samuel Wilde… el era într-adevăr? îi urmărise cu sufletul la gură toate episoadele din „Animale sălbatice”.

— Hm… se pare că am păşit cu stângul, se

bâlbâi ea.

— Te rog… nu te simţi stânjenită pentru ce mi-ai spus mai devreme. Nu ceea ce-i spusese mai devreme o stânjenea, ci ceea ce gândea despre el. Superb şi sexy erau două adjective care-i veniră brusc în minte. Arăta mult mai bine decât la televizor, ceea ce nu era de mirare, fiindcă în scenele acelea trebuia să-şi croiască drum prin mlaştini şi tufişuri şi nici nu era îmbrăcat îngrijit, ca acum. Şi îi depăşea cu mult în înălţime pe Felix şi Archie care, slavă Domnului, erau destul de înalţi. În privinţa vârstei… era greu de apreciat. La televizor părea să aibă în jur de treizeci de ani, însă acum vedea că e mai în vârstă: avea obrajii cutaţi şi riduri fine la coada ochilor cenuşii care te hipnotizau. Am putea-o lua de la început… Eu sunt Sam Wilde, iar tu domnişoara Dance, asistent veterinar. Aşa e?

Tessa încuviinţă din cap, încă şocată.

El zâmbi amuzat şi-şi trase un scaun pe care se aşeză comod.

— Încep eu sau preferi să vorbeşti prima?

— Oh, nu, după dumneavoastră.

— Bine. Mai întâi aş vrea să aflu ce te-a făcut să răspunzi anunţului.

— Sinceră să fiu… începu ea plină de entuziasm, apoi vocea i se frânse observându-i privirea fixată pe decolteul ei. Eu… hm… am răspuns de fapt la patru anunţuri.

— Toate patru apărute în Veterinary Record sau şi în Revista instalatorului?

Tessa simţi că faţa îi ea foc.

— Am făcut o confuzie pe care n-am să mi-o iert niciodată.

— Oho, ai s-o uiţi cu siguranţă. Hai să continuăm. Ce s-a întâmplat cu celelalte trei anunţuri?

Tessa îl privi bănuitoare. O ironiza?

— La două mi s-a răspuns că posturile s-au ocupat deja, iar la cel de-al treilea că mai degrabă au nevoie de o secretară decât de o asistentă, ceea ce nu mi-a convenit pentru că am o calificare.

— Aşa că ai ajuns aici.

— Recunosc că am ezitat. Secretarul nu mi s-

a părut prea încântat.

— Te asigur că putea fi şi mai rău. Sam Wilde avea un farmec aparte mai ales când zâmbea. Spuneai că eşti calificată.

Tessa îşi deschise geanta şi scoase dinăuntru referinţele pe care Robert Marlowe avusese amabilitatea să i le scrie.

— Hm… în timp ce citea Sam Wilde ridică dintr-o sprânceană. Văd că ţi-ai luat şi diploma… Chiar nu-nţeleg de ce-ai plecat de-acolo. Trei ani de experienţă în clinică… e o slujbă foarte bună după părerea mea.

Tessa îşi împreună mâinile în poală. Da, fusese o slujbă bună; muncise din greu să-şi obţină diploma, iar Bob Marlowe se străduise s-o convingă să renunţe la a-şi căuta de lucru în altă parte… la fel şi familia ei. De-asta, poate, se ambiţionase să plece. Până atunci pusese familia pe primul loc, gravitând în jurul ei. Acum devenise egoistă… şi asta o bucura enorm! Dar nu-i va explica toate astea lui Samuel Wilde, fiindcă, oricum, n-ar înţelege. Nu vreau să te plictisesc

intrând în amănunte, domnule Wilde. Pe scurt, răspunsul este că-mi doream o schimbare. Toată viaţa mi-am petrecut-o în Oxford şi nu văd nimic rău în a vrea să cunoşti şi alte locuri.

— Dar chiar să pleci de-acasă ca să te muţi într-un asemenea loc? Eşti tânără şi aici nu vei găsi prea multe locuri de distracţie.

— Eu nu caut distracţie, ci o muncă interesantă cu animalele. Asta mi-am dorit întotdeauna, încă din copilărie.

— Iată o femeie care ştie ce vrea, replică el. Eu am nevoie de cineva care să muncească din greu. Cabinetul e mic, dar solicitat. Tata nu s-a ocupat de el, însă cu l-am repus pe picioare. Şi încă ceva… în momentul de faţă, din cauza renovărilor, Beechwood Hall nu e un loc prea confortabil de locuit.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să locuiesc aici, la Beechwood Hall? întrebă luată prin surprindere.

El dădu din cap că da, amuzat de reacţia ei.

— Trebuie, repetă el. Propunerea nu te prea

atrage, nu?

— Păi… nu e chiar ce mă aşteptam.

— Salariul ar compensa, bineînţeles.

Ce om sucit, pe de o parte, parcă încerca s-o facă să renunţe vorbindu-i în aşa fel încât slujba să nu i se pară atrăgătoare, pe de alta, stârnindu-i curiozitatea.

— Pot vedea cabinetul? întrebă ea.

— Sigur, mergem cu maşina mea, zise el ridicându-se.

Tessa îl urmă afară şi în câteva clipe se strecura pe scaunul din faţă a unui Porsche vişiniu care îndată porni spre sat. Când trebui să coboare îşi dori să fi făcut mai multe curse cu maşina sport cu caroserie joasă a lui Todd, îmbujorându-se sub privirea amuzată a lui Sam Wilde când, efectiv, fu nevoită să se agaţe de mâna întinsă.

— Tot echipamentul este nou, aşa că dacă mă hotărăsc vreodată să vând afacerea, firma poate fi preluată din mers, spuse el urcând treptele verandei.

— Ar fi păcat să vindeţi un loc atât de frumos,

şopti Tessa uitându-se la bolta de viţă care aproape că ascundea ferestrele.

— Asta ar fi o alternativă… zise el ridicând din umeri. Încă nu am hotărât nimic… motiv pentru care am şi menţionat că flexibilitatea este esenţială.

— Vreţi să spuneţi că altcineva ar putea prelua cabinetul?

Bărbatul o privi apatic.

— În afară de televiziune, la Londra mă mai ocup de un cabinet. Până acum am reuşit să combin cele două activităţi. După moartea tatii a trebuit să revin la Beechwood Hall, dar nu ştiu câtă vreme voi putea rămâne aici.

— Şi, în timpul ăsta cine se ocupă de cabinetul din Londra? întrebă ea intrând într-o încăpere care semăna mai mult cu o băcănie decât cu o sală de operaţii pentru animale.

— Mă ajută Paul Lancing, un prieten. Am încredere să-l las în locul meu cât lipsesc… Iată Clinica veterinară Beechwood Bridge.

Cămăruţa era modestă, cu bănci şi scaune

care Tessei îi amintiră de anii de şcoală, cu pereţi proaspăt vopsiţi şi gresie nouă pe jos.

— Combinaţia asta de vechi şi nou mi se pare atât de ciudată, zise Tessa.

— Am vrut să păstrez atmosfera. Cabanele astea trei au fost construite acum trei sute de ani. Păcat că Gus Allen nu e azi aici că ţi-ar fi ţinut o lecţie de istorie. Gus a învăţat meseria de la tata şi locuieşte cu Annie, soţia lui, în cabana de alături.

— Dacă vindeţi Gus rămâne să lucreze aici în continuare?

— Are şaizeci de ani şi dacă doreşte se poate pensiona, deşi nu cred că o va face vreodată. E genul de om care merge până la capăt.

Stătea în faţa ei, cu mâinile în buzunare şi chipul relaxat, acelaşi Samuel Wilde pe care-l ştia din serialele de televiziune, carismatic, cu ochii aceia cenuşii uimitor şi părul şaten, ondulat. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că îl va cunoaşte în realitate.

— Familia ta ce zice că ţi-ai abandonat slujba? o întrebă schimbând brusc subiectul.

— Încă nu le-am spus, recunoscu ea. Locuiesc cu tata şi cu fraţii mei gemeni, dar nu cred că-mi vor simţi prea mult lipsa… Incredibil… Totul e nou, spuse urmându-l în cabinet.

— Mai lipseşte aerul condiţionat… Ştii să-l foloseşti? o întrebă el arătându-i computerul aşezat pe o masă. Încăperea era plină de cutii puse una peste alta până în tavan, iar biroul era ticsit de hârtii.

— Cum să nu ştiu, răspunse Tessa uitându-se pieziş la tot haosul de acolo.

— Te asigur că găsesc cu ochii închişi fiecare lucruşor. Nu mi-ar lua decât câteva ore să pun totul în ordine.

— Şi personalul… aveţi pe cineva care vă ajută?

— Soţia lui Gus… Annie. Nu are calificarea ta, însă, după atâţia ani, animalele sunt pentru ea o a doua natură. La Beechwood Hall e doar Greeley care şi locuieşte acolo. Bucătarul tatii şi femeile care vin la curăţenie locuiesc în sat.

Dinspre verandă se auzi un zgomot.

— Juno! Ce naiba cauţi aici? Câinele încerca să intre şi-şi băgase botul în crăpătura uşii. Sam o deschise larg şi se aplecă să-i scarpine blana. E o maestră a evadărilor. Nici Greeley nu o poate opri când îşi pune ceva în minte.

Tessa îi văzu din nou dinţii stricaţi când căţeaua căscă.

— Biata de tine! nu se putu abţine să nu exclamă.

— Te referi la dinţii ei? Curând va începe un tratament. Ce diagnostic i-ai pune, domnişoară Dance?

Tessa se aplecă şi-i deschise gura lui Juno ca să vadă mai bine.

— Stai cuminte, fetiţo, o linişti ea. Are carii, nu?

— Da, foarte bine, cum ai ghicit?

Tessa se ridică uitându-se în jur după chiuvetă.

— Am urmat un curs de stomatologie canină cu Robert Marlowe.

— Îţi place stomatologia canină? o întrebă

surprins, în timp ce o urmărea cum se spală pe mâini.

— Foarte mult.

— Cam neobişnuit pentru o femeie.

— Asta se-ntâmpla pe vremuri, replică ea cu fermitate, ştergându-şi mâinile, dar când îşi ridică privirea spre el se intimidă.

— Eu tot nu-nţeleg de ce te interesează o slujbă temporară, care nu-ţi oferă siguranţă şi nicio viaţă socială activă. Ca să fiu sincer, nu cred că ţi se potriveşte, îi spuse pe un ton categoric.

În privirea lui Tessa citea ostilitatea sau, poate, suspiciune şi antipatie şi nu înţelegea ce făcuse ca să fie tratată în felul acela.

— Ca să fiu la fel de sinceră, domnule Wilde, nu cred că puteţi aprecia compatibilitatea cuiva după un interviu de o jumătate de oră. Nu e deloc corect.

— Şi ce propui? replică el mârâind uşor.

— O perioadă de probă de două săptămâni, îi sugeră Tessa cu curaj, întrebându-se dacă ea rostise acele vorbe.

— Asta nu te-ar ajuta prea mult, zise el scuturând din cap. Merită atâta deranj mutatul aici şi întoarcerea acasă dacă lucrurile nu vor merge cum trebuie? Câtă grijă din partea lui că lua în calcul şi acea posibilitate! Totuşi, impresia ei era că nu de ea îi păsa, fiindcă privirea lui spunea altceva. Mai doreşti să mă-ntrebi ceva? o întrebă pe un ton rece.

Asta ce mai însemna! Chiar îi dădea papucii?

— Nu… nu, se bâlbâi ea.

— În mod sigur familia ta ar protesta faţă de hotărârea pe care ai luat-o şi-apoi, mai e şi opinia publică. Presa te-ar putea implica într-un scandal puternic mediatizat dacă s-ar descoperi că locuieşti la Beechwood Hall… singură… cu mine. Era clar că ratase interviul, dar chiar voia să-i facă vânt invocându-i asemenea argumente puerile? Te conduc, se oferi el.

— Cunosc drumul, mulţumesc. La revedere, domnule Wilde.

Cu obrajii în flăcări şi grăbindu-se să dispară de acolo, Tessa se jură ca niciodată nu se va mai

lăsa dusă de nas de şarmul vreunei celebrităţi… nici pe ecran, nici dincolo de el. Dacă toate erau nişte specimene aidoma lui Sam Wilde, atunci n-aveau decât ca să-i ţină sănătoşi.

Capitolul 2

Tessa se uita fascinată la degetele lui Sam Wilde, lungi, bronzate, dar aspre şi crăpate, semn că majoritatea timpului şi-l petrecea în aer liber. Cu aceeaşi delicateţe cu care atingea corpul fragil al câinelui din rasa collie, întins pe masa de operaţie, ar fi putut picta şi cel mai migălos tablou.

Trecuse deja o săptămână de când se mutase la Beechwood Hall?

Cum mai fusese posibil după acel interviu catastrofal?

Gândul o duse în urmă cu trei săptămâni, la seara în care se întoarse de la Beechwood Bridge.

— Oricum era prea departe, încercase s-o consoleze Felix. Vei găsi uşor de lucru chiar aici.

— Şi cine...? Archie se uita disperat la dezordinea din casă.

— Cine ar mai fi avut grijă de voi? îl întrerupsese Tessa zâmbind ironic.

— Nu despre asta-i vorba, ci faptul că nu ştim

absolut nimic despre el! replicase Joe Dance. O fi el cineva la televiziune, dar în realitate…

Tessa le ascultase în tăcere părerile, consolându-se la gândul că poate aşa era mai bine, însă după câteva zile începuse să-i pară rău că nu se străduise să facă impresie bună la interviu. Dacă ar fi fost mai îndrăzneaţă şi nu l-ar fi lăsat să conducă el discuţia, sigur ar fi reuşit.

Când sunase telefonul exact în weekend-ul următor, rămăsese perplexă auzind vocea lui Samuel Wilde care o întrebase dacă o mai interesa postul şi cât de repede putea începe lucrul.

— Tessa, te rog, bisturiul. Îi dădu instrumentul, simţindu-i pentru o clipă degetele atingându-le pe ale ei. Continuară operaţia, Tessa răspunzând ca un automat comenzilor lui. Din când în când ea se bucura în sinea ei la gândul că bărbatul din faţa ei era chiar Sam Wilde, vedeta de televiziune. La început, normal că avusese emoţii, dar se acomodase repede şi lucrul acesta o cam îngrijorase. Chiar se simţea uşurată că plecase de-acasă, schimbându-şi stilul de viaţă, ori

Sam Wilde era provocarea pe care o căutase? E cald ca într-un cuptor aici, mormăi el. Tessa luă o bucată de tifon şi-i tamponă fruntea asudată. Mulţumesc.

Deşi mai făcuse gestul acela de sute de ori în atâţia ani de muncă… de ce acum gândul că acela fusese primul contact fizic între ei o obseda. Poate din cauza căldurii. Iunie se apropia şi în cabană era deja foarte cald. Probabil că şi el se gândea la acest lucru fiindcă mormăi:

— Curând vom avea şi aer condiţionat. Dumnezeu ştie cum a rezistat Gus toţi aceşti ani.

Tessa întinse pielea în jurul tăieturii şi Sam începu să coasă.

— Mi-a plăcut să lucrez cu el săptămâna asta, zise entuziasmată. El şi Annie sunt nişte oameni foarte drăguţi.

— Mă bucur să aud că vă împăcaţi bine. Tessa se abţinu să intre în amănunte, lăsându-l să se concentreze asupra suturilor mici şi fine. Gata, asta e, zise el legând ultimul fir.

— Pare, mai degrabă o operă de artă, nu o

operaţie.

— Nu e greu când ai tot ce-ţi trebuie. De-abia acum încep să realizez cu ce instrumente rudimentare lucra Gus. Operaţiile grele le trimitea la cabinetul veterinar din localitatea vecină. Bineînţeles că la toate astea se adaugă ajutorul competent pe care, în sfârşit, l-am găsit.

Tessa speră ca el să nu o vadă îmbujorându-se. E plăcut să primeşti drept răsplată complimente… dar şi deprimant. Cu ochii minţii îl văzu înconjurat de animale exotice şi femei superbe care habar n-aveau ce înseamnă injecţiile contra parvovirozei şi cum se îngrijesc animalele în suferinţă. Televiziunea putea face oamenii să pară inabordabili şi intangibili, asemeni unor zei. Poate de-asta îi şi venea tot timpul să se ciupească, să se asigure că nu visează.

Şi, slavă Domnului, că îi convinsese pe gemeni şi pe Todd să nu o conducă până acolo, ştiindu-i cât se împotriviseră să lucreze pentru el şi că n-ar fi scăpat ocazia să i-o spună în faţă.

— Mie nu-mi place individul. Cunosc bine

genul „Casanova”, o ţinuse una şi bună Joe Dance.

Casanova sau nu, era cel mai bun medic cu care lucrase până atunci.

— Acum îl ducem în cuşcă. Îmi pare rău că nu pot rămâne să-l supraveghez dar trebuie să fiu acasă la şase, înainte să plece muncitorii…

— Rămân eu cu el, se oferi Tessa imediat. Crezi că va avea nevoie de un stimulent cardiac?

— I-am făcut o injecţie dar, s-ar putea, să mai aibă nevoie de una.

Tessa ştia că e capabilă să se descurce deşi, în mod obişnuit medicul era cel care supraveghea animalul până se asigura că pericolul a trecut.

— Am o propunere. Din zece în zece minute controlez să văd cum se simte şi dacă apar complicaţii îl chem pe Gus.

Sam îi zâmbi vădit uşurat.

— S-a făcut. Până duc eu câinele în cuşcă vezi dacă Gus e acasă.

Tessa îl urmări, fascinată de blândeţea cu care luă câinele în braţe şi de graţia cu care îşi mişca corpul zvelt şi musculos.

— Să te-ajut să pui perfuzia?

— Nu e nevoie să-mi citeşti gândurile… Încă! îi răspunse el cu un zâmbet.

— Mi-e imposibil să n-o fac. Am fost pregătită pentru asta.

— Dar eu nu cred că sunt obişnuit cu asemenea practici, zise el aproape răstindu-se. Tonul lui o surprinse şi brusc atmosfera deveni apăsătoare. Când se întoarse în cabinet după ce aranjă cu Gus, câinele dormea liniştit în cuşcă, iar Sam stătea aplecat deasupra lui şi răsuflă uşurată văzând că îi zâmbeşte. Greeley a aranjat cu doamna Pearson ca cina să fie servită la opt şi jumătate. Ai timp să ajungi şi să te schimbi?

— Am timp destul.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut săptămâna asta, spuse el pregătindu-se de plecare.

— Am făcut-o cu cea mai mare plăcere, răspunse ea zâmbind. Şi ăsta era adevărul. Deşi totul începuse cu un eşec, în acea primă săptămână devenise din ce în ce mai optimistă.

— Şi… hmm… încă ceva. Mâine am musafiri. Gus îmi va ţine locul sâmbătă în sala de operaţii şi aş dori să fii şi tu aici ca să-l asişti, dacă se poate.

— Da… bineînţeles…

După plecarea lui răsuflă adânc. Uneori se simţea de parcă ar călca pe cioburi. Ce om ciudat! Să-i spună aşa, dintr-odată că are „musafiri”, ca să-i dea clar de-nţeles că va fi ocupat şi că nu doreşte să fie deranjat, o cam iritase.

Oftă şi se întoarse lângă pacient spunându-şi să nu mai fie atât de suspicioasă. Doar totul mersese bine până atunci, nu-i aşa?

Asta o duse cu gândul la noul ei stil de viaţă: micul dejun la bucătărie, cu doamna Pearson, ascultând bârfele care circulau prin sat, dimineaţa asistându-l pe Gus, după-amiezele pe Sam. De asemenea, el îi dăduse limpede de înţeles că vor cina împreună, astfel că în fiecare seară se aşezau la masa lungă, fiind serviţi de Greeley care, ca un magician, făcea să apară ca din senin felurile de mâncare în vesela de argint.

— S-a-m, rosti iar cele trei litere. Era mult

mai uşor decât „Samuel” şi mai puţin oficial decât „domnule Wilde”, formulă la care renunţaseră din prima oră în care lucraseră împreună.

La şapte, Gus Allen îşi băgă capul pe uşă. Mărunţel şi rotofei avea o voce groasă care suplinea minusul în înălţime.

— Ce face pacientul nostru?

— Acum doarme liniştit. Nu cred că va mai avea nevoie de încă o injecţie.

— Asta e bine. Să te-ajut cu ceva?

— Nu, dar ca să stea liniştit am să-i spun lui Sam că înainte să plec ai trecut să vezi cum se simte.

— El a plecat deja, nu?

— Se războieşte cu meşterii. Tâmplarii vor să folosească un lemn anume, iar Sam, din motive ecologice, e împotrivă. I-am auzit ciondănindu-se de dimineaţă.

— Ah, da, copacii! Aceeaşi obsesie o avea şi Gerry. Păcat că n-a apucat să se stabilească la Beechwood Bridge. Mereu îmi spunea că atunci când se va sătura să călătorească se va întoarce

aici, va renova casa şi-şi va practica meseria. A murit, realmente, sărac. Fosta nevastă l-a mâncat de o grămadă de bani.

— Te referi la mama lui Sam? se miră Tessa.

— Nu, nu la Else. Else a divorţat de Gerry când Sam avea cinci ani. Era suedeză şi a hotărât să se întoarcă în ţară, fiindcă el era plecat mai tot timpul, se simţea îngrozitor de singură. Gerry nu a lăsat-o să-l ia pe Sam. În perioada aceea a cunoscut o altă femeie.

— Şi s-a recăsătorit? îl îmboldi Tessa curioasă.

— Din păcate… da. Kay era o femeie perfidă, cu treizeci de ani mai tânără decât el. El intenţiona să se stabilească la Beechwood, dar n-a făcut-o niciodată. Cum era de aşteptat, căsătoria n-a durat mult, au divorţat şi asta l-a costat scump.

Tessa asculta cu ochii măriţi de uimire.

— Ce poveste!

— Aşa e, aşa e. După cum observi, vechiul meu prieten se pare că mereu a avut ghinion cu

femeile. Şi ridicând braţele exasperat: Ia uite câte beculeţe, butoane şi cadrane, mai ceva ca la bordul unui avion!

— Te vei obişnui cu ele, spuse Tessa zâmbind.

— Nu prea cred. Când intri într-o încăpere în care se află o mulţime de aparate pe care habar n-ai să le manevrezi, te simţi depăşit. Dar de ce să-mi fac griji când am alături o domnişoară atât de frumoasă care poate gândi în locul meu? Oftând scoase stetoscopul din buzunar şi-l puse pe pieptul câinelui.

N-ai mâncat mai nimic, zise Sam uitându-se în farfuria ei. Te supără ceva?

— Cred că din cauza căldurii. Aici e răcoare... dar ai văzut şi tu ce cald e în sala de operaţii.

— Asta nu e o scuză, replică el privind-o atent. Parcă ai mai şi slăbit. Ce o să zică tatăl tău dacă te duci acasă slabă ca un ţâr? Şi-aşa n-are o părere prea bună despre mine.

— De unde ştii?

— De fapt, asta m-a pus pe gânduri. Mi-ai

vorbit despre orice altceva numai despre familia ta nu. Am dreptate? Nu-i aşa că nu le convine că lucrezi pentru ticălosul de Samuel Wilde?

— Chiar eşti un ticălos? zise ea făcând ochii mari.

— S-ar putea să fiu socotit aşa… în anumite cercuri, răspunse el după o clipă de ezitare.

— Doamne… câtă sinceritate!

— Nu face pe spirituala cu mine, fiindcă s-ar putea ca într-adevăr să fiu un om periculos.

— Nu cred. Am încredere în tine, zise ea clătinând din cap, aproape râzând.

— N-ar trebui… şi n-ar trebui să ai încredere în niciun bărbat pe care-l cunoşti de-abia de-o săptămână.

— Ba te cunosc foarte bine. Eşti medic veterinar, şi te conduci după un cod etic foarte strict, îl tachină ea.

— Emoţionant, replică el privind-o îngândurat. Ai să te miri dacă-ţi voi spune că singura candidată pentru acel post ai fost tu?

— Vrei să spui că nimeni în afară de mine nu

a fost interesat? întrebă surprinsă.

— Absolut nimeni, dar problema era că se prezentase tocmai o femeie. Mă poţi acuza de discriminare fiindcă trebuie să recunosc că atunci când am dat anunţul mă gândeam la un student.

— Dacă încerci să mă şochezi, te străduieşti degeaba. Părerea mea este că nu eşti obişnuit să apreciezi lucrurile la justa lor valoare.

— Aha! Şi justa mea valoare care e?

Tessa scoase un oftat, abia abţinându-se să nu râdă.

— Exact cea pe care am descoperit-o săptămâna asta. Eşti un mare iubitor de animale.

— Tessa, nu fi naivă! Toţi iubim animale. N-ai impresia că prea mă ridici în slăvi?

— La interviu mi-ai demonstrat cum poţi întinde cuiva o cursă. Eu n-aştept de la această slujbă decât să capăt cât mai multă experienţă. Până acum mi-am împărţit viaţa între familie şi meserie. Acum sunt fericită chiar dacă ştiu că nu va dura prea mult, că peste câteva luni o să-mi caut o nouă slujbă. Dacă cu nu-mi fac probleme de

ce ţi-ai face tu?

— Exact pentru argumentele pe care mi le-ai adus. Oh, Doamne, cine m-o fi pus să-ţi telefonez?

— N-aveai de ales. Şi nu te-acuz că m-ai angajat doar fiindcă n-ai găsit nimic mai bun. De fapt, eu văd totul ca pe un fel de provocare. Vreau să-ţi dovedesc că sunt bună în meseria mea… ştiu că sunt.

— Discuţia asta nu duce nicăieri. Ori nu înţelegi, ori te faci că ignori ce încerc să-ţi spun. Şi, ridicându-se de la masă îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndreptă agale spre una dintre ferestre. Tessa ştia că îi înşelase aşteptările. Oare, de ce? Era convinsă că Sam era mulţumit de munca ei. De ce părea să-l deranjeze când îi spunea că îi place ce face?

Ce ciudat cum lucrurile devin din ce în ce mai evidente pe măsură ce cunoşti un om, se gândea uitându-se la Sam. Înalt, cu o ţinută dreaptă şi cu părul ondulat, lung până la umeri, semăna mult cu tatăl lui. Dar, poate, chiar asta îl deranja cel mai mult… să încerce să trăiască

conform aşteptărilor, să locuiască acolo, să amenajeze, în memoria tatălui său, cabinetul care, practic, nu-l interesa.

De fapt, ce-şi dorea el de la viaţă? Să călătorească, să fie liber, să se ocupe numai de cabinetul de la Londra sau, pur şi simplu, să fie vedetă…

— M-am tot întrebat de ce mi-ai oferit tocmai mie postul acesta. Îţi apreciez sinceritatea, dar nu era nevoie că mi-o spui, zise ea oftând.

Sam se întoarse spre ea, cu o expresie maliţioasă.

— Eşti surprinzător de credulă. Departe de mine gândul de a fi onest. Niciun bărbat nu este.

Puţin jignită, Tessa se uită la el străduindu-se să nu arate ce simte.

— Vrei să spui că nu doreşti să am încredere în tine?

— Se poate zice şi aşa.

— Te-aştepţi să-mi fac bagajele şi să plec?

— Exagerezi… eu doar te avertizez… Nu conta pe mine să mă port ca un sfânt… Şi nu-mi

place să fac promisiuni… de niciun fel.

— Ce te face să crezi că aştept promisiuni din partea ta?

— Femeile ca tine întotdeauna doresc aşa ceva.

— Femeile ca mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Femeile calculate. Tu singură mi-ai spus că te-ai dedicat familiei. Îţi place să-ţi planifici în aşa fel viaţa încât totul să meargă perfect… inclusiv relaţia cu bărbaţii.

— Ce spui tu e ridicol! izbucni Tessa roşindu-se.

— Vrei să zici că nu te-ngrijorează deloc faptul că locuieşti aici, doar cu mine? insistă el, începând să se plimbe prin cameră. Acum nu-l mai putea vedea decât dacă s-ar fi răsucit pe scaun, dar îi simţea în ceafă privirea scormonitoare.

— Nu mă sperii, Sam.

— Să te sperii? râse el sarcastic. Nici nu vreau să te sperii. Vreau să fii realistă, să cobori din turnul de fildeş în care te-ai retras.

Tessa îşi simţi sângele pulsând în vene şi

pielea zbârlindu-i-se pe ceafă.

— Nu mi-e teamă să locuiesc în aceeaşi casă cu tine şi nu mă poţi obliga să afirm că-mi este.

— Sunt un tip îndrăzneţ, îi şopti el la ureche.

— Eu nu ştiu decât că eşti medic şi încă unul foarte bun.

— Dar nu numai atât, o contrazise el. Lucrez mult şi în televiziune care este o lume total diferită… într-un mediu care tinde să schimbe oamenii.

— Da… poate… Eu nu înţeleg cum se lucrează în televiziune, dar dacă menirea ta este aceea de a salva vieţi, acest har nu poate dispărea. E ca o operaţie estetică: unui om îi poţi schimba înfăţişarea, dar în străfundul sufletului rămâne acelaşi.

Nu era pregătită pentru ce avea să urmeze în clipa următoare, când Sam o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Văd că o ţii una şi bună. Respiraţia şi tonul lui aspru o încremeniră pe scaun şi-şi simţi terminaţiile nervoase pulsând la atingerea

palmelor lui. M-ai aşezat pe un piedestal, văzând în mine omul care ţi-ar plăcea să fiu.

— Nu, nu-i adevărat, exclamă ea, gata să se ia la ceartă, dar când el începu să-i mângâie braţele şi-şi trecu degetele prin părul ei, o senzaţie ciudată îi străbătu tot corpul, ceva ce nu mai simţise până atunci: Nu se putea mişca, inima parcă i se mutase în dreapta pieptului şi punctişoare albe îi jucară în faţa ochilor când încercă să-i deschidă.

— Eşti foarte frumoasă şi foarte pură. N-am mai cunoscut o altă femeie ca tine. Eşti o provocare, îi spuse el continuând să-şi plimbe palmele încet, tandru, peste braţele ei.

Tessa reuşi să-şi păstreze calmul de suprafaţă. Nu trebuia să accepte că bărbatul acela o atrăgea. Totul nu era decât un joc, nu însemna altceva decât… o provocare, cum, de altfel, îi şi menţionase. Şi, înainte să poată rosti o vorbă, el o ridică în picioare şi o strânse la piept, ca pe o păpuşă. Nu încerci să mă opreşti, o întrebă, prinzând-o de bărbie şi ridicându-i capul.

Tessa deschise gura să spună „ba da”, însă mintea i se blocă, amuţind, efectiv. În schimb, mecanismele creierului ordonară pleoapelor să se închidă şi corpului să tremure în aşteptare.

Buzele lui senzuale, înfometate, le strivi pe ale ei. „Asta îţi doreşti?”, auzi Tessa o voce lăuntrică. Răspunsul plutea în mintea ei, undeva între extaz şi disperare.

Deschise gura fremătând de dorinţă să primească sărutul tandru, incapabilă să-l respingă, dar nu fiindcă şi-ar fi dorit acest lucru. Nu se întrebase ea, chiar din prima clipă în care-l văzuse cum e să fii sărutată de Sam Wile?

Se arcui spre spate în timp ce buzele lui îi atingeau umerii goi, trasând o dâră de foc pe gâtul ei dar, când aproape să o sărute, Tessa îl auzi oftând, un sunet care aducea mai mult cu un geamăt, totuşi deschise ochii de-abia peste câteva secunde când auzi un zgomot. Sam îi dădu drumul din braţe, îndepărtându-se.

— Ce este? îl auzi mormăind nervos.

Tessa întoarse capul şi privirea ei o întâlni pe

cea a lui Greeley. De câtă vreme se afla acolo, urmărindu-i? Roşind se sprijini de un scaun.

— Telefonul, domnule, răspunse Greeley cu o voce fără inflexiuni. Domnişoara Nina Graham întreabă ce aţi aranjat pentru weekend.

Încremenită, Tessa încerca să realizeze ce se întâmplase în ultimele zece secunde, dar cum mintea îi era încă în ceaţă, răsuflă uşurată când Juno şi Jay năvăliră înăuntru, dându-i răgaz să-şi revină, prinzând ultimele cuvinte ale lui Sam.

— … aşa că spune-i Ninei că o sun diseară. Şi, după ce Greeley ieşi, se întoarse spre ea. Nu te simţi stânjenită. Greeley e foarte discret totuşi, trebuie să recunosc că aici nu e locul potrivit pentru aşa ceva. E mai bine să amânăm pentru când ajungem sus. Şi începu să râdă privind-o ironic. Sau am interpretat eu greşit ce s-a-ntâmplat.

Nu, nu interpretase greşit, chiar dorise să o sărute, dar să facă dragoste cu el nu ar fi însemnat decât un contact pur fizic, lucru pe care nu şi-l dorea deşi, pe moment, fusese tentată.

— Am… am vrut să mă săruţi, recunoscu.

— Şi?

Acesta nu era bărbatul cu care lucrase întreaga săptămână… Sau era? Acesta era un bărbat care reuşea, probabil, fără greutate să seducă orice femeie pe care o dorea şi asta pentru că era cine era. În ultima săptămână sperase că e altfel, dar, la drept vorbind, în seara aceea, nu ea fusese cea care flirtase puţin cu el… doar aşa puţin? Şi nu încercase el să o prevină? Acea demonstraţie o convinsese pe deplin. Nu o minţise, ba chiar îşi exprimase foarte clar intenţiile. Acum, ea trebuia să procedeze la fel, trebuia să-şi amintească cine este Samuel Wilde şi ce aşteaptă el de la femei.

— Sam… nu-ţi pierde timpul cu mine. Nu-mi iert că te-am lăsat să mă săruţi şi-mi doresc să nu se fi întâmplat dar, cum s-a-ntâmplat, cel mai bine ar fi să uităm.

— Să uităm? zise el cu vocea vibrând de furie. Tessa simţi că i se face frică.

— Da, să uităm… pentru că… ai dreptate, în

lumea ta eu sunt o intrusă. Şi pentru că îmi iau în serios slujba pe care vreau s-o păstrez cât mai mult posibil, continuă cuprinsă de panică. Splendide cuvinte!

Pe faţa lui se vedea că e şocat.

— Doamne, Tessa, eşti ca un sloi de gheaţă!

Ea se îndreptă spre uşă. O va lăsa să plece? apoi realiză că nu avea de ce să-i fie teamă de el şi se gândi ce cel mai bine ar fi să pună lucrurile la punct până dimineaţă, dacă tot vorbise cu atâta pasiune despre meseria ei.

— Sam! El nu-i răspunse, dar se întoarse spre fereastră şi privi în noapte, dar Tessa îi putea vedea profilul cu trăsături dure ca granitul. Noapte bună, Sam, şopti, apoi ieşi din cameră, simţindu-şi sângele pulsând în tâmple. Ajunsă în camera ei închise uşa şi rezemându-se de ea îşi lăsă corpul să tremure în voie.

Ce căuta ea acolo?

Ce făcea singură în casa unui bărbat care, dacă o voia în seara aceea ar fi fost în stare s-o supună cu forţa? Singura lui afirmaţie care, într-

adevăr, îşi atinsese ţinta fusese aceea că ea îl aşezase pe un piedestal, văzând în el ceea ce nu exista. El îşi dăduse seama de eroarea ei… şi, în felul lui, încercase să-i demonstreze.

Oftând adânc, căută un şerveţel să-şi sufle nasul.

Vocea raţiunii îi şoptea că pasul inevitabil fusese făcut şi că îşi putea continua munca fără să mai simtă că vibrează de emoţie şi că în câteva zile lui Sam o să-i treacă şi totul va reintra în normal.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, aruncându-şi ochii pe fereastră, constată că lui Sam îi trecuse mai repede decât se aşteptase ea.

Atât de repede că acum se plimba pe pajiştea de la Beechwood la braţ cu o blondă, râzând şi glumind.

Senzaţia de uşurare o simţi într-un mod cu totul aparte, ca un spasm în capul pieptului.

Îşi luă micul dejun cu doamna Pearson şi se grăbi să plece la cabinet, spunându-şi că este cât se poate de mulţumită de întorsătura lucrurilor şi că petrecerea căzuse cum nu se poate mai bine.

La unsprezece, în timp ce se lupta cu un labrador pe nume Frankie, încercând să-l tragă înăuntru, Porsche-ul vişiniu opri pe alee.

— E Sam cu prietena lui, mormăi Gus. Du-l pe Frankie în cabinet şi vin şi eu într-o clipă.

În cele din urmă reuşi să bage câinele înăuntru şi pe fereastră îl văzu pe Gus făcându-le cu mâna celor doi.

— Uf, răsuflă uşurat intrând în cabinet. Până la urmă au plecat la Londra. Nina s-a convins că n-ar suporta un weekend întreg la Beechwood Hall. Ai cunoscut-o pe Nina, nu-i aşa? Fără să aştepte răspunsul se aplecă şi, cu blândeţe, dădu la o parte blana câinelui descoperind umflătura care începuse să se formeze pe coada lui Frankie. Hmm, n-arată foarte rău. Să-ncercăm mai întâi cu medicamente decât să apelăm la manevre dureroase. Nina este asistent de regie la serialul de televiziune pe care-l toarnă Sam. Anul trecut au fost împreună la vânătoare în Masai. Deşteaptă fată!

Tessa îl asculta încurcată şi dacă nu l-ar fi cunoscut pe Sam bine ar fi tins să creadă că o încearcă un sentiment de gelozie. Noroc că îl cunoştea. Sam era un tip dur, sigur pe sine şi arogant, iar seara trecută nu însemnase pentru el decât o simplă distracţie… în lipsă de altceva.

Cu toate acestea, întreaga zi o obsedă imaginea celor doi în Porsche, la fel şi în timpul cinei pe care o luă singură la Beechwood şi chiar

duminică când, sub pretext că vrea să controleze cum se simte câinele operat se duse la cabinet.

Se făcuse târziu când plecă spre Beechwood şi pe drum se gândi dacă va vedea maşina lui parcată lângă cea albă a Ninei, dar pe alee nu era decât cea albă.

— Doamna Pearson v-a pregătit pentru cină o salată asortată. V-o servesc acum? o întrebă Greeley.

— Domnul Wilde s-a întors? întrebă ea deşi cunoştea răspunsul.

— Nu, a telefonat că rămâne peste noapte la Londra.

De ce şi-o fi închipuit că Sam s-ar putea întoarce în seara aceea acasă? Ce motiv ar fi avut? Ea, în niciun caz.

— Mulţumesc, Greeley, dar am mâncat deja cu familia Allen.

Schiţând un zâmbet – sau era o grimasă? - Greeley dispăru lăsând-o singură. Deşi era vară, aproape toate camerele erau friguroase aşa că hotărî să se retragă în cel mai mic dintre saloanele

de la Beechwood. Acolo atmosfera era mai intimă, existau multe cărţi şi perne confortabile. Juno şi Jay erau deja acolo cu ochii aţintiţi la butucii care ardeau în şemineu. Alergară să o întâmpine, apoi, când se aşeză, se întinseră la picioarele ei şi începură să sforăie.

Tessa îşi aminti ce îi povestise doamna Pearson despre balurile elegante ce se ţineau acolo, pe vremea când Gerry şi Else erau la începutul căsniciei lor. Deşi Sam se nu afla acolo şi casa era pustie, simţea într-un mod inexplicabil de ciudat că locul acela este căminul ei.

Apoi se gândi la sărutul lui Sam. Închise ochii şi parcă îi simţi din nou degetele mângâind-o, gustul buzelor şi inima bătându-i lângă a ei.

Aţipi pe canapea în faţa focului care trosnea în şemineu… visându-l pe Sam. Acolo o găsi Greeley şi o trezi cu blândeţe. Ameţită de somn urcă în cameră, se dezbrăcă şi se aruncă direct în pat

Sam avea o figură obosită, dar Tessei nu-i părea rău pentru el. Trebuia să fi venit mai repede

de la Londra decât să se fi grăbit în dimineaţa aceea să ajungă acasă. Se întrebă dacă Nina Graham îl însoţise şi dacă rămăsese la Beechwood Hall, fiindcă el nu pomeni nimic de ea când intră în cabinet.

Acum, cu Juno lângă el, care gâfâia de căldură, se trânti pe un scaun şi o întrebă zâmbind:

— Cum a fost în weekend? Povesteşte-mi totul.

Fusese cum trebuia să fie. Ca şi cum nimic nu se-ntâmplase. Nu asta îşi dorise? Să muncească, ca de obicei?

Rămase cu ochii plecaţi răsfoindu-şi notiţele.

— Sâmbătă a fost mult de lucru: un labrador cu un abces… câteva vaccinuri, un spaniol cu laba prinsă într-o capcană… Stăpânul câinelui, domnul Hawkins zicea că ar putea exista şi alte capcane.

Sam se ridică de pe scaun.

— Tom Hawkins? Asta înseamnă că au fost puse multe capcane pentru vulpi şi bursuci. De ce or chinui unii oameni animalele? Am să trec pe la

Tom mai târziu să discutăm. Altceva?

— Sâmbătă după-amiază, un ponei a fost lovit… din fericire destul de uşor.

— În sat? întrebă el îngrijorat.

— Da, lângă râu…

— Gus a plecat?

Tessa încuviinţă din cap. Sam părea preocupat de ceva.

— Maşina a stricat podul de lemn, dar cred că Gus a anunţat imediat Comisia silvică.

Sam se încruntase şi se vedea clar că e foarte nervos. Maşinile care rulau cu viteză mare pe şoseaua ce trecea prin pădure erau una dintre principalele cauze ale accidentelor suferite de animale şi, deseori, de oameni. Deşi se abţinu să facă vreun comentariu, Tessa ştia ce se petrece în mintea lui.

— Duminică au fost probleme?

— Nu… nimic. Annie mi-a spus că nici telefonul n-a sunat.

Sam se uită la ceas.

— Azi ai avut mult de lucru?

— De-abia am deschis sala de operaţii.

— Atunci aş vrea să ne ocupăm de problema lui Juno, fiindcă tot a sosit noua aparatură stomatologică. Greeley mi-a zis că n-a mâncat nimic.

— Pe ziua de azi ai terminat cu… obligaţiile?

— Te referi la Nina? râse el. Azi a venit cu mine doar ca să-şi ia maşina.

Faptul că aveau să lucreze din nou împreună îi dădu acea stare de nelinişte pe care o mai încercase şi cu câteva zile în urmă, dar şi un sentiment egoist, la gândul că el nu va mai pleca să se distreze cu cine ştie cine.

— E nervoasă, murmură el mângâind capul câinelui. Incredibil ce intuiţie au, nu-i aşa?

Tessa îngenunche, evitând să se uite la mâinile lui jucându-se în blana câinelui.

— Cuminte, fetiţa, şopti.

— Cum te-ai descurcat la Beechwood Hall în weekend, o întrebă din senin.

Tessa se ridică netezindu-şi uniforma.

— Perfect.

— Hmm. Alte femei ar fi făcut scandal dacă le-aş fi lăsat singure acolo.

— N-am stat singură. Au fost câinii… şi Greeley, bineînţeles.

— Altor femei nu le-ar fi plăcut nici asta chicoti el. Vorbea de parcă ar fi uitat complet seara de vineri. Weekend-ul petrecut în compania Ninei fusese atât de reuşit să-i fi şters totul din minte? în sfârşit… hai să vedem ce putem face. Spune-i, te rog, lui Annie să preia mesajele telefonice, mai zise, iar Tessa se grăbi să transmită ordinele.

Când se întoarse îl găsi pe Sam în halat, pregătit să înceapă intervenţia.

— Sunt sigur că nu e nevoie să te-nvăţ ce ai de făcut, mormăi el în timp ce-şi alegea instrumentele. Probabil că am să folosesc ionomeri de sticlă pentru degajarea fluorului, care ajută la fixarea dentinei evitând formarea altor carii. Cunoşti această procedură?

— Da, răspunse ea privindu-l calm.

În timpul operaţiei îl urmări cu atenţie şi îi

dădu instrumentele, intuindu-i fiecare mişcare.

— Îţi mulţumesc, Tessa. E nemaipomenit să ai pe cineva care să lucreze cu tine şi care să ştie ce trebuie făcut, îi spuse el la sfârşit scoţându-şi masca şi mănuşile.

— Asta-i un avantaj în plus că m-ai angajat, nu-i aşa? îl tachină ea.

— Pentru vârsta ta eşti foarte sigură pe tine.

— S-o iau drept laudă sau critică?

— Drept invidie, replică el râzând.

— Cum a mers? îl întrerupse Gus băgând capul pe uşă.

— Bine, intră Gus.

În timp ce făcea curăţenie în sala de operaţii îi auzea vorbind. Cei doi se împăcau foarte bine şi formau o echipă perfectă. Gus mai putea munci câţiva ani buni şi îl admira pe Sam pentru faptul că era energic şi cunoştea tehnici noi, iar acesta îl respecta pentru experienţa sa şi-i aprecia sfaturile. Dacă măcar…

Aici Tessa îşi întrerupse şirul gândurilor. Iar îşi făcea calcule. Da, Sam o intuise foarte bine. Cu

firea ei calculată avea tendinţa să-şi impună ideile în aproape tot ce făcea, în meserie, în viaţa de familie, inclusiv în relaţiile cu bărbaţii. Poate că ar fi vrut ca aceştia să fie croiţi după acelaşi tipar!

Căuta, oare, pe cineva căruia să-i poarte de grijă, aşa cum procedase cu Archie şi Felix?

Numai ideea că aşa ceva s-ar mai putea întâmpla îi îngheţă sângele în vene. Îşi adora fraţii, dar nu mai dorea să locuiască alături de ei, aşa că, nici gând să mai vrea să-şi găsească pe cineva ca povestea să se repete!

Lăsând la o parte gândurile ce o frământau se duse în biroul din spate şi porni computerul, introduse o dischetă şi deschise un fişier pentru foaia de observaţie a lui Juno.

Nu-l auzi pe Sam apropiindu-se şi trăgându-şi un scaun lângă ea.

— Ai liber cinci minute? o întrebă. Vreau să vorbim ceva.

— Despre Juno? zise ea închizând computerul.

— Nu, Juno se simte bine. Despre problema

pe care am discutat-o cu Nina. Tessa se răsuci cu faţa spre el privindu-l curioasă. Ştiai că eşti fotogenică? întrebarea o luă prin surprindere.

— Fotogenică?

— Ce-ai zice dacă ai fi filmată?

— Nu ştiu ce să zic. Nu mi s-a mai propus aşa ceva.

— Ai o figură interesantă… nu ştiu cum să-ţi explic… pometii, trăsăturile feţei… felul în care te mişti. Un profesionist ar şti să-ţi explice. Cred că ai fi potrivită?

— Potrivită pentru ce? întrebă ea puţin nervoasă. Sam încerca să-i spună ceva şi nu era sigură că îi place cum procedează.

— Pentru episodul-pilot al noului serial.

— Dar… eu nu ştiu să joc, protestă ea. Asta-i o prostie, Sam. Îţi baţi joc de mine?

— În episodul-pilot nu e nevoie să ai talent actoricesc. Cu cât eşti mai naturală, cu atât mai bine.

— Dacă e o glumă…

— Nu e nicio glumă. Dacă m-am consultat cu

Nina îţi dai seama că e o treabă cât se poate de serioasă.

— Dar tu apari alături de atâtea femei uimitor de frumoase…

— Asta fiindcă a trebuit să găsesc o modalitate de a capta atenţia telespectatorilor asupra unui subiect serios, abordându-l într-o manieră lejeră. Documentare cu animale s-au ridicat cu sutele până acum şi rata de audienţă e destul de scăzută. Noi am găsit reţeta de succes prezentând tehnologii din medicina veterinară sub o formă… estetică.

Estetică? aşa numea el apariţia acelor femei superbe care roiau în jurul lui?

— Păi… nu ştiu ce să zic…

— Încă n-ai aflat ce vreau să faci, râse el.

— Ce vrei să spui?

Sam stătea atât de aproape de ea că Tessa îi vedea barba crescută peste zi şi abia se abţinut să nu întindă mâna să-i atingă obrazul şi buzele senzuale.

Probabil că înnebunise dacă-i trecea

asemenea gând prin minte. Doar stătea de vorbă cu Sam Wilde, vedeta de televiziune!

— I-am propus regizorului să filmăm chiar aici, în New Forest, să arătăm numeroasele pericole pe care le reprezintă pentru animale mediul înconjurător, cazul poneiului fiind unul dintre sutele care se-ntâmplă într-un an. Vom prezenta câte o procedură medicală, într-un cadru animat, cu multă figuraţie.

Tessa ştia ce înseamnă acea figuraţie. Femeile lui Sam mişcându-se languros pe micul ecran. Cum îşi putea închipui că putea face şi ea aşa ceva.

— Şi a fost de acord, îl întrebă mirată.

— Spre surprinderea mea, da. Mai întâi va veni o echipă să testeze terenul.

— Nu mă văd într-o asemenea postură, Sam…

— Oh, nu, m-ai înţeles greşit! nu te vrem ca animatoare, sau ca invitat… doar n-ai crezut aşa ceva, zise el pe un ton ironic. Tessa nu ştia ce să mai creadă. Remarca lui batjocoritoare o făcu să

roşească stânjenită. Te vreau pentru partea strict medicală… ca totul să pară mai veridic.

Vorbele avură asupra ei efectul unui dus rece pe faţă. Privindu-l în ochi îşi dădu seama că vorbeşte serios.

— Pentru… partea strict medicală?

— Vreau ca New Forest să trezească interesul telespectatorilor, cu pericolele şi frumuseţile acestui colţ de natură, iar rolul său este acela de a oferi primul ajutor… chestie de câteva minute pentru mai multă credibilitate.

Acum chiar că o lăsase fără replică. Nu oferta în sine o surprinsese, ci faptul că, fie şi pentru o clipă, el o comparase cu celelalte femei…

— Tessa! Doar n-ai crezut că…

— N-am avut timp să mă gândesc la nimic, îl întrerupse ea repede, ştiind că s-ar putea ca el să-i fi citit gândurile. De fapt, ce contează ce cred eu? Oricum, tot ce vrei faci, nu?

— Da, probabil. Dar prefer să colaborăm.

Tessa porni din nou computerul şi-şi fixă ochii pe ecran.

— Atunci, nu mai e nimic de spus.

— Vezi că tocmai ai făcut două greşeli, o atenţionă el amuzat urmărindu-i degetele pe tastatură.

— Mulţumesc, replică Tessa, rugându-se în gând ca el să plece de acolo, să o lase să răsufle.

Când, în sfârşit, o lăsă singură, se rezemă de speteaza scaunului şi-şi cuprinse în palme faţa îmbujorată. Oare, el observase că el o umilise, sau asta şi dorise? Iar dacă intenţionase să o readucă cu picioarele pe pământ, cu siguranţă, reuşise.

Următoarele ore trecură foarte greu, iar când se făcu şase şi Sam plecă acasă respiră uşurată.

Annie aduse ceaiul, apăru şi Gus şi toţi trei se aşezară să-şi tragă sufletul şi să se răcorească în adierea brizei ce intra pe ferestrele deschise.

Acum Tessa nu mai era dezamăgită, doar nervoasă că lăsase ca Sam să observe acest lucru. Ce prostie să creadă că îi va cere să joace un rol important în serialul său!

În timp ce Gus povestea ce făcuse peste zi,

Annie, parcă simţindu-i proasta dispoziţie, încercă s-o înveselească presărând discuţia cu întâmplări hazlii de pe vremea când acesta era, vorba ei, „un veterinar celebru”.

Niciunul nu auzi paşii pe verandă, iar Tessa fu ultima care observă uşa deschizându-se încet.

Gus se ridicase repede în picioare.

— Hei, bună!

Tessa se răsuci pe scaun. De cum o văzu îşi dădu seama că nu este o clientă, sau vreo localnică. Femeia era roşcată, cu ochii albaştri ca safirul şi părul dat peste urechi… urechi în care purta două perle mari, superbe. Era îmbrăcată toată în negru.

— Suzie! exclamă Gus îndreptându-se spre ea.

Tessa se aştepta ca el să facă prezentările dar, parcă ghicindu-i gândul, femeia se apropie de ea cu o mână întinsă.

— Tu, probabil că eşti Tessa… Sam mi-a povestit totul despre tine.

— Da? zise mirată strângându-i mâna.

— Tessa, ţi-o prezint pe Suzie Granger, o prietenă a lui Sam, spuse Annie.

În mintea Tessei se derulară imagini, una dintre ele fixându-i-se pe retină. Da, o mai văzuse pe Suzie Granger, într-un cadru exotic cu palmieri sub un apus de soare tropical.

— Te-am văzut la televizor în ultimul episod, nu-i aşa?

Suzie Granger îi dădu drumul la mână şi o privi cu răceală.

— E plăcut să fii recunoscut, dar asta a fost cu câteva episoade în urmă. N-ai întotdeauna norocul să găseşti de lucru în fiecare zi. Concurenţa e mare şi… îl cunoşti pe Sam, nu?

Tessa strânse din dinţi şi schiţă un zâmbet. Începea să creadă că Sam Wilde era ultimul om din lume pe care-l cunoştea cu adevărat.

Capitolul 4

Suzie Granger se întoarse brusc spre Gus.

— Nu ţi-a spus Sam că sosesc?

— Nu, nu mi-a spus absolut nimic. Te gândeşti să locuieşti la Beechwood Hall?

— Unde în altă parte? chicoti roşcata. Casa e destul de mare. Şi cu o expresie nemulţumită: N-ar fi trebuit să dau drumul taxiului, dar credeam că îl găsesc pe Samuel aici. Mă conduce şi pe mine cineva? Drumul e infect.

— Te conduc eu cu Land Rover-ul, se oferi Gus, aruncând o privire spre soţia sa.

Suzie Granger se îndreptă spre uşă legănându-şi uşor soldurile, dar în prag se opri şi se uită la Tessa peste umăr cu o privire glacială, scurtă, dar care exprima totul.

— Scuz-o pe Suzie, îi spuse Annie când rămaseră singure. Are impresia că Sam este proprietatea ei particulară şi-şi arată colţii ori de câte ori se simte ameninţată de o posibilă rivală. Dar nu-ţi face griji, e inofensivă.

— În ce mă priveşte, n-avem nimic de împărţit, zise Tessa pe un ton rece. Vine des la Beechwood?

— Din când în când. Acum cinci, şase ani, când Sam a început serialul era manechin şi avea multe contracte dar, cum spunea chiar ea, asta nu durează mult; competiţia e mare, mai ales în televiziune.

Tessa clătină din cap.

— Păcat, e încă foarte atrăgătoare. Soneria telefonului le făcu să tresară şi Tessa se ridică să răspundă. Vorbiţi un pic mai tare fiindcă nu-nţeleg nimic, se adresă ea femeii disperate de la celălalt capăt al firului. Un accident… dincolo de pod? Tessa îşi notă datele pe o bucată de hârtie uitându-se la ceas. Femeia îşi plimba alsacianul pe şoseaua din afara satului când o maşină ieşise de pe carosabil lovind câinele din plin. Din fericire, ea nu păţise nimic, însă şoferul fugise de la locul accidentului.

Tessa îi promise că va anunţa imediat medicul şi după ce închise îl sună pe Sam. Se

aştepta să-i răspundă Greeley, dar auzi chiar vocea lui Sam.

— Scuză-mă că te deranjez, dar lângă pod a avut loc un accident. Şoferul a părăsit locul accidentului. Sam îi dădu, grăbit, câteva indicaţii, şi după ce închise, Tessa se întoarse spre Annie. Cred că vine Gus.

— Mă aşteptam la asta. Dar, e, probabil prea ocupat cu Suzie, care e o femeie acaparatoare. Acum, te las. Sper să nu fie nimic grav.

Rămasă singură, Tessa începu să adune tot ce ştia că ar avea nevoie, apoi îşi puse vesta peste uniformă, închise trusa, luă o pătură pe braţ şi ieşi să-l aştepte pe Gus.

Land Rover-ul apăru imediat şi rămase surprinsă văzându-l pe Sam la volan.

— Ai luat tot ce trebuie? o întrebă după ce se urcă lângă el.

— Da… da, totul.

— Te simţi bine?

— Da. Şi trase adânc aer în piept în timp ce-şi prindea centura de siguranţă.

— Atunci, ţine-te bine, zise el pornind în trombă. Chiar dincolo de pod ziceai?

— Da. Şi se prinse cu mâinile de scaun uitându-se la palmele lui încleştate pe volan. Se simţea vinovată fiindcă îl bănuise că ar pune-o pe Suzie mai presus de datoria sa de medic, iar expresia lui îi dovedea cât este de îngrijorat.

— Cât a trecut de la apel?

Tessa se uită la ceas. Era aproape opt. Incredibil!

— Şase minute. După curbă se zări podul. De cealaltă parte, îl îndrumă ea. Vizavi de cabană. Cred că de-acolo a telefonat femeia.

Sam opri maşina la marginea drumului. Ceva mai încolo se vedea un grup de oameni strânşi în jurul unui corp zăcând pe şosea şi când se apropiară în fugă auziră hohotele de plâns ale femeii.

— Bună, Jane, murmură Sam.

Femeia îşi întoarse spre el faţa înlăcrimată.

— Bună, Sam. Slavă Domnului că ai venit. Şi începu din nou să plângă în timp ce o pereche mai

în vârstă încerca să o liniştească.

Tessa îngenunche lângă Sam şi deschise trusa, în timp ce el se apucă să consulte alsacianul. Animalul era inconştient şi sângele îi ţâşnea pe gură şi pe nas. Sam îi puse mâna pe piept să vadă dacă îi bate inima.

— A bătut o dată foarte slab, îi şopti Tessei.

— Îl mai poţi salva…? Oh, te rog, Sam, nu-l lăsa pe Bruce să moară! suspină femeia şi Tessa o luă pe după umeri.

— Haideţi de-aici, să-i facem loc lui Sam, îi rugă ea, apoi se adresă bărbatului mai în vârstă: Locuiţi în cabană?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Am auzit izbitura. A fost îngrozitor. Jane a avut noroc că dementul n-a trecut şi peste ea cu maşina.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă aţi duce-o înăuntru.

— Nu, protestă Jane, vreau să rămân lângă el.

— N-ai cu ce să-l ajuţi, se auzi vocea

categorică a lui Sam. Du-te cu doamna şi domnul Parker, Jane şi sună-l pe Ray să vină să te ia.

Domnul Parker o luă de braţ şi o trase de lângă câine.

— Lasă-l pe Sam să-şi facă treaba. Tu mai mult îl încurci.

În cele din urmă femeia cedă şi-i însoţi pe cei doi în cabană.

Câteva minute mai târziu Bruce zăcea întins pe bancheta din spate. Deşi inima abia îi bătea, mai existau, totuşi, speranţe, dar când se aşeză lângă el, Tessa avu sentimentul că toate eforturile lor erau zadarnice. Acelaşi lucru îl citi şi pe figura lui Sam, când acesta se urcă la volan.

— Te ţii bine? îi strigă el pornind motorul.

— Da, îi răspunse, încercând să nu-şi piardă echilibrul. Simţea fiecare groapă şi bolovani peste care treceau şi la o curbă se prinse strâns de speteaza scaunului lui Sam.

— Vrei să opresc? zise el simţindu-i degetele atingându-i umărul.

— Nu, mergi mai departe, îi răspunse Tessa,

ştiind că o întrebase din amabilitate. Reuşise, totuşi, să aplice o faşă pe urechea zdrenţuită a câinelui ţinând-o între degete. Descoperise rana sub blana deasă şi făcuse tot posibilul să oprească sângele folosind pansamente hemostatice. Când, în sfârşit, Sam opri maşina, apucă de un capăt al păturii pregătindu-se să coboare.

— De descurci? o întrebă el prinzând de celălalt capăt. Apoi îl cărară pe Bruce ca într-un hamac. Câinele era un exemplar superb al rasei sale, masiv, cu oase mari, bine hrănit şi îngrijit. Annie le deschise uşa şi îl duseră imediat în sala de operaţii.

Sam îşi dădu jos haina plină de sânge şi atunci observă Tessa că şi uniforma ei era pătată, aşa că nu o surprinse când el îi şopti:

— N-avem noroc. Are hemoragie internă.

— Tessa pregăti o seringă şi încercă să-şi stăpânească tremurul mâinii când i-o întinse.

În minte îi reveni imaginea lui Jane rugându-l să-i salveze câinele, dar lucrul cel mai îngrozitor era acela că un şofer putea răni atât de grav un

animal, că ar fi putut omorî un om, fără să se întoarcă din drum.

— Îl pierd, fir-ar să fie, îl pierd strigă Sam. Tessa îl urmărea cum face eforturi disperate să salveze câinele, iar durerea pe care o citi pe chipul lui o impresionă. Părea epuizat de parcă îşi consumase întreaga energie în lupta pentru viaţa câinelui. Un sfert de oră mai târziu, Sam se aprijini cu palmele de masă ţinându-şi capul aplecat. Inutil, oftă el. Avea hemoragie masivă care a invadat cuşca toracică şi cavitatea abdominală. A murit. Asta i se putea întâmpla şi lui Jane sau unui copil… unei persoane oarecare aflată în acel moment pe bordură şi totul numai din cauza unui ticălos de şofer, un inconştient care conducea cu viteză.

— Poate că Jane a reţinut marca sau numărul maşinii… murmură Tessa.

— Mă îndoiesc. Totul s-a petrecut fulgerător.

— Ai făcut tot ce era omeneşte posibil să-i salvezi viaţa. Acum nu mai simte nicio durere şi, slavă Domnului că n-a ştiut ce se-ntâmplă cu el şi

că Jane e în afară oricărui pericol, dar ţinea enorm la Bruce şi va suferi foarte mult.

— Dacă eram la cabinet şi nu acasă am fi ajuns acolo mai repede.

— Ar fi fost acelaşi lucru, ştii bine. După ce va depăşi socul, Jane va înţelege că ai făcut tot posibilul şi peste un timp îşi va lua un alt câine pe care-l va îndrăgi la fel de mult.

— Când ai de-a face cu oamenii, mai ales cu cei dintr-o comunitate mică, te simţi responsabil faţă de el. Pe Jane şi pe Ray îi cunosc de ani de zile. Sunt ca şi familia mea. Când veneam la Beechwood să-l văd pe tata, Ray, care este proprietarul restaurantului mă punea la curent cu toate zvonurile care circulau prin sat. Bruce a fost un excelent câine de pază.

— Îi vor simţi lipsa.

— Până când, aşa cum ai spus, îşi va face apariţia un nou Bruce.

— Un câine vagabond care are nevoie de adăpost, sau un pui nedorit de stăpâni.

— Sam îşi trecu un deget peste umărul ei şi

atingerea ei uşoară o făcu să se-nfioare.

— Va trebui să-ţi dai uniforma la curăţătorie.

— Mă aştept ca şeful meu să plătească chitanţa, replică ea pe un ton vesel, încercând să-i evite privirea intensă. Şi mai încerca să nu ia în seamă speranţa ce se năştea în sufletul ei ori de câte ori surprindea acea privire. În acele scurte momente descoperea omul obişnuit, vulnerabil şi sensibil, sub masca profesionalistului şi a faţadei carismatice.

Jane stătea cu ceaşca de ceai în mână în cămăruţa din faţă a cabanei.

Soţii Parker îl luaseră cu ei pe Sam în grădină să-i arate straturile de legume pe care le cultivau, lăsând-o pe Tessa să vorbească în linişte cu Jane. Ea îi spuse că Bruce nu simţise nicio durere după impactul iniţial, că trăise o viaţă lungă şi frumoasă, înconjurat de dragoste şi că ea, Jane, avusese norocul să supravieţuiască.

— I-am telefonat lui Ray, spuse aceasta cu ochii umflaţi de plâns. L-a rugat pe barman să-i ţină locul şi vine să mă ia. A suportat bine vestea…

dar îşi face griji pentru mine. Nu vreau să repet ce-a zis că i-ar face şoferului.

— Pe bună dreptate să fie furios. Bănuiesc că n-ai reţinut numărul maşinii.

— Nu, s-a-ntâmplat prea repede.

— Săptămâna asta Sam se întâlneşte cu Comisia Silvică, spuse Tessa, încercând să-i mai aline suferinţa. Va pune problema reducerii vitezei în localităţi şi în afara lor şi va propune plantarea mai multor indicatoare de circulaţie pentru ca şoferii să reducă viteza.

— Sam este un susţinător înfocat al acestei acţiuni de protecţie a mediului deşi, sunt convinsă că prin asta şi-a atras o mulţime de duşmani. Nu-l vedem prea des pe-aici, dar când vine am sentimentul că acesta e Sam cel adevărat, nu cel cosmetizat de pe micul ecran.

Brusc, Tessa realiză că Jane exprimase în cuvinte ceea ce era evident, anume că oamenii de acolo îl cunoşteau pe Sam mai bine decât se cunoştea el însuşi, că îi păsa de ei deşi nu-i plăcea s-o recunoască, fiind, în primul rând, o celebritate

în lumea televiziunii şi după aceea medic veterinar, şi că în acea lume sentimentele nu-şi au locul. În seara aceea moartea câinelui îl impresionase atât de mult încât nu şi le mai putuse ascunde.

— E timpul să plecăm, Tessa. Ray trebuie să apară din clipă în clipă, nu-i aşa, Jane? Sam şi cei doi Parker se întoarseră şi el era puţin roşu la faţă, iar Tessa avu impresia că ascultase la uşă şi intervenise înainte ca Jane să spună mai multe. Îmi pare rău că nu l-am putut salva pe Bruce.

— Ştiu că aţi făcut tot ce se putea şi vă mulţumesc amândurora, spuse Jane cu voce slabă reuşind, totuşi, să schiţeze un zâmbet. Mă bucur că te-am cunoscut, Tessa şi sper să ne mai vedem.

Drumul spre casă îl făcură în tăcere, Sam concentrându-şi atenţia asupra drumului în noapte. Tessa se întreabă de ce nu o mai lăsase să vorbească cu Jane. Dacă spusese adevărul Sam nu avea niciun motiv să se ruşineze că se simţea legat de New Forest. Sau, dimpotrivă, avea mustrări de conştiinţă că părăsise locurile natale? Se uită la

ceas. Era deja unsprezece fără douăzeci.

— Suzie va mai rămâne aici câtva timp, zise Sam din senin, când intră cu maşina pe alee. Sper să vă împăcaţi bine, iar tu încearcă să nu o iei prea în serios.

Tessa făcu ochii mari, surprinsă de vorbele lui.

— Ne-am cunoscut deja după-amiaza…

— E o veche prietenă. M-a sunat să-mi spună că şi-a luat concediu câteva săptămâni şi am invitat-o să stea aici. O să vă-mpăcaţi amândouă.

Greu de crezut că Suzie s-ar fi putut împăca bine cu cineva, mai ales când la mijloc era vorba de Sam Wilde, se gândea Tessa. Privirea rece pe care i-o aruncase la plecare o spunea foarte limpede.

— Pe Suzie o interesează munca ta? îl întrebă încercând să nu dea atenţie nodului care i se pusese în capul pieptului.

— Caraghioasă întrebare! Nu, nu prea-i plac animalele. Zice că lasă păr pe haine. Dar de ce mă-ntrebi?

— Fără vreun motiv anume, doar că New Forest nu e locul tocmai potrivit pentru a-ţi petrece vacanţa dacă nu agreezi pe cei din jur.

— Simt, cumva, în tonul tău o notă dezaprobatoare?

— Ah, nu, bineînţeles că nu. Sunt sigură că va găsi cu ce să-şi umple timpul.

— Întotdeauna îşi găseşte, dar mă bizui pe tine să-i oferi o companie plăcută.

Tessa îşi muşcă buza de jos. Era nervoasă că îşi spusese atât de direct părerea despre Suzie, părere care nu se justifica, ţinând seama că de-abia o cunoscuse.

— Sunt sigură că ne vom împăca foarte bine, zise încercând să se convingă mai ales pe ea, dar şi pe Sam.

După ce el opri motorul se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de drăguţă… şi pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi. Apoi îi deschise portiera să coboare. Greeley ieşi să-i întâmpine.

— Domnişoara Granger s-a retras în dormitorul său, domnule, îl anunţă apropiindu-se.

— Tessa, tu n-ai mâncat nimic. Greeley, ce-i poţi oferi la cină?

— Mulţumesc, Greeley, dar nu mi-e foame.

După ce intrară, Greeley dispăru, iar Sam o conduse până la scară.

— Să nu te sperii dacă auzi zgomote afară. Ies să plimb câinii.

Tessa dădu din cap că a înţeles.

— Noapte bună, Sam. Şi începu să urce scările, rezistând ispitei de a privi înapoi. De ce-şi dorea atât de mult ca el să-i strige: „Nu vii să te plimbi cu mine?”

Dar nu se auzi nicio voce. De ce-ar fi vrut Sam să se plimbe cu ea? Prezenţa ei îi fusese de-ajuns pentru ziua aceea. Totuşi, când ajunse în capul scării privi în jos.

Sam plecase, iar în casă se lăsase din nou liniştea.

— Sam dragule, ce comod e să ai ca oaspete un viitor membru valoros al echipei, fură primele

cuvinte pe care le rosti Suzie Granger a doua zi dimineaţă la micul dejun. Apoi, cu un zâmbet larg, spre Tessa: Scuză-mă că ieri nu mi-am dat seama, dar Sam nu e genul care să intre în detalii… mai ales în cele importante, cum ar fi cine trăieşte cu el…

— Tessa nu trăieşte cu mine în sensul în care-ţi umblă ţie mintea, îi spuse Sam pe un ton calm.

— Oh, nu-l lua în seamă pe Sam, gânguri Suzie. Dimineaţa nu are deloc simţul umorului. Cred că ai observat şi tu atmosfera de coşmar din timpul micului dejun.

Tessa îşi împături şervetul şi se uită la roşcata al cărui machiaj la opt şi jumătate dimineaţa era impecabil ca la şapte seara când o văzuse ea pe Suzie.

— De obicei noi nu mâncăm aici… cel puţin nu… micul dejun.

— Noi, repetă Suzie printre dinţi. Ce cuvânt drăguţ acest „noi”, nu crezi? i se adresă lui Sam.

— Eu cred că ar trebui să plec. Am multe probleme de rezolvat. Şi se ridică zâmbindu-i lui

Suzie. Cu siguranţă vei găsi ceva cu care să-ţi umpli timpul.

După plecarea lui, Tessa îşi trase scaunul să se ridice.

— Bănuiesc că tu şi Sam petreceţi toată ziua înghesuiţi în mica sală de operaţii.

— Nu chiar toată ziua, răspunse ea pe un ton calm. Dimineaţa nu lucrăm împreună. Dacă vrei să-l vezi, presupun că îl găseşti cu zidarii în spatele casei.

— Nu fii atât de susceptibilă, Tessa. Rămâi să mai stăm de vorbă. Mă plictisesc de moarte în mausoleul ăsta lugubru al lui Gerry.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui Sam? o întrebă Tessa după ce se gândi câteva momente la observaţia ei, dându-şi seama că nu ştia nimic despre relaţia lui Sam cu femeia din faţa ei.

— Oh, da, chiar foarte bine. Sam mă aducea la Beechwood ori de câte ori sosea acasă tatăl lui.

Tessa se uită la ceas. Nu voia să mai afle mai mult. Nu era treaba ei. Curiozitatea era un mare defect şi dacă s-ar fi lăsat ispitită, fără îndoială că

ar fi deschis cutia Pandorei şi cine ştie ce-ar fi aflat, aşa că se scuză politicos:

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc. La nouă trebuie să fiu la cabinet.

— Cum l-ai cunoscut pe Sam? insistă Suzie neluându-i în seamă remarca.

— M-am prezentat la interviu pentru post.

— Ah, da, sigur, postul ăla… Sam mi-a spus aceeaşi poveste.

— Ăsta-i adevărul, confirmă Tessa cu tărie.

— Îl cred pe Sam de asemenea scenarii, totuşi nu pricep de ce şi-a dat atâta osteneală. În viaţa lui a cunoscut destule femei, şi pentru niciuna n-a trebuit să dea anunţ.

Simţind că roşeşte, Tessa se ridică repede şi îşi scutură de pe uniformă câteva scame imaginare ca să-şi ascundă tulburarea.

— Acum chiar trebuie să plec.

— Păcat… tocmai când începusem să ne-nţelegem atât de bine.

Dându-şi seama că e în zadar s-o facă pe Suzie să renunţe la atitudinea sa ostilă, Tessa ieşi

iară să mai comenteze, îşi luă tasca şi plecă la lucru.

Când ajunse la cabinet, micuţa sală de aşteptare era plină, iar Gus deja începuse tratamentele.

Annie, care venise să-l ajute, ţinea în braţe un pudel drăgălaş.

— Scuză-mă că am întârziat, Annie.

— Nu-i nimic. Uită-te pe listă şi zi „slavă Domnului”. Lumea a început să vină şi Gerry ar fi încântat să vadă cum merge cabinetul. Tessa se grăbi să se ocupe de un câine agitat care lătra îngrozitor de tare, hotărâtă să nu se mai gândească la Suzie, ba chiar s-o evite. Îmi pare rău ce s-a-ntâmplat cu câinele lui Jane, şi-mi imaginez cât e de supărată, mai spuse Annie.

— Şi Sam a fost.

— Dar tu cum te simţi? Arăţi de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

— Mă simt destul de bine, zise Tessa, încercând să potolească câinele şi ascunzându-şi faţa ca Annie să nu-şi dea seama că nu numai

Bruce fusese motivul pentru care în noaptea aceea nu prea dormise.

La douăsprezece şi jumătate ieşi pe verandă să ia o gură de aer proaspăt.

Gus apăru în spatele ei oftând mulţumit.

— E timpul să-mi încarc bateriile. Mă duc să mănânc ceva… Dar se opri văzând o maşină încetinind în faţa lor. E Suzie, nu-i aşa? Tessa miji ochii şi zări părul roşu al lui Suzie şi faţa palidă a bărbatului de la volan. Cu cine, naiba, mai e acum? mormăi Gus. De fapt, cu oricine ar fi, nu aduce decât necazuri. Asta-i lucru ştiut.

Fără să comenteze, Tessa urmări cum maşina se îndepărtează. „Necazuri” era cuvântul potrivit. O simţise chiar în dimineaţa aceea şi nu era o experienţă plăcută, ce şi-ar fi dorit-o să se repete.

Capitolul 5

Vineri dimineaţa, în timp ce se-ndrepta spre cabinet îşi aminti remarca lui Gus despre Suzie care aducea numai necazuri şi, înainte să-l vadă pe el, zări aparatele de fotografiat.

La început se gândi că erau cei din echipa televiziunii despre care îi vorbise Sam dar, după cum strigau şi se împingeau, îşi dădu seama că nu sunt ei.

Gus îi făcu semn cu mâna pe deasupra capului, dar nu observă decât prea târziu, în schimb atrase atenţia reporterilor. Înainte se realizeze ce se-ntâmplă, o înconjurară din toate părţile şi începură s-o bombardeze cu întrebări, înghesuindu-se în jurul ei.

Exact în clipa în care simţi că se sufocă îl văzu pe Sam, cu un cap mai înalt decât toţi, făcându-şi loc cu coatele să treacă.

— Să nu deschizi gura, strigă la ea, prinzând-o de încheieturi. Bliţurile începură să clipească, orbind-o. Sam o trase după el şi Tessa se izbi de

un reporter care-i stătea în cale.

— Sam, aşteaptă…

— Să aştept… pe naiba! O târî pe verandă şi acolo Tessa îl văzu îmbrâncind cu o singură mână pe unul dintre îndrăzneţi. Gus, nu mă interesează cum, dar scapă de ei! urlă el, împingând-o înăuntru şi trântind uşa în urma lui. Acum eşti mulţumită… eşti fericită pentru ce-ai făcut mârâi printre dinţi.

— Nu… nu ştiu la ce te referi, izbucni ea.

— Nu ştii? Şi-ai vrea să te cred?

— Dacă-mi spui de ce eşti nervos, poate înţeleg şi eu ce se petrece aici.

Sam luă un ziar de pe birou şi i-l trânti în braţe.

— Citeşte!

Tessa desfăcu ziarul şi se uită la el, dar rândurile îi jucau în faţa ochilor, totuşi îi atrase atenţia fotografia în care apărea Beechwood Hall şi cuvintele care o însoţeau… cu numele ei pus în frunte. Când termină mai citi o dată.

— Dar… e o prostie… aici scrie… că sunt

noua ta…

— Femeie… amantă… sau cum naiba te-oi fi exprimat.

— Eu…? Crezi că eu le-am dat…?

— Dar ce să cred? Sunt date detalii despre şederea ta la Beechwood şi aluzii la o relaţie între noi. Cum ai putut face aşa ceva? Te-am prevenit de la început că vor denatura lucrurile.

— Dar eu nu… n-am făcut eu asta. Nu ştiu de unde au aflat…

— Uite! Şi-i băgă ziarul sub nas, indicându-i cu degetul un paragraf. Culoarea ochilor şi a părului tău, vârsta, chiar referiri la un interviu… cine altcineva le putea da toate detaliile astea? Nu zic că nu şi-au răstălmăcit vorbele, dar de ce-ai stat cu ei la discuţii? Trebuia să nu le dai atenţie dacă au insistat… sau, cel puţin, să-mi fi spus.

— Dar eu nu le-am zis nimic, Sam. Absolut nimic. Habar n-am ce se petrece aici.

— Până acum am reuşit să-i ţin la distanţă, iar dacă-mi vor transforma cabinetul într-o circotecă numai tu eşti de vină. Trebuia să-mi fi

dat seama!

— N-am făcut-o eu! se apără Tessa. Nu ştia ce să-i spună ca să-l convingă. Indiferent cine scrisese toate acele minciuni, îi făcuse un mare rău.

— De-acum încolo, ignoră-i… nici măcar nu mai privi în direcţia lor. Ai înţeles? Tessa simţi că se înfurie. O acuza pe nedrept şi nici măcar nu o lăsa să se disculpe deşi, cu nodul care i se pusese în gât, abia dacă ar fi putut vorbi. Aşa că dădu din cap că a înţeles şi-şi încleştă pumnii. În dimineaţa asta aştept arhitecţii şi deja am întârziat, îi mai spuse el şi ieşi trântind uşa.

După plecarea lui, Tessa luă ziarul şi încercă să citească articolul cu ochii înlăcrimaţi. Când termină de citit deja se simţea un pic mai bine. Cel care concepuse articolul făcuse speculaţii afirmând că de când se mutase la Beechwood Hall începuse o relaţie cu Sam Wilde, insinuând că ar fi fost noua lui amantă. Recitind articolul se miră de ce se înfuriase Sam. Presa, ca de obicei, răstălmăcise adevărul şi trăsese concluzii pripite.

Dar asta conta? Dacă cineva trebuia să fie supărat, ea era aceea, dar un articol dintr-o publicaţie de scandal era ultimul lucru care s-o îngrijoreze. Ceea ce o durea era faptul că Sam o acuzase şi că nu o crezuse când îi spusese că nu ştie despre ce e vorba.

Brusc, în minte îi încolţi o idee. La început fu doar o bănuială, apoi îşi aminti de maşină şi de şoferul cel misterios!

Dar cui să povestească? O singură persoană era lângă ea când o văzuse pe Suzie în maşină. Gus! însă nu-l putea amesteca în povestea asta. Sam ar fi zis că e un aranjament între ei şi, oricum, nu era ferm convinsă că Suzie declanşase scandalul. Chiar aşa să fi fost, Sam tot n-ar fi pus cuvântul ei înaintea celui al lui Suzie, judecând după cum reacţionase în dimineaţa aceea. Aşa că hotărî să-şi vadă de treburi şi, mai târziu, să caute o modalitate prin care să-şi dovedească nevinovăţia.

Copiii sosiră la cabinet zece minute după Sam. Tessa îi instală în sala de aşteptare ca să afle

de la băiat ce se întâmplase. Fetiţa plângea prea tare ca să poată vorbi.

Ca să-l liniştească le dădu câte o gumă de mestecat şi află de la băiat că îl cheamă David. Avem cam opt ani şi surioara lui vreo şapte.

— Povesteşte-mi rar ca să vedem cu ce vă putem ajuta.

— Lângă râu e un ponei care stă întins pe o parte şi scoate sunete ciudate.

— Poate se odihneşte.

Băiatul dădu din cap că nu.

— A lovit-o pe Millie.

— Star n-a mai lovit niciodată, zise fetiţa printre lacrimi.

— Star? Aha… deci îl cunoaşteţi? Tessa aştepta până cei doi conveniră din priviri ce să răspundă.

— E poneiul nostru. Al meu şi al lui, şopti fetiţa.

— Chiar al vostru? Nu al părinţilor?

Derutaţi, copiii scuturară din cap că nu şi Millie începu din nou să plângă.

— Nu e chiar al nostru, dar credem că e bolnav, zise David.

— Mama voastră ştie că sunteţi aici?

— Nu… dar vii s-o vezi pe Star…? Te rugăm… David se ridică de pe scaun şi surioara lui se chinui şi ea să se dea jos.

— Da, venim, se auzi vocea lui Sam. Ne conduceţi până acolo? Copiii începură să-i explice unde se află exact poneiul. Vreţi să faceţi o plimbare cu Land Rover-ul? Copiii încuviinţară din cap şi culoarea le reveni în obraji. Tessa, îl rogi tu pe Gus să ne împrumute maşina şi să aibă grijă de cabinet? Am să iau tot ce ne trebuie… ah, da, ar fi bine să telefonez doamnei Dockens să-i spun unde sunt copiii şi să-i cer permisiunea să-i lase să ne ducă la ponei.

— Vrei să-i telefonez eu? îl întrebă Tessa simţind palma mică şi lipicioasă a lui Millie agăţându-se de mâna ei.

— Cinci-zero-trei-patru, intonă Millie pe nas, făcând-o să râdă.

— Soţul doamnei Dockens lucrează în

Comisia silvică, aşa că sunt sigur că va fi înţelegătoare.

— Cunoşti familia? întrebă Tessa mirată.

— O cunosc destul de bine pe doamna Dockens ca să-ţi garantez că va leşina când vă auzi că pustii au întins-o de-acasă, spuse Sam încruntându-se la cei doi.

După multe rugăminţi, doamna Dockens fu de acord să-i lase pe copii să-i însoţească şi le mai spuse că Star îi vizita deseori, că de multe ori întrerupea traficul şi că numai copiii, printr-o tehnică numai de ei ştiută, reuşeau s-o clintească din mijlocul şoselei.

Câteva minute mai târziu se aflau toţi patru în Land-Rover-ul care hurducăia pe drumul desfundat ce ducea în pădure.

— Aţi venit singuri până aici? îi întrebă Tessa, îngrozită la gândul că cei doi s-ar fi putut aventura până acolo.

— A trebuit s-o urmărim, zise David cu o voce firavă.

— Fiindcă se purta ciudat, adăugă Millie.

— Şi după ce s-a-ntins pe o parte aţi venit direct la cabinet? vru să afle Sam.

— Am alergat într-un suflet, zise David. Uite-l acolo… lângă râu…

Sam opri maşina şi coborâră. Tessa o luă în braţe pe Millie care plângea.

— Star o să moară… ştiu c-o să moară.

Şi Tessa înclina să creadă acelaşi lucru. Poneiul stătea chircit într-o rână.

Sam îşi luă trusa şi le spuse copiilor să aştepte în maşină.

Când se apropiară, poneiul nu făcu niciun gest că ar vrea să se ridice.

— Tessa, până vedem dacă are nevoie de un sedativ, ocupă-te de ea, mângâi-o, strig-o pe nume, iar eu am să mă uit în gura ei. Cred că ştiu ce e cu ea. Fereşte-te să nu te lovească cu copitele.

Când Sam îi prinse maxilarele cu mâna, poneiul încercă să se ridice, îndreptându-şi gâtul şi trântind-o pe Tessa pe spate.

— Te-ai lovit? o întrebă el îngrijorat, repezindu-se să o ridice de subţiori.

— Sunt… bine, spuse puţin ameţită. Mai încearcă, Sam te rog. Zău că nu sunt rănită.

De data aceasta poneiul rămase liniştit şi Tessa se apropie de el.

— Eşti sigură că vrei să continui?

— Da şi… grăbeşte-te? spuse cuprinsă de milă văzând pupilele dilatate ale căluţului.

Sam îi zâmbi încurajator apoi, cu un efort desfăcu maxilarele încleştate ale animalului şi îi băgă uşor forcepsul în gură, în timp ce Tessa liniştea poneiul.

— Gata… am apucat-o zise el răsuflând uşurat.

— Ce e?

— O bucată dintr-o pungă de plastic. Probabil că a înghiţit-o odată cu mâncarea.

— Crezi că ai scos-o pe toată?

— O să vedem fiindcă imediat se va ridica, aşa că dă-te repede înapoi.

Tessa se retrase câţiva paşi, dar Sam de-abia avu timp să se dea la o parte că Star se şi ridică.

— Oh, Sam… e bine. Cum de-ai ştiut?

— Am mai tratat cazuri de asfixiere… dar nu am putut salva toate animalele, fie că am fost chemat prea târziu, sau pentru că n-au fost descoperite la timp.

— Crezi că a mâncat din gunoi?

— Din păcate, da. Dacă nu sunt pungi de plastic, mai există dopuri sau sfoară care li se înfăşoară în jurul intestinelor. Toate aceste resturi sunt un pericol pentru ele. Star a avut noroc cu copiii.

— Nu crezi că i-au rămas resturi pe trahee?

— Cred că am curăţat-o bine, dar am s-o ţin sub observaţie şi-am să pun cazul în discuţie în faţa Comisiei silvice. După ce Star se îndepărtă şi începu să pască, se apucă să-şi adune de jos instrumentele. Acum tu mă-ngrijorezi mai mult, îi spuse când Tessa se aplecă să-l ajute, dar ea uitase deja de lovitură şi un moment nu ştiu la ce se referă.

— Ce face Star? strigară copiii din maşină.

— Să mergem să le spunem, zise el zâmbind.

Copiii săriră din maşină şi se repeziră să li se

arunce în braţe.

— Se simte bine? Ce i-aţi făcut? Se cerură toate amănuntele, iar Sam le explică totul cu răbdare.

În cele din urmă, plictisită de atâtea detalii, Millie întinse mâinile şi Tessa o ridică în braţe. Fetiţa căscă obosită şi închise ochii.

— Cuiva îi e somn, râse Sam.

— Mie nu, protestă David. Putem merge să ne luăm la revedere?

— Mergeţi voi doi. Eu o duc pe Millie în maşină, spuse Tessa.

Sam şi David se duseră la râu să o vadă pe Star bând apă, iar

Tessa se aşeză cu Millie cuibărită în braţele ei pe bancheta din spate de unde îi putea vedea mai bine pe cei doi.

Când se întoarseră, David se urcă în faţă lângă Sam.

— Millie se simte bine, nu? întrebă aruncând o privire în spate spre surioara sa adormită.

— E frântă de oboseală, zise Tessa zâmbind.

— Nu-i aşa că noi am salvat-o pe Star? spuse băiatul întorcându-se spre Sam.

— Bineînţeles că voi, încuviinţă el pornind motorul.

— O să-i spui asta mamei? Nu-i place când plecăm de-acasă.

— Nu-ţi face griji, am să-i explic totul.

Tot drumul David nu-l scăpă din ochi, sorbindu-i fiecare vorbă. Sam îi vorbea cu blândeţe, râdea mult, din când în când surprinzând în oglindă privirea Tessei aţintită asupra lui.

În sfârşit, după ce Land-Rover-ul străbătu hurducăind câteva fâneţe, Sam opri maşina în faţa unei case acoperită cu viţă de vie şi Tessa se trezi în faţa unei femei pe care Sam, probabil, o cunoştea foarte bine, fiindcă ea îi zâmbea lăsându-şi palma bătătorită pe braţul lui.

— Iar a făcut vreo poznă? zise doamna Dockens făcând semn cu capul spre fetiţa din braţele Tessei.

— Dimpotrivă, răspunse ea.

— Slavă Domnului! Când aţi telefonat tocmai mă pregăteam să-l sun pe tatăl lor, oftă femeia luându-i-o pe Millie din braţe şi zgâlţâindu-l uşor de umăr pe David. Data viitoare când vă mai duceţi după ponei să-mi spuneţi şi mie. Eu credeam că aţi plecat să vă luaţi îngheţată.

— A fost vina noastră că i-am ţinut până la ora asta, se scuză Sam. Dacă n-ar fi fost ei, Star ar fi murit sufocată.

— Oh, poneiul ăla! Mă mir că până acum nu l-au adus înăuntru să mănânce cu noi la masă. Nu e al nostru, cum s-ar crede, dar în fiecare dimineaţă la şase îşi face apariţia la gardul dinspre grădină.

Sam începu să râdă, apoi îl împinse uşor pe David să intre în casă. Din maşină Tessa îi urmărea fiecare mişcare, atentă la fiecare inflexiune a vocii lui. Voia să ştie totul, în cele mai mici detalii.

Star chiar nu are un stăpân care să-i poarte de grijă? îl întrebă în drum spre casă. Căldura corpului lui aproape atingându-l pe al ei îi dădea

fiori de plăcere.

— Oh, ba da, are unul. Poneii sunt protejaţi prin lege. Fiecare proprietar are un semn specific, iar caii sunt însemnaţi la târgul anual, lucru esenţial în identificarea lor în caz de accident. Şi Star e însemnată dar, probabil, n-ai observat.

— Cu toate astea era să moară.

— Deşi îi supraveghează pe Millie şi pe David, părinţii nu îi pot opri să colinde coclaurile.

— Am văzut, dar în privinţa animalelor, consideri că e bine să le laşi singure? E riscant…

— Ştiu, dar nici să le ţii legate sau în ţarcuri nu poţi.

— Sigur că Star e bine, oftă Tessa.

— Stai liniştită, mâine mă întorc să văd cum se simte.

Îşi continuară drumul în tăcere şi, curând, Tessa închise ochii lăsându-se legănată de zumzetul uniform al motorului. Dar această stare de plăcută letargie fu întreruptă de frâna bruscă şi de înjurătura trasă de Sam.

— S-au întors, lua-i-ar dracu’! Şi făcând

stânga intrând în curtea restaurantului.

Tessa se prinse de scaun uitându-se la botul maşinii gata să intre în mesele de plastic şi umbrelele aşezate în cerc.

— Ce… ce s-a-ntâmplat? se bâlbâi, trezită brusc din somn.

— Nu vezi ce e în faţa cabinetului?

— Au venit din nou reporterii, nu? zise roşind, de parcă ea ar fi fost vinovată de situaţia aceea.

Sam mai trase o înjurătură.

— Credeam că am scăpat de ei.

Tessa îşi lăsă privirea în poală. Ce putea spune? Dacă ar mai fi încercat să se dezvinovăţească, Sam s-ar fi enervat şi mai tare.

Răsună uşurată când o auzi pe Jane strigându-i:

— Sam… Tessa, intraţi. Tocmai am deschis.

Spre surprinderea Tessei, Sam reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Cu plăcere, dar altă dată, acum avem probleme.

— Mie-mi spuneţi! Ne-am trezit cu ei la prânz.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi Sam printre dinţi.

— Într-o zi, două or să se plictisească şi or să plece, iar lucrurile vor intra în normal. Sam, tu ai mai avut de-a face cu situaţii de genul ăsta.

— De-asta şi vreau să le evit.

— Haideţi în grădina din spate să beţi ceva rece şi să mâncaţi nişte sandvişuri, insistă Jane. Acolo veţi fi în siguranţă.

În cele din urmă Sam cedă şi intrară în grădiniţa din spatele restaurantului.

— Faceţi-vă comozi, aici nu vă deranjează nimeni; e oaza noastră de linişte, le zise Jane.

Sam se aşeză comod, apoi îi făcu semn Tessei spre scaunul liber de-alături, după care se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Sam… să ştii că nu eu… rupse ea tăcerea, încercând să-i mai explice o dată.

— În seara asta nu te poţi întoarce la Beechwood Hall. Majoritatea aşteaptă acolo, o

întrerupse el, pe un ton calm.

— Asta contează? Mai mult de-atât n-au ce face şi… chiar nu înţeleg de eşti atât de furios că au publicat porcăria aia…

— Tocmai fiindcă e o porcărie. Oamenii pleacă urechea la chestii de-astea… cred că le place să creadă lucruri urâte. Tu chiar ai vrea să se creadă că te-am „importat” la Beechwood ca să mă distrez cu tine?

Tessa îşi dădu seama că vorbeşte serios şi că este mai preocupat de buna ei reputaţie decât ea.

— Dar amândoi ştim că nu e adevărat. Ce contează că oamenii sunt atât de tâmpiţi să creadă în minciuni?

Sam o privea strângând din buze.

— Contează enorm pentru că nu se vor opri aici; în momentul în care „adulmecă” o poveste încep să te hăituiască până la exasperare.

Tessa clătină din cap neînţelegându-i logica.

— E chiar atât de important ce gândesc oamenii încât să-ţi faci atâtea probleme?

— Spre deosebire de tine care nu-ţi faci

deloc, mie situaţia asta îmi dă peste cap tot programul de lucru.

— N-am nicio vină. De ce nu vrei să mă crezi? strigă disperată.

— Uite ce e, Tessa, zise el oftând. Nu vreau să renunţ la tine... dar nu există decât o singură alternativă. Dacă ai pleca de-aici, imediat ar dispărea şi ei.

— Să plec?

Sam o privi cu răceală.

— Măcar pentru câteva zile.

— Dar nu am unde să mă duc.

— Cum adică n-ai unde? zise el încruntându-se. Te duci acasă, la Oxford. Familia ta care, probabil, a citit ziarele doreşte o explicaţie şi ai ocazia să i-o dai. Pe Gus şi Annie nu-i deranjează să-ţi ţină locul.

Nici pe tine, se gândi Tessa dezamăgită. De fapt, vrei să scapi de mine, Sam Wilde. Sunt o piedică în calea ta şi acum îţi doreşti să nu mă fi angajat... Nici nu-ţi pasă că mă simt rănită şi umilită.

— Nu te uita aşa la mine, Tessa. Dacă consideri că ai destulă experienţă să ţii situaţia de-aici sub control, află de la mine că te-nşeli.

Tessa îşi muşcă buza de jos dorindu-şi ca în sâmbăta aceea să nu se fi trezit devreme ca să se prezinte la blestematul de interviu. Din clipa în care îl cunoscuse pe Sam Wilde, totul îi mergea anapoda.

Cu ce drept o expedia ca pe un pachet? Doar dacă voia să rămână singur cu Suzie…

Cele mai sumbre temeri se adeveriră când al auzi spunând:

— Chiar în seara asta te conduc la gară. Îmi pare rău, Tessa, dar n-am de-ales. Trebuie să pleci.

Capitolul 6

Trenul ieşea încet din gară.

Tessa îşi lipi nasul de geam şi se uită în lungul peronului pustiu.

Sam plecase.

Când trenul prinse viteză se aşeză pe banchetă şi imediat se întoarse cu gândul la după-amiaza aceea, când prezenţa lui şi felul în care-i vorbise lui David îi dăduse o stare de linişte interioară şi deplină siguranţă. Cum fusese posibil ca tot el, nu peste mult timp, s-o trateze în felul acela de umilitor.

Trenul ajunse la Oxford pe înserat şi în taxiul ce o ducea acasă nu se mai gândi deloc la Beechwood. Acum important era ce avea să spună familiei.

— Opreşte acolo, te rog, îi spuse taximetristului, făcând semn spre casa cu toate luminile aprinse.

Tocmai achitase călătoria şi se uita după taxiul care se îndepărta când uşa se deschise

brusc şi Felix, Todd, Archie şi tatăl ei se repeziră spre alee.

— Tessa… bine-ai venit acasă, îi strigă Joe plin de bucurie.

— Ştiţi… ei, băigui ea privindu-l surprinsă.

— Tocmai a sunat şeful tău şi dădeam cu banul care să meargă să te ia de la gară.

Tessa observa cât erau de nerăbdători să-i pună întrebări, fiindcă nu făceau niciun efort să-şi ascundă curiozitatea.

— Ah, tăticule! suspină ascunzându-şi faţa în umărul lui şi când intrară toţi patru în casă simţi tot sângele scurgându-i-se în picioare.

— Tessa de ce nu vrei să ieşim în oraş? E o seară superbă iar tu ai stat tot weekend-ul în casă.

Era în grădină cu Todd şi de fiecare dată când se uita la el vedea chipul celuilalt bărbat al lui Sam: ochii lui cenuşii reflectându-se în cei albaştri ai lui Todd şi buclele castanii acoperind coama blondă a acestuia. Clipi vrând să alunge imaginea aceea obsedantă. Dacă va mai sta mult timp în casă chiar că avea să înnebunească.

Trecuseră deja trei zile şi nu avea nicio veste de la Sam.

— Ieşim, ce zici?

— Bine, ieşim, acceptă ea în cele din urmă.

Pentru o seară de luni, petrecerea la care o duse Todd se dovedi destul de reuşită. Tessa îi cunoscu noii prieteni şi tocmai începuse să se relaxeze când Amber, o brunetă cu ochi căprui se apropie să-i vorbească despre articolul din ziar.

— N-ar trebui să crezi tot ce scriu ziarele, spuse văzând pe faţa ei aceeaşi expresie neîncrezătoare pe care o surprinsese şi pe chipurile fraţilor ei când încercase să le dea o explicaţie legată de articol. Da, Sam avea dreptate… din nou. Oamenii nu doreau să afle adevărul.

— Ce norocoasă eşti că ai ocazia să lucrezi cu el, zise Amber privind-o cu admiraţie.

Era greu să pună capăt unei discuţii al cărui subiect era Sam Wilde, aşa că acuzând o durere de cap, hotărî să ia un taxi şi să se întoarcă acasă, însă Todd se împotrivi categoric.

— Cum durerile de cap nu durează atât de mult, nu accept nicio scuză pentru joi când la discotecă e seară de blues, o mai atenţiona el.

Tessa ridică din umeri oftând şi brusc realiză că, de fapt, nu avea niciun motiv să-l refuze. Nu avea unde să se ducă şi era limpede că Sam nu intenţiona să-i telefoneze.

Următoarele zile trecură îngrozitor de încet. Joe era îngrijorat de starea ei însă, destul de diplomat, o lăsă în pace.

Joi fu o zi ploioasă. Stând la geam privea pajiştea din faţa casei şi asta o duse cu gândul la New Forest.

Ce mult îi lipsea!

Parcă simţea pe buze gustul înţepător al acelor de brad, simţea mirosul pământului reavăn şi auzea corul păsărelelor cu ciripitul lor. Vedea Beechwood Hall cu ochii minţii, pe Greeley şi pe doamna Pearson cu bârfele ei, pe muncitori cu problemele lor şi pe Sam care refuza cu încăpăţânare sugestiile arhitectului…

Nu, în felul acela se distrugea singură, îşi

spuse furioasă. Putea să accepte faptul că Sam o scosese definitiv din viaţa lui… şi asta într-un mod cât se poate de inteligent.

Acum nu-i mai rămăsese decât să se resemneze şi să ia viaţa de la capăt!

— Te distrezi bine? îi strigă Todd ca să acopere zgomotul prea strident al muzicii.

— Grozav! îi răspunse Tessa, în timp ce-şi legăna corpul în ritmul muzicii.

Descoperise că Todd şi prietenii lui erau nişte oameni foarte drăguţi, mai ales Amber, bruneta care o întrebase despre Sam. Noroc că de-atunci nu mai deschisese subiectul!

— Acum unde mai mergem? o întrebă el în maşină când plecară de la discotecă.

— Acasă, sunt frântă de oboseală.

— Ţi-ai pierdut antrenamentul, râse Todd. Poate, totuşi, mă inviţi la un păhărel înainte de culcare, zise el rânjind şmechereşte.

— Aşa măcar pot să te-arunc peste gard dacă întreci măsura.

Tocmai se îndreptau râzând spre casă, pe

alee, când uşa se deschise şi Joe Dance apăru în prag, cu mânecile suflecate.

— V-aţi distrat bine?

— Nemaipomenit, zise Todd văzând că Tessa ezită să răspundă.

— Rămâi la o cafea, îl invită Joe.

Tessa îi urmă gândindu-se să se răcorească puţin şi să-şi treacă peria prin păr, iar după cinci minute intră în salon cu faţa unsă cu cremă.

— Tată, ai turnat cafeaua…? în clipa aceea simţi că i se moaie picioarele şi imediat gând că o să se prăbuşească.

Bărbatul din fotoliu o privea încruntat, cu o expresie ameninţătoare.

— Sam! şopti.

— Bună, Tessa.

Apoi se lăsă o linişte apăsătoare.

— Domnul Wilde… Sam a sosit imediat după plecarea voastră şi…

— Între timp am băut ceai, îl întrerupse Sam pe Joe Dance.

— Şi am discutat, adăugă tatăl ei.

Deşi buzele îi tremurau, Tessa reuşi să schiţeze un zâmbet, apoi îşi aminti că în cameră mai era şi Todd când Todd el îi atinse braţul. Zâmbetul lui aproape o convinse că este unul sincer, însă atmosfera din cameră era atât de tensionată că Tessa realiză că nu încearcă decât să fie politicos.

— De data asta am să refuz invitaţia, spuse el, şi făcu un semn din cap în direcţia lui Sam. O clipă cei doi se priviră cu ostilitate, aşa că Tessa nu fu surprinsă că Todd adăugă: Cafeaua rămâne pe altă dată, domnule Dance. Ne vedem mâine, Tessa.

— Todd, îmi pare sincer rău, spuse ea în timp ce-l conducea spre uşă.

— Nu e vina ta că se află aici, spuse el ursuz. Dacă ai nevoie de mine ştii unde mă găseşti.

Tessa aşteptă până când îl văzu sărind gardul apoi, tremurând de parcă ar fi trebuit să dea ochii cu un pluton de execuţie, intră în casă.

Întorcându-se în cameră văzu expresia lui Sam care nu era deloc prietenoasă şi inima i se

zbătu în piept.

— Vă las singuri să staţi de vorbă, le zise tatăl ei. Mă duc să mă culc. Şi… Tessa, Sam rămâne aici peste noapte, aşa că pregăteşte-i dormitorul liber. E periculos să conduci pe şosea la ora asta.

Tessa încuviinţă din cap privindu-şi tatăl cu afecţiune. Totuşi, nu înţelegea de ce Sam se afla acolo, la ora aceea târzie şi nici de ce se ostenise să vină după o săptămână de tăcere.

Când rămăseseră singuri îşi îndreptă umerii şi-şi înălţă bărbia sfidător. Pe parcursul săptămânii, treptat, se obişnuise cu gândul că Sam nu o voia în preajma lui. Era clar că îi complica viaţa şi că nu era pregătit pentru asta. La această concluzie ajunsese şi în ce o privea, iar acum nu mai dorea să aibă de-a face cu el, ca să nu o determine să se răzgândească în privinţa hotărârii deja luate legată de viitorul ei.

— Ai venit cu maşina? N-am văzut-o afară, îl întrebă cu o politeţe rece.

— Tatăl tău mi-a sugerat s-o ţin în garaj peste

noapte.

— Ai băut cafea?

— Ceai… şi două beri. Tatăl tău e o gazdă perfectă.

Tessa înţelese aluzia… anume că nu fusese acasă pentru a-l servi chiar ea. Brusc se înfurie, nemaifiind în stare să se prefacă.

— De fapt, de ce-ai venit?

Sam se ridică.

— Tu de ce crezi c-am venit?

— Drept să-ţi spun, habar n-am. Am bănuit că tăcerea ta înseamnă că nu mai vrei să ştii de mine, că m-ai concediat.

— Dar tu vrei să se termine?

În tonul lui nu se simţea nicio nuanţă de regret, sau vreo intenţie de a-şi cere scuze pentru felul în care se purtase cu ea.

— Cred că ar trebui să-ţi spun…

— Că nu vrei să te mai întorci? i-o tăie scurt, mijindu-şi ochii.

— Să mă-ntorc cu tine? zise ea ţinându-şi o clipă respiraţia. Nu-nţeleg…

— Sau nu vrei să-nţelegi. Am impresia că în seara asta te-ai distrat prea bine ca să te mai gândeşti serios la slujbă.

Asta era culmea! Acum insinua că ea ar fi de vină că nu o căutase timp de o săptămână!

— Da, ne-am distrat grozav. Te-aşteptai să mă găseşti păzind telefonul?

— Mă aşteptam ca, cel puţin, să te găsesc acasă.

— De ce n-ai sunat mai întâi? îl întrebă încercând să-şi păstreze calmul.

— Ca să ne dăm întâlnire? replică el pe un ton sarcastic.

Tessa era şocată. Sam îi vorbea de parcă se făcea vinovată de ceva îngrozitor. Nu avea niciun drept să-i reproşeze ceva, după ce o săptămână nu dăduse niciun semn de viaţă.

Acum chiar că se înfuriase de-a binelea şi nu se mai putu abţine să nu izbucnească.

— Sperai să mă găseşti aşteptându-te… cum fac ceilalţi? Ai impresia că toată lumea gravitează în jurul tău, dar nu-i aşa. Cel puţin eu nu!

— Credeam că pentru tine slujba asta contează mult mai mult. Dacă îţi aduci aminte în anunţul meu, printre altele era menţionată şi flexibilitatea. Când ai acceptat slujba ştiai că te poţi aştepta la orice. Nu poţi spune că nu te-am avertizat. Dacă ai văzut că nu te caut, de ce n-ai sunat?

— Aha, acum am înţeles! Te-ai deplasat până aici fiindcă erai curios cum am să reacţionez, nu-i aşa? Ţi-am rănit orgoliul… te-aşteptai să-ţi telefonez ca să mă milogesc să mă reangajezi… asta-i problema, nu?

— Eşti ridicolă!

Tessa nu-şi dădu seama că el se apropiase tiptil decât atunci când fu destul de aproape ca să-i simtă respiraţia. Vru se să îndepărteze, dar Sam o prinse de încheietură şi atunci simţi trezindu-se în toată indignarea acumulată în ultimele zile.

— Nu-ţi dai seama că ţi-am făcut cel mai mare serviciu alungându-se din Beechwood Bridge? Iar acum, când vin să te duc înapoi, apari acasă la nu ştiu ce oră.

Tessa se smulse să scape din strânsoare, dar el nu-i dădu drumul.

— Ştii că ai tupeu, şopti ea, printre dinţi, sperând că tatăl ei să nu audă ce se-ntâmplă. Să nu crezi că mă poţi trata ca pe vreuna din femeile tale, fiindcă n-ai să reuşeşti!

— Eşti culmea! tocmai fiindcă-mi pasă de reputaţia ta… ca să nu fii luată drept „vreuna din femeile mele” am făcut ce-am făcut.

— Dar ai exagerat şi exagerezi şi acum… strângându-mă atât de tare.

Luat prin surprindere de remarca ei îi dădu repede drumul, lăsându-i dâre roşii pe mână.

— Scuză-mă… nu-nţeleg de ce trebuie să ne certăm.

— Eu nu mă cert.

Luându-i mâna, Sam începu să-i maseze uşor încheietura până dispăru roşeaţa şi uitându-se la ea cu o privire atât de vinovată că Tessa simţi că cedează… că toate deciziile pe care le luase nu mai aveau nicio valoare. Nu te mai uita aşa la mine, Sam Wilde! se ruga în gând.

— Ei, cum rămâne? o întrebă el ridicând dintr-o sprânceană. Tessa îşi trase mâna dintr-a lui. N-am vrut să te rănesc. Nu o rănise decât poate în suflet, dar în momentul acela nu-şi putea să-şi evalueze sentimentele, cu atât mai puţin să discute cu el acest subiect. Tessa… vorbele ar trebui să fie cea mai corectă formă de comunicare dar, se pare că nouă ne sunt cel mai mare duşman… Ceea ce vreau să-ţi spun… dar nu mă pricep cum s-o fac este că… vreau să te-ntorci. Am nevoie de tine la Beechwood.

Tessei nu-i venea să creadă ce aude. Era singurul bărbat care o făcea să se simtă în felul acela… furioasă, cu o clipă în urmă, iar acum atât de fericită că îi venea să se repeadă şi să-l îmbrăţişeze…

Ştia răspunsul înainte ca el s-o întrebe:

— Te întorci cu mine la New Forest?

Pacientul era un superb câine de vânătoare.

— Crezi că trebuie operat? întrebă Gus.

Sam clătină din cap.

— Da, cred că da. Deja a suferit prea mult

din cauza rupturii de ligament. A mâncat ceva?

— N-a mâncat absolut nimic.

Sam mângâie capul mare şi zbârlit al câinelui care-i urmărea fiecare mişcare cu ochii negri şi vioi.

— Tessa, pregăteşte, te rog, sala de operaţii şi rade-l. Am să încerc să-i refac articulaţia.

Tessa încuviinţă din cap, salutându-l pe Gus cu un zâmbet, în singurul moment de răgaz din după-amiaza aceea, de când se întorsese.

— Ce bine că te-ai întors, Tessa. Ne-a fost dor de tine.

— Grăbeşte-te, Tessa, vreau să începem cât mai repede, zise Sam privind-o cu răceală.

Nu era surprinsă de tonul lui aspru. Între ei atmosfera devenise tensionată chiar de la început. Parcă regretându-şi gestul, Sam se închisese în el încă din timpul călătoriei, aşa că Tessa ajunsese la Beechwood Hall cu nervii încordaţi la maximum întrebându-se dacă Suzie se mai afla acolo, fiindcă el nu-i pomenise absolut nimic despre ea, nici despre reporteri. Îngrozită să nu dea ochii cu

vreunul, coborâse din Porsche, răsuflând uşurată de-abia când văzuse figura calmă a lui Greeley.

Făcuse alegerea corectă întorcându-se acolo? se întrebase în timp ce se pregătea să plece la lucru. Lăsându-l pe tatăl ei să-i dea explicaţii lui Todd fusese o laşitate din partea ei. Se simţea vinovată faţă de el, dar plecând foarte devreme nu mai avusese timp să-şi ia rămas bun şi nici de la Archie şi Felix, care rămăseseră peste noapte la nişte prieteni. Indiferent ce discutase cu o seară în urmă tatăl ei cu Sam, rezultatul fusese în favoarea lui Sam trebuind să recunoască faptul că tatăl ei îi plăcuse… iar Joe Dance nu era un om uşor de cucerit.

— Nu eşti obosită? o întrebă Sam schiţând un zâmbet, în timp ce se pregăteau de operaţie, primul gest spontan din ziua aceea.

— Mă descurc, îi răspunse întorcându-i zâmbetul.

— În care cameră am dormit azi-noapte? zise el punându-şi mănuşile chirurgicale.

— În camera de oaspeţi. De ce întrebi?

— Perna mirosea a parfumul tău

Tessa îşi spuse că probabil tatăl ei îi luase perna din dulap.

— Ai mirosul fin replică ea pregătind instrumentele.

— Nu mă înşală niciodată. Sam se apropia de ea, dar Tessa simţi asta chiar fără să-l vadă. Cum spunea şi Gus… şi eu mă bucur că te-ai întors. Mi-ai lipsit.

Tessa aşteptă să-i dispară roşeaţa din obraji şi de-abia după aceea se întoarse cu faţa spre el.

— Honey e pregătită da, mai întâi, vreau să-mi explici ce procedură vei aplica.

— Am să-i înlocuiesc ligamentul cu unul nou făcut din ţesuturile adiacente. Există mai multe tehnici… Ai mai văzut până acum vreo ruptură de ligament? comentă el în timp ce Tessa îl urmărea cu atenţie făcând prima incizie.

— Am mai văzut, dar asta pare foarte serioasă, nu?

— Câinii de vânătoare sunt animale pline de energie, foarte active, dar acest handicap cred că

a făcut-o să sufere mult.

La sfârşit amândoi răsuflară uşuraţi şi mulţumiţi.

— Va dura ceva timp până se va reface complet, spuse Tessa, apucându-se să facă curăţenie.

— Supravegherea postoperatorie este obligatorie, aşa ce-ţi vei putea demonstra instinctele materne asupra ei spuse el râzând.

— După o asemenea operaţie merită să fie răsfăţată. Sper că stăpânii ei n-or s-o ia prea repede de-aici.

— Vor trebui să aibă răbdare cu ea. Două, trei săptămâni Honey va fi nevoită să stea în repaus total, iar aici e mai în siguranţă.

Restul după-amiezii rămaseră amândoi să supravegheze câinele, dar Honey era un exemplar rezistent şi sănătos aşa că, deşi operaţia fusese complicată, după anestezie îşi revenise complet.

Imediat după ora cinci în faţa cabinetului opri un camion din care coborî un bărbat.

— E Eustace Mayfield, spuse Sam uitându-se

pe fereastră. Nu l-am mai văzut de ani de zile deşi ferma lui e în apropiere. Pe vremea aceea avea o cireadă de vaci care dădeau un lapte excelent.

Bărbatul intră urmat de un câine ciobănesc. După ce se salutară, Eustace Mayfield clătină din cap frecându-şi bărbia.

— Sam, nu-mi place deloc cum arată Shep. E lipsit de vlagă, oboseşte foarte repede şi vomită tot ce mănâncă. Parcă trage să moară.

— Câţi ani are? îl întrebă Sam în timp ce-l examina pe Shep.

— Aproape opt. Dimineaţa e atât de obosit că nu se poate trezi. Mi-ar pare rău să-l pierd.

— Sper să nu se-ntâmple asta, zise zâmbindu-i încurajator. Oricum, am să-l opresc aici pentru analize. Nu vreau să pun un diagnostic înainte să ştiu sigur. Vino luni să-l iei.

— Fără el mă descurc foarte greu. Nu poţi să-i dai ceva să se simtă bine ca să nu-l las aici?

Sam clătină din cap.

— Haide, Eustace, ştii bine că nu.

— N-are rost să mă cert cu tine, zise

fermierul ridicând din umeri dându-se bătut, apoi ciufuli blana câinelui şi ieşi fără alte comentarii.

— Bietul Eustace, interveni Gus, care auzise discuţia de afară. E foarte ataşat de câine şi ar suferi îngrozitor dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

— N-o să i se întâmple nimic, îl asigură Sam.

— Ai idee ce poate fi? îl întrebă Gus.

— S-ar putea să fie vorba de o miastenie, dar sigur voi şti după ce văd analizele de laborator. Chiar acum mă apuc să i le fac.

Tessa tocmai se aşezase la birou să completeze fişa câinelui când din cealaltă încăpere se auzi vocea lui Annie:

— Sam, vino la telefon... se apare că acasă au apărut ceva probleme.

Sam se repezi la telefon şi după câteva momente se întoarse cu faţa răvăşită.

— Greeley a prins un hoţ, dar mă surprinde că cineva şi-ar putea închipui că la Beechwood ţin lucruri de valoare care ar încăpea într-un buzunar.

— Cine poate fi? se miră Gus.

— Habar n-am. Să mergem să vedem.

Oricum, aici ne-am terminat treaba, nu-i aşa Gus?

— Ia puşca mea dacă vrei, glumi acesta.

— Nicio armă de foc nu-l înlocuieşte pe Greeley, spuse Sam zâmbindu-i Tessei ca s-o liniştească.

Dar când ajunseră la Beechwood Hall şi el se repezi în casă numai liniştită nu era.

— Bună seara, domnule, îmi pare rău că v-am deranjat de la treabă, îl întâmpină Greeley pe Sam.

Tessa se retrase în spatele lui văzându-l pe Jay zbârlindu-se la intrarea lor şi arătându-şi colţii.

— Ce s-a-ntâmplat Greeley? întrebă Sam.

Din spatele lui Tessa încerca să-l vadă pe intrus.

— Jay l-a surprins în hol şi l-a alergat până aici unde am intervenit eu. Să chem poliţia?

Sam ridică din umeri.

— Poliţia nu poate face mai mult decât noi. Oricum pare speriat de moarte.

— Nici fundul pantalonilor lui nu arată prea bine. De când Juno e în convalescenţă Jay şi-a

dezvoltat nişte reflexe excelente.

Câinele începu să mârâie mai tare când o rază de soare se aşeză pe figura speriată a prăzii sale.

Tessa îşi acoperi gura cu palma, încercând să-şi înăbuşe strigătul de surpriză.

Memoria nu putea s-o înşele!

Capitolul 7

— Jay, culcat! îi comandă Sam. Şi spre bărbatul din umbră: Ar fi mai bine să te-apropii şi să ne spui cine eşti… şi ce doreşti. Atâta vreme cât te porţi cum trebuie câinele nu-ţi face nimic. Sau preferi să discuţi cu poliţia? Tessa privea cu gura căscată faţa şoferului în maşina căruia o văzuse pe Suzie. Îl cunoşti? o întrebă Sam.

Dar Tessa nu voia să fie ea cea care să-i dezvăluie legătura lui Suzie cu acel bărbat, mai ales că nici nu era foarte sigură.

— Acest domn a mai fost aici, interveni Greeley înainte ca Sam să repete întrebarea.

— Ah, da? se miră el ridicând o sprânceană. Şi pe cine ai venit să vizitezi?

— Sunt reporter, zise bărbatul îndreptându-şi umerii.

Tessa era mulţumită că nu se înşelase în privinţa lui Suzie însă, în starea de nervi în care era Sam, calitatea de reprezentant al presei, nu-i garanta reporterului imunitatea.

— Şi asta-ţi dă dreptul să încalci proprietatea privată? îl apostrofă Sam furios.

— Am venit cu un scop bine întemeiat, spuse bărbatul neluându-i în seamă tonul ameninţător.

Sam se încruntă şi Tessei nu-i fu prea greu să observe că începe să-şi piardă răbdarea.

— Ce cauţi în casa mea? îl întrebă din nou.

— Luaţi câinele de lângă mine şi vă spun.

Sam îl chemă pe Jay lângă el.

— Aştept.

— Am venit pentru urmarea povestit pentru care ziarul la care lucrez i-a plătit o frumuşică sumă de bani. E vorba de povestea în care eşti implicat tu şi… ea. Şi-şi întoarse privirea spre Tessa, care rămase înmărmurită în timp ce Sam se răsuci şi o privi încruntat. Chiar asta credea… că reporterul venise să discute cu ea? Asta dacă nu cumva eşti dispus să-mi dai propria versiune, insistă reporterul. Doar câteva cuvinte, ce zici?

— Acest domn a mai fost aici, s-o vadă pe domnişoara Granger, nu pe domnişoara Dance, interveni Greeley.

— Adică pe… Suzie? Brusc înţelese adevărul.

— Interesant… zise reporterul apropiindu-se de Sam. Să-nţeleg că a existat o încurcătură?

— Nu mai mare decât cea în care am să te bag eu când voi sta de vorbă cu şeful tău şi-am să-i spun că ai intrat ilegal în casa mea! Aici n-ai să găseşti nimic care să te intereseze, poate doar fanteziile din imaginaţia ei bogată. N-ar fi trebuit să-i oferi bani. Continuarea povestit ar fi fost mult mai incitantă dacă ai fi lăsat-o să-şi aştepte cei treizeci de arginţi. Acum şterge-o de-aici!

Bărbatul ridică din umeri şi se îndreptă spre ieşire, aruncând o carte de vizită pe masa lungă din hol.

— Spuneţi-i domnişoarei Granger că aştept vesti de la ea. Apoi deschise uşa şi ieşi, aruncându-le peste umăr o privire insolentă.

— Domnule, acum pot servi ceaiul în bibliotecă, sau preferaţi câte un coctail? întrebă Greeley imperturbabil.

Atmosfera tensionată se destinse imediat şi Tessa îl văzu pe Sam relaxându-se, apoi luând

cartea de vizită de pe masă şi rupând-o în bucăţi.

— Eu îmi torn un whisky. Tu ce bei, Tessa?

— Prefer un ceai. Şi se aşează pe canapea.

În sfârşit Sam aflase despre Suzie şi ea se simţea uşurată. Dar cum primise el această veste? în momentul aflării adevărului expresia lui fusese greu de descifrat. Putuse accepta că ea, Tessa, dăduse acele informaţii, dar nu putea concepe, chiar pus în faţa faptului împlinit că Suzie îl dezamăgise. Când Sam se aşeză alături pe canapea îşi lăsă capul în jos evitând să se uite la el, dorindu-şi ca Greeley să se întoarcă mai repede cu ceaiul, apoi auzi clinchetul gheţii în pahar şi se înfioră când el îşi puse palma rece pe braţul ei.

— Cred că-ţi datorez scuze.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul acesta.

— De ce nu mi-ai spus? Ştiai, nu-i aşa?

— Da, ştiam.

— De unde?

— Am văzut-o pe Suzie cu el în maşină.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— M-ai fi crezut? în plus, nu eram sigură că e reporter. Putea fi un prieten. Am încercat să mă disculp, dar nici nu voiam să acuz pe nimeni. Poate mă înşelasem. Aşa că nu-mi rămăsese decât să sper că până la urmă adevărul va ieşi la iveală.

— Trebuia să fi insistat... poate că aşteptam să mă convingi.

Tessa îl privi pe sub sprâncene.

— De-asta mi-ai spus să plec de-aici? Credeai că-ţi voi face mai multe necazuri?

— La început, când a apărut articolul, am crezut ori că eşti atât de naivă încât să stai de vorbă cu un reporter care a denaturat adevărul, ori că ai minţit intenţionat. Oamenilor le place să-şi imagineze că au o cât de vagă legătură cu lumea televiziunii.

— Mie nu, zise Tessa posacă. Era îngrozitor că gândise în felul acela despre ea. Nu meritase nici măcar s-o bănuiască. Se ridică încercând să-şi mascheze durerea mergând cu capul în jos până la şemineul în care, în seara aceea, nu fusese aprins focul şi care era la fel de gol ca şi sufletul ei. Dar,

cel puţin, Sam fusese sincer cu ea şi trebuie să ai mare curaj ca să fii atât de sincer.

Când Sam se apropie şi o întoarse uşor cu faţa spre el, ochii Tessei înotau în lacrimi.

— Te rog, nu te simţi jignită pentru ce ţi-am spus. Ai fi preferat să tac şi doar să-mi cer scuze? Tessa scuturǎ din cap, făcând eforturi să-şi reţină lacrimile. Nu… nici nu ştiu cum să mă port cu tine, îi mărturisi el. Eşti atât de tânără şi atât de onestă că asta mă pune în mare încurcătură, fiindcă cu sunt obişnuit cu oameni care ştiu să se prefacă. Până şi reporterul acela… habar n-am cine e, nu l-am cunoscut în viaţa mea şi, totuşi, uite ce mi-a făcut. Asta-i preţul succesului; nu-ţi cunoşti prietenii, cu atât mai puţin duşmanii. Şi o trase încet spre el, iar Tessa văzându-i expresia tristă abia se abţinu să nu-i încolăcească gâtul cu braţele.

— Aş vrea să mă fi cunoscut mai bine, Sam, zise ea cu respiraţia întretăiată, încercând să reziste tentaţiei de a-şi ridica faţa spre el şi să-i atingă buzele ca să-şi potolească durerea ce-i

cuprinsese tot corpul. Îl dorea atât de mult, dar nu ştia că o asemenea plăcere poate provoca durere. În braţele lui era pentru prima dată când încerca acel sentiment de împlinire totală şi completă.

— Uită-te la mine, Tessa.

— Sam, eu…

— Tinereţea şi onestitatea nu te protejează împotriva mea. Atracţia sexuală dintre un bărbat şi o femeie, este mult mai puternică… ştii, probabil, iar eu încerc să câştig o bătălie, deja pierdută chiar din momentul în care te-am cunoscut, îi spuse aţintindu-şi ochii asupra ei, privirea lui îngrozind-o şi captivând-o în acelaşi timp.

Tessa nu ştia cum să reacţioneze. În braţele lui se simţea minunat, dar Sam reuşise şi s-o sperie.

Să fi fost de vină avertismentul lui, sau tumultul pasiunii ce-i cuprinsese întreaga fiinţă? Se înfioră de plăcere când Sam îşi trecu degetul peste pielea fină din spatele urechii şi în jos, pe gât şi simţind gustul buzelor lui atât de dulci şi

fierbinţi, Tessa îşi pierdu şirul gândurilor, începu să tremure şi-i încolăci gâtul cu braţele. La început sărutul lui fu blând, tandru, apoi din ce în ce mai pătimaş, nemaiputându-se împotrivi nici degetelor care îi descheiau nasturii şi palmelor care-i mângâiau sânii. Copleşită de dorinţă se lăsă purtată pe valurile pasiunii.

— Ştii unde vom ajunge? îl auzi murmurându-i în păr.

Cuvintele lui o ispiteau dar, ca de obicei, exprimau şi un avertisment. Se putea opri dacă voia? Putea rezista tentaţiei de a începe o aventură cu el? Era atât de îndrăgostită încât să-i cedeze?

— Sam, dacă ăsta e un joc… îi şopti cu vocea tremurând… atunci eu nu-i cunosc regulile. Nu… nu l-am mai jucat niciodată. Sam încruntă din sprâncene şi rămase pe gânduri, în timp ce ea îi mai confirmă o dată scuturând din cap, simţindu-şi obrajii arzând de ruşine. Are vreo importanţă? îl întrebă cu voce slabă.

— Da… da, are importanţă… una chiar foarte

mare, zise el clătinând din cap. Te pricepi de minune să strici cheful unui bărbat.

— Sam… Reacţia lui o nedumerea. Ţi-am spus adevărul, trebuia, fiindcă părerea ta despre femei…

— Părerea mea despre femei n-are nicio legătură cu tine, spuse el dându-i drumul din braţe. Îmi pare rău… nu trebuia să mă port aşa cu tine.

— Dar a fost minunat… adică… am vrut să mă săruţi…

— Ştii cu cine te-ai sărutat?

— Da… cred că da, se bâlbâi Tessa cuprinsă de panică. Îşi încheie nasturii înfrigurată, apoi rămase încremenită de parcă prăpastia ce se căscase între ei era prea adâncă pentru a mai reuşi să se apropie de el. În privirea lui glacială se putea citi că, indiferent ce ar mai fi spus ea, îi pierise tot entuziasmul.

Sam se îndepărtă îndreptându-şi umerii nepăsător, de parcă ar fi fost obişnuit cu asemenea scene. Simţind că i se moaie picioarele Tessa se

aşează pe canapea, dar imediat tresări auzind o bătaie în uşă.

— Intră, Greeley, zise Sam, fără măcar să se întoarcă.

Greeley, care nu părea să fi observat atmosfera tensionată, aşează pe măsuţă tava de argint cu ceştile de ceai, mutând câteva ziare împrăştiate.

— Ştii, cumva, unde-a dispărut Suzie? îl întrebă Sam. Tessa îl privi surprinsă.

— Da, domnule. Domnişoara Granger tocmai a sosit şi a urcat în camera ei.

— Mulţumesc. Tessa, nu ne aştepta la masă. Suzie şi cu mine cinăm în oraş. Şi trecu pe lângă ea fără măcar să-i arunce o privire. Greeley, o anunţi tu pe doamna Pearson?

Greeley rămase tăcut lângă uşa care se închise în urma lui Sam, în timp ce Tessa încerca să-şi revină din soc. Nu-i venea să creadă ochilor scena la care tocmai asistase. Greeley se apropie şi-i turnă apă fierbinte în ceaşcă, treabă ce păru că-i ia o veşnicie, în vreme ce ea abia se abţinea să

nu izbucnească în plâns.

Sâmbătă dimineaţă când deschise uşa bucătăriei o văzu pe doamna Pearson care prepara micul dejun.

— Bună dimineaţa, scumpo! Stai jos. Tocmai am pregătit sucul de portocale, zise aceasta luptându-se cu o farfurie aburind de pilaf cu peste. Tessa, care hotărâse să sară peste micul dejun se aşeză şi-şi turnă suc într-un pahar pentru a nu-i trezi suspiciunile. Serveşte-te, o invită doamna Pearson, punând farfuria pe masă. Mirosea îmbietor, dar Tessei nu-i era foame.

— Cred că în dimineaţa asta n-am să mănânc decât nişte cereale, sau un fruct.

— Nu începe şi tu! Ce se-ntâmplă în casa asta? Tessa o privi nedumerită. Domnul Wilde şi domnişoara Grange au plecat tot fără să mănânce… iar eu am pregătit atâta mâncare…

— Domnul Wilde a plecat?

— Acum o oră. N-au mâncat nimic, doar cafea au băut. Spune şi tu, cine poate trăi cu o cafea o zi întreagă?

Dar Tessa nu făcu niciun comentariu; inima ei era cu totul în altă parte. Era limpede că Sam intenţiona să o ţină cât mai departe de el, să rupă orice legătură s-ar fi înfiripat între ei cu o seară în urmă. Oricum, nu avea de ce să-şi facă probleme, fiindcă ea pricepuse aluzia. Era destul de isteaţă, chiar dacă nu mai trecuse prin asemenea situaţii, ca să înţeleagă faptul că el nu dorea să se implice într-o relaţie din care poate n-ar fi avut nimic de câştigat. Deşi s-ar fi distrat un timp pe seama ei, o legătură cu o femeie lipsită de experienţă nu era deloc plăcută.

În acel weekend avu suficient timp să se gândească la ceea ce făcuse.

Nu numai că fusese atât de proastă să creadă că era o femeie care-l putea interesa pe Sam, dar îşi pierduse complet capul, confirmându-i bănuiala. Fusese respinsă imediat ce el realizase că e complet lipsită de experienţă şi că-i înşelase aşteptările.

De ce altceva să-l fi interesat persoana ei tocmai pe Sam Wilde?

Măcar de-ar reuşi să-şi scoată din minte acele obsesii!

Luni dimineaţă, gândul că va trebui să meargă la cabinet o făcu să roşească. Cum de-l lăsase să o sărute în felul acela şi… să recunoască în sinea ei că voia să facă dragoste cu el?

Răsuflă uşurată când nu văzu Porsche-ul parcat afară. Indiferent unde dispăruseră cei doi, era limpede că nu intenţionau să se întoarcă prea repede!

Eustace Mayfield îi făcu semn cu mâna din camion şi coborî.

— Faci riduri dacă stai încruntată, râse el.

— Bună dimineaţa, domnule Mayfield, îl salută Tessa zâmbind. Când deschise uşa, Gus îi întâmpină alături de Shep, care dădea vesel din coadă.

— Shep! Eustace se lumină la faţă şi luă câinele în braţe. Gus, care e verdictul?

— Sam ţi-a lăsat nişte medicamente care-l vor ajuta pe Shep să-şi revină. Vino în birou să discutăm.

Cei doi dispărură lăsând-o pe Tessa să se pregătească pentru o nouă zi de muncă. Indiferent de atitudinea lui Sam faţă de femei, în privinţa animalelor nu lăsa niciodată treburile neterminate. Gândul i se înfipse în inimă ca un cuţit, făcând-o să şovăie în privinţa hotărârii de a-l trata pe mai departe cu indiferenţă şi asta pentru că îl admira mai mult decât pe oricare alt bărbat. Era posibil ca televiziunea să-i fi alterat adevăratele sentimente, fiind nevoit să trateze lucrurile cu superficialitate? Sau poate nimic nu-i putea topi aşchia de gheaţă din inimă, înfiptă acolo, pentru totdeauna, de femei precum Suzie Granger.

Ploaia cădea în rafale, răpăind cu zgomot în ferestrele cabinetului. Tessa se uită la ceas, întrebându-se dacă Sam va apărea în după-amiaza aceea.

— Dacă nu vine într-o jumătate de oră, deschidem noi sala de operaţii, spuse Gus, parcă ghicindu-i gândurile.

Tessa încuviinţă apoi se duse în camera de

recuperare să-i şteargă lui Honey ochii care lăcrimau. Articulaţia câinelui se vindeca repede şi frumos.

Din verandă se auziră voci şi Tessa se ridică ascultând cu atenţie.

Sosise Sam?

Se spălă pe mâini, se şterse, apoi deschise uşa încet şi intră în sala de aşteptare.

Dacă era el, cum să reacţioneze? Când uşa se deschise inima îi tresări în piept.

— Bună! o salută zâmbind bărbatul. În spatele lui apăru un altul îmbrăcat aproape identic. Cei doi cărau înăuntru genţi mari şi trepieduri. Apoi îşi făcu apariţia o femeie brunetă, cu părul strâns în coadă de cal. Toţi trei erau uzi din cap până în picioare.

— Tessa? Sunt Marge Brinkley… coordonatorul serialului.

— Boris Wakeman… sunetist… mă bucur să te cunosc, se recomandă tânărul cu o claie de păr în cap.

— Eu sunt Damien… operatorul, încheie cel

mai în vârstă. Scuză-ne că am dat buzna aşa, dar afară e iadul pe pământ. Eşti ocupată? N-am întârziat?

Tessa reuşi să deschidă gura şi să le spună că nu au început încă operaţiile.

— Ţi-a spus Sam că sosim… nu? o întrebă Damien, lăsând bagajele pe una din banchete.

— Sunteţi echipa de la televiziune? murmură Tessa.

— Nu-ţi face probleme şi vezi-ţi de treabă. În următoarele săptămâni te vei obişnui cu prezenţa noastră.

Apoi Tessa auzi râsete afară şi îndreptându-şi ochii spre uşa deschisă, zări silueta unei femei.

— Bună, Tessa? îi strigă Nina Graham. Sper că Sam nu te-a speriat cu povesti de groază despre filmări.

Tessa nu avu timp să-i răspundă fiindcă imediat îşi întoarse privirea spre bărbatul ce apăruse în prag. Cum îl văzu îşi simţi inima zbătându-i-se în piept.

— Bună, Sam, bâigui schiţând un zâmbet, dar

în vacarmul din jur nu-i auzi răspunsul, apoi înăuntru năvăliră câteva persoane şi îl pierdu din ochi. Acum aştepta să apară şi Suzie, întrebându-se cum va reacţiona când se vor afla faţă în faţă, dar când uşa se închise realiză că Sam venise fără Suzie… şi că nimeni nu-i pomenise numele.

— Locul e foarte potrivit şi-acum îmi dau seama de ce te-a ales Sam. Ai mai lucrat în televiziune? o întrebă Damiem.

Tocmai voia să-i răspundă că Sam îi vorbise în linii mari despre filmări, dar ceva o opri. Oamenii aceia care dăduseră buzna acolo, neţinând seama de regulile stricte ce se impuneau într-o clinică veterinară, veniseră la invitaţia lui Sam, aşa că, deşi nervoasă, îşi încleştă maxilarele, abţinându-se să-i dea o replică tăioasă, gândindu-se şi la faptul că Sam îi ceruse şi… flexibilitate.

— Nu, n-am lucrat în televiziune, răspunse, uitându-se după Sam. Scuză-mă, dar trebuie să mă ocup de pacienţi.

Noroc că Damien îşi îndreptă atenţia în altă parte, aşa reuşind să scape. Oare, Sam uitase că

trebuia să deschidă sala de operaţii? Cu o hartă întinsă pe masă, echipa deja se apucase să stabilească locul unde va începe filmările.

— Sunt aici, îl auzi pe Gus strigând peste capetele aplecate, apoi pe Annie rugându-i să se mute alături, în casa lor, ca să elibereze cabinetul. În sfârşit îl zări pe Sam, care încerca să facă ordine în sala de aşteptare, unde începuseră să apară primii pacienţi, între care un doberman, ce ocupa aproape tot spaţiul.

— Mai întâi ne ocupăm de ăsta, îi şopti Sam şi, înainte să realizeze ce-i spusese, se trezi cu lesa în mână, conducându-l pe Frederick în camera de tratamente. Ultima oară când l-am văzut se simţea bine, zise, încercând să-l convingă pe Frederick să stea liniştit pe masa de operaţii, dar câinele îşi arătă colţii, ameninţător, ţinându-l la distanţă.

— Probabil că e agitat din cauza forfotei de-afară, îşi dădu ea cu părerea, întrebându-se unde o fi stăpânul câinelui, apoi deschise uşa şi văzu femeia care se antrenase într-o discuţie cu un

bărbat din echipa de filmare. Clienţii sunt mai interesaţi ce se-ntâmplă aici decât de animalele lor, adăugă ridicând din umeri şi privindu-l pe Sam cu subînţeles.

El făcu o grimasă şi nervos o chemă înăuntru pe stăpâna câinelui.

— Nu-i aşteptam decât la mijlocul săptămânii, mormăi el nemulţumit.

— Dacă ai fi venit mai devreme ai fi pus de la început lucrurile la punct, indiferent când ar fi sosit.

După ce terminară cu Frederick, Tessa ieşi să aducă următorul pacient.

Sam se uită încruntat la pisica din braţele ei.

— Cine e? Unde-i este stăpânul? Nu-mi spune că nici pe el nu-l găseşti. Ce naiba se petrece aici?

— E Thomas, motanul doamnei Frobisher şi are urechea sfâşiată. Ea n-a vrut să intre fiindcă nu suportă să vadă sânge. Damien îi ţine de urât în sala de aşteptare.

Tocmai când Sam se apleca să-l mângâie pe Thomas, de afară se auziră hohote de râs. Enervat,

se repezi şi deschise uşa strigând celor de afară:

— Terminaţi cu gălăgia, aici se munceşte. Tessa se întrebă de ce era nervos. Doar era limpede că locul acela urma să fie transformat în platou de filmare. Mi-e teamă că ne vor mai deranja puţin. Eu am vrut să-i duc direct la Beechwood Hall, dar Nina a insistat să intre în atmosfera de lucru a cabinetului.

Tessa nu avea nevoie de explicaţii: vedea şi singură ce se petrece acolo.

— E cabinetul tău şi treaba ta ce faci cu el.

— Da, e treaba mea şi va trebui să lucrăm avându-i în preajmă.

— Nu trebuie să-mi aminteşti că flexibilitatea face parte din obligaţiile mele de serviciu, replică Tessa, strângând pisica în braţe.

— Nu, nu-i nevoie să-ţi amintesc, o ştii foarte bine, se răsti el, speriind motanul care începu să se zbată în braţele Tessei.

— Pacientul tău e sensibil la tonul pe care vorbeşti, îl atenţionă Tessa.

— Tonul meu…?

Tessa îl lăsă pe Thomas încet pe masă şi motanul se zbârli furios.

— Vorbeşte-i… fă-i ceva! mormăi Sam exasperat aplecându-se într-o poziţie incomodă ca să examineze urechea rănită.

— Ce să-i spun? întrebă Tessa, încercând să-l apuce pe Thomas de o lăbuţă, tocmai când acesta se pregătea să protesteze la tratamentul la care era supus.

— Orice! Nu mă pot apropia de el. Potoleşte-l!

— N-am bancheta magică s-o întind asupra lui ca să-l cuminţesc!

— Parcă nu-ţi era frică de pisici. Fă ceea ce faci în mod obişnuit!

— Nici ziua de astăzi nu e una obişnuită, nu? zise ea uitându-se la ghemul de blană zbătându-se în braţele lui Sam, care se ferea să nu fie zgâriat. Uite, vezi, simte că eşti nervos.

— Eu, nervos? se miră el ridicând din sprâncene. Prinzând momentul de neatenţie, Thomas îi scăpă din braţe şi o zbughi pe uşa

întredeschisă. Vezi ce s-a-ntâmplat, se plânse el, în ironie.

— Nu e vina mea!

— N-am spus că e vina ta.

— Am simţit-o din tonul pe care-mi vorbeşti.

— Nici mie nu-mi place să-mi spui că sunt nervos. Eu niciodată nu mă enervez. Asta e unul din principiile mele.

Tessa oftă simţindu-se la capătul răbdării.

— Totuşi, astăzi ai răbufnit şi te-nţeleg de ce.

— Poftim?

— Dacă ai acorda mai mult timp cabinetului în loc să te ocupi de o întreagă echipă de fotbal, nu ţi-ai mai vărsa nervii pe o pisică neastâmpărată.

— Ştii că ai tupeu. Îmi vorbeşti de meseria mea…

— Credeam că meseria ta este aceea de a te ocupa de animale. Credeam că eşti medic veterinar! îl atacă ea cu vehemenţă.

Sam întinse spre ea un deget acuzator.

— Aha, deci asta te deranjează, domnişoară.

De fapt, nu echipa de filmare, sau pisicile neastâmpărate îmi creează probleme, ci femeile ca tine, care cred că au răspuns la toate problemele existenţiale!

Tessa tresări surprinsă, recunoscând că, într-un fel, avea dreptate, dar cine se credea el ca să-i vorbească în felul acela?

— Eşti omul cel mai egoist pe care l-am cunoscut vreodată, izbucni, roşindu-se la faţă.

— M-am săturat de aprecierile tale, se răsti el, exact în clipa în care uşa se deschise şi în prag apăru Damien cu aparatul de fotografiat la ochi.

— Zâmbiţi, vă rog…! Minunat…!

Iar Tessa descoperi cu uimire că zâmbetul reflex care-i apăru pe buze era la fel de fals, de profesional, ca cel schiţat de Sam.

Capitolul 8

Cu asta se crease un precedent.

Însemna că Sam îşi impusese voinţa, iar Tessa, cu voia sau fără voia ei, urma să participe la filmări şi asta mai mult ca sigur, fiindcă după câteva probe în faţa camerei de luat vederi, Damien o informase încântat că are un talent actoricesc înnăscut.

Aruncată direct în vârtejul filmărilor, atenţia era tot timpul distrasă ba de bâzâitul vreunei camere de luat vederi, ba de vreun obiect care i se rotea pe deasupra capului cum ar fi microfonul „păros”, ceea ce-i amintea că permanent era urmărită. Dacă incidentul cu Thomas trecuse… şi Thomas era doar o pisică, se întrebă cum se descurca Sam filmând replica cea mare şi mai periculoasă a acestuia. Îi ceruse Ninei să îmblânzească leii fioroşi? Realizând că începe să devină cinică, în următoarele zile evita orice confruntare cu Sam, dar într-o dimineaţă când el răspunse la telefon se trezi înghesuită lângă el în

acelaşi spaţiu îngust al biroului.

— Acum unde mai ai de gând să te ascunzi? o ironiză el după ce puse jos receptorul.

— Oriunde se află camere de luat vederi şi microfoane dar, după cum observ, slabe speranţe să găsesc un asemenea loc.

— Să-nţeleg că nu ţi-ar plăcea să lucrezi în televiziune, râse el.

— Prefer o existenţă mai puţin agitată.

— Adică să stai în picioare toată ziua cu muştele roind în jurul tău?

— Cam aşa ceva.

Sam ridică din umeri privind-o cu ironie.

— Fetele angajate de Nina sunt plătite destul de bine, apoi ar mai fi vorba de faimă, relaţii şi viitoare contracte, pentru că, trebuie să recunoşti că până la urmă te-ai descurcat foarte bine. În plus, chiar tu mi-ai zis că eşti un fan al serialului.

— Acum cu atât mai mult, dar asta nu mă-mpiedică să afirm acelaşi lucru despre orice produse de larg consum, să zicem detergenţi… îngheţată… şampon de păr… anume că aplicând

corect formula totul iese perfect... ambalajul contează.

— Deci, asta e părerea ta... ce-i drept nu prea măgulitoare?

— Nu te-ai săturat de complimente?

— Tu nu mi-ai făcut niciunul.

— Ce nevoie ai de complimentele mele?

— Cărui bărbat nu-i place să fie flatat de femei?

— După un timp, până şi vedetele încep să se sature de laude şi celebritate. Eu nu-ţi aduc nicio critică fiindcă ştiu cu cât de multă seriozitate te-ai dedicat acestui serial. Nu cred că as face faţă unei asemenea tensiuni.

— În sala de operaţii eşti supusă unei tensiuni mult mai mari. Te-am urmărit cu atenţie. Niciodată nu intri în panică şi nu-ţi pierzi controlul. Orice s-ar întâmpla îţi păstrezi calmul... Crezi că azi vom avea de-a face cu vreo pisică năbădăioasă?

— Nu, nu cred, dar nici ziua nu a fost dintre cele mai calme, zise Tessa râzând, ca să

detensioneze atmosfera.

— Am putea evada într-un loc anume unde să nu fim deranjaţi nici de pisici, nici de aparatele de filmat.

— Unde?

— Eustace Mayfield era la telefon. Spunea că Shep reacţionează bine la tratamentul de neostigmină pe care i l-am prescris. E un motiv serios să merg până acolo ca să verific, dar am nevoie de un ajutor. Te oferi? încerc să mă revanşez pentru durerile de cap pe care ţi le-am provocat în ultimele zile.

— Şi filmările?

— Ce-i cu ele? Băieţii se descurcă şi fără noi, iar Gus poate avea şi singur grijă de sala de operaţii.

— Atunci mi-ar plăcea să merg cu tine.

Viaţa alături de Sam era ca senzaţiile pe care le încerci într-un montagne russe; cu emoţii pe care nu şi le putea controla… Acum spunea că îl urăşte, iar în momentul următor că…

Tessa simţi un val de căldură inundându-i

trupul. Că ce? Ce simţea cu adevărat pentru Sam Wilde? Era confuză, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Sam pusese stăpânire pe mintea ei de când îl cunoscuse şi nu putea scăpa de această obsesie oricât ar fi încercat.

— Hai să adunăm câteva lucruri, îi propuse el. Eustace zicea că ar vrea să examinez şi câteva vaci, aşa că-mi iau trusa… dacă-mi amintesc unde-am pus-o. Ah, unde-oi fi lăsat-o? bombănea în timp ce căuta prin dulapuri. Ce-am făcut în weekend…? Am plecat la Londra… am trecut pe la cabinet după ce am lăsat-o pe Suzie la aeroport… Nu, am luat-o cu mine… probabil am uitat-o acasă la Nina, fiindcă n-am vrut să las peste noapte medicamentele în maşină.

Tessa îl privea perplexă, mirându-se cum putea vorbi cu atâta uşurinţă despre cum schimbase o femeie cu alta.

— Nu te interesează să vezi cum arată o fermă de animale? o întrebă el luând expresia ei şocată drept reticenţă faţă de propunerea sa.

— Nu… adică da, se bâlbâi ea, încercând să

se dezmeticească. De fiecare dată Sam reuşea să-i insufle o stare de bine exact înainte să facă o remarcă sau vreun gest care s-o întristeze. Dar la ce altceva se putea aştepta de la el?

— Atunci ce mai aşteptăm? Dă-i zor.

Tessa luă cealaltă trusă, iar el ieşi să-l anunţe pe Gus. Categoric, Sam avea darul de a-i indispune pe cel din jur şi o făcea în mod intenţionat.

De afară se auzi motorul Porsche-ului.

Sam Wilde era exact cum îl caracterizează Archie şi Felix, deşi atunci ei se referiseră la tehnicile folosite de el în televiziune.

Un maestru al efectelor speciale!

Green Farm era o fermă bogată cu pământuri mănoase şi păşuni pe care păşteau cirezi de vite.

— Eustace s-a descurcat foarte bine, îi explică Sam în timp ce intra cu maşina pe alee. Sper să-şi convingă familia să se ocupe în continuare de fermă după ce el se va retrage. Băiatul cel mare e avocat, dar pe Greg, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile, sper să-l fi convins

să preia ferma.

— Tatăl tău vizita des Green Farm?

— Îmi pare rău s-o spun, dar nu prea avea timp să stabilească contacte cu fermierii din împrejurimi.

— Deci, prin Shep, s-a reînnodat legătura.

— Sau o fi fost providenţa, replică Sam întorcând capul spre ea. Privirile li se încrucişară, iar Tessa se întrebă ce voise să spună prin vorbele acelea. Deşi până atunci îl ţinuse la distanţă, sub privirea lui simţea că cedează. Dacă va reacţiona la fel de fiecare dată când se uita la ea, ar fi fost bine să-şi amintească modul în care se purta cu Suzie şi cu Nina. Probabil că şi ele căzuseră victime aceluiaşi zâmbet, aceleiaşi priviri, aceleiaşi intimităţi pe care ştia s-o creeze pentru a face o femeie să se simtă în centrul atenţiei lui.

Maşina se îndrepta spre casa din cărămidă roşie, cu un aspect foarte îngrijit pentru o fermă de animale.

— E un loc deosebit, nu-i aşa? zise Sam şi deschizând portiera se dădu jos din maşină.

— E foarte frumos aici, răspunse Tessa trăgând în piept aerul proaspăt.

— Bună, Sam! se auzi vocea unei femei care ieşise din casă să-i întâmpine.

— Betty… ea e Tessa, făcu el prezentările.

— Eustace mi-a vorbit mult despre tine, i se adresă Betty zâmbindu-i, apoi către Sam: intraţi să beţi un ceai, sau începeţi chiar acum?

Sam făcu o mutră mirată.

— Ce să-ncepem? Sper că soţul tău n-are de gând să mă pună la cine ştie ce treabă. La telefon nu mi-a spus decât de Shep şi de câteva vaci.

— Ştii cum e Eustace. Îl găseşti în birou cu Greg şi cu administratorul fermei. Cunoşti drumul, nu? îl întrebă Betty apoi, luând-o pe Tessa de braţ: între timp, noi două ne vom cunoaşte mai bine… la o ceaşcă de ceai.

După plecarea lui Sam, Betty o conduse pe Tessa înăuntru. Interiorul era complet modernizat, cu covoare groase şi perdele asortate la ferestre.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, doamnă Mayfield.

— Spune-mi Betty!

Apoi Tessa o urmă în bucătărie utilată cu facilităţi de ultimă oră.

— Da... e neobişnuit pentru o casă de ţară, nu-i aşa? Cine vine pentru prima dată la noi se aşteaptă să vadă numai lucruri vechi, dar eu şi Eustace am redecorat-o atunci când Gregory s-a întors acasă.

Tessa de aşează pe un scaun şi o urmări pe Betty Mayfield cum pregăteşte ceaiul.

— Gregory e mezinul?

— Da... a terminat liceul agricol şi se va ocupa de afacerile fermei după ce Eustace se va retrage. Betty aduse pe masă ceaiul şi fursecuri. Cel mare locuieşte la Londra, e avocat şi nu-i place viaţa la ţară. Pentru noi hotărârea lui Greg a fost o mare uşurare... de asta... ne-ar plăcea ca Sam să se ocupe de partea veterinară. Eustace vrea astăzi să-l convingă. Cu Gerry n-a reuşit... dar acum că Sam e acasă...

— Temporar, o atenţionă Tessa, ştiind că Betty Mayfield aştepta o replică la vorbele ei. Sam

mai are şi alte obligaţii… televiziunea… cabinetul de la Londra.

— Da… cu televiziunea are mare succes. Eu l-am avertizat pe Eustace să nu se entuziasmeze până nu are un răspuns.

— Îl cunoaşteţi bine pe Sam?

— Întotdeauna mi-am zis că seamănă puţin cu Else. Nici ea nu s-a acomodat în Beechwood chiar de la început. Apoi a cunoscut un bărbat bogat care i-a oferit ce nu putea Gerry şi s-a măritat cu el. Îmi pare bine că ea şi Sam s-au împăcat înainte de moartea ei acum câţiva ani. Zâmbind, Betty continuă, dar nu pe un ton insinuant: Sam are nevoie de un stimulent, de cineva care să-l determine să rămână. După plecarea Elsei nu l-a mai legat nimic de aceste locuri. Tessa doar încuviinţă din cap, nevrând să comenteze subiectul. Nu că Gerald n-ar fi fost un tată bun, continuă Betty, dar Sam a fost mai mult plecat, la scoli, la facultate, venind acasă numai în vacanţe şi, uneori, să dea o mână de ajutor la cabinet, aşa că nu e de mirare că acum îi e greu să

se hotărască. Totuşi, azi mi s-a părut schimbat… de mult nu l-am mai văzut atât de bine dispus. L-o fi influenţând vreo femeie de prin partea locului?

Tessa se uita la Sam cum examinează una din vacile lui Eustace, dar gândul îi era la întrebarea lui Betty. Dacă Sam se schimbase, era greu să pună această transformare pe seama unei femei… dar, necunoscând-o pe Betty foarte bine se abţinuse să-i spună acest lucru, nici chiar sub formă de glumă.

În clipa aceea, Eustace îşi muşcă buza, părând îngrijorat când Sam desfăcu botul umed al animalului.

— Mă îngrijorează culoarea palidă a gingiilor, zise el.

— Nu, arată bine. La rasa Guernsey şi Jersey e ceva normal, îl linişti Sam.

Cu şiretenie de vulpoi bătrân, Eustace îl convinsese să-i examineze întreaga cireadă, de altfel perfect sănătoasă, simţind încă de la început că văcuţele bălţate cu ochi strălucitori şi languroşi îi treziseră interesul. Shep fusese doar pretextul

pentru a-l aduce acolo. Acum tocmai o examina pe ultima.

— Vreau să mă uit puţin şi la ugerul ei.

— Mai ai timp? îl întrebă fermierul.

Sam îşi ridică privirea spre el râzând.

— Şmecherule, credeai că nu m-am prins ce pui la cale?

— Cine, eu? îi răspunse Eustace făcând o mutră nevinovată. Ce să pun la cale? Mă gândeam doar... am înţeles că nu te ocupi de fermele din jur.

— Nu... şi tu ştii de ce.

— Mda... hmm... televiziunea, nu? Bănuiesc că te ţine foarte ocupat, zise el oftând, uitându-se la Sam cum palpează ugerul. Şi cu viţeii ce-am să fac? N-ai văzut în viaţa ta ceva mai drăgălaş... dar trebuie vaccinaţi... deparazitaţi...

Sam îşi înălţă capul şi Eustace se opri, apoi îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere.

— Dacă o să am timp... dacă! De viţei o să ne ocupăm mai târziu. Acum lasă-mă să termin cu ele.

Tessa îi asculta discutând, surprinsă de bunăvoinţa lui Sam faţă de fermier. Probabil că la asta contribuia şi faptul că se cunoşteau de multă vreme dar, chiar şi aşa, fiindcă iniţial, nu venise decât să-l vadă pe Shep. Sam se lăsase convins extrem de uşor.

Gregory, care chiar atunci intră în ţarc semăna foarte bine cu tatăl său. Întreaga după-amiază îl ajutase pe Sam, ascultându-i în tăcere explicaţiile. Amintindu-şi singura remarcă pe care o făcuse, anume că de-abia aşteptase să înveţe mai multe de la el. Tessa se încruntă şi rămase pe gânduri. Era limpede că Eustace îl chemase pe Sam la Green Farm pentru a încerca să-l convingă să se ocupe de animalele de la fermă, deşi ştia că intenţiona să vândă cabinetul.

— Şi cu deparazitarea cum facem? îl întrebă Eustace ceva mai târziu, când mai veni vorba despre viţei. Ce propui?

Tessa nu se aştepta ca Sam să răspundă provocării, dar răspunsul veni imediat:

— Ţi-aş recomanda să-i vaccinezi cu Dictol. E

puţin mai scump, dar merită banii. Ai nişte viţei bine îngrijiţi.

— Mă bucu că mi-o spui.

Tessa îşi ţinu respiraţia şi rămase încordată când îl auzi pe Gregory plusând:

— Am un prieten care acum şase luni şi-a cumpărat o fermă în Rhillswood… Crezi că vei avea timp să te ocupi de amândouă?

Tessa simţi un fior rece pe sira spinării, poate fiindcă întreaga după-amiază anticipase un răspuns negativ din partea lui Sam, iar acum nu se mai putea eschiva.

— Vreau să fiu cât se poate de sincer cu voi, spuse Sam. Nu mă ocup de animale de fermă, fiindcă efectiv nu pot garanta că o pot face permanent. De-asta m-aţi întrebat, nu?

— As minţi să spun că nu, Sam. Am nevoie de un medic veterinar bun şi până acum n-am avut încredere în niciunul. Pentru un fermier e un blestem dacă nu-şi poate găsi un veterinar bun, recunoscu Eustace.

— Nu vreau să te-ncurc şi mai mult, se scuză

Sam. Peste şase luni dacă dispar, sigur n-ai să-mi mulţumeşti.

— Îmi asum riscul, insistă Eustace cu încăpăţânare.

— În plus, în momentul de faţă, la cabinet am treabă până peste cap…

— Aştept să te eliberezi.

— Mă pui în situaţia de a-mi fi greu să te refuz.

— Pentru că vreau să accepţi.

Tessa simţi că i se moaie picioarele auzindu-l pe Eustace hohotind. Neputându-se uita la faţa lui Sam, se apucă să adune instrumentele folosite şi se grăbi spre spălător, unde se apucă să le frece cu mult zel, dând drumul tare la jetul de apă ca să acopere vocile celor doi bărbaţi.

După mai bine de o jumătate de oră, când ieşi din spălător, îl văzu pe Sam dând mâna cu cei doi, dar pe figurile lor nu se putea citi altceva decât oboseală.

— Haideţi în casă să luăm împreună o gustare şi să vă răcoriţi. Uite că şi câinele a făcut

un efort ca să te vadă, adăugă când Shep ieşi din coteţ. Acum mănâncă fără să vomite şi, după cum observi, a început să meargă destul de bine. Îţi mulţumesc Sam şi-ţi rămân dator.

— Nu-mi datorezi nimic în plus decât ce e trecut pe chitanţa de plată.

— Pe curând, Sam, zise Gregory luându-şi rămas bun, plecând apoi să mulgă vacile.

— Mă bucur că ai rezolvat problema cu Gregory. Acum, poate vei avea mai mult timp să stai cu Betty.

— Vrei să spui sub papucul ei? se burzului Eustace. Nu, mulţumesc! Şi, făcând semn cu capul spre casă: Intraţi? Betty o să se supere dacă nu veniţi înăuntru.

— N-o să se supere, spuse Sam. Şi-aşa găteşte în plus pentru copii. Transmite-i salutările mele… Am stat destul…

— Ai spus… copii? îl întrebă Tessa uimită, după ce se urcară în maşină.

— Se ocupă de copiii infirmi.

— Oh, Doamne… şi eu care mă gândeam ce

plăcut e să stai acasă şi să n-ai altceva de făcut decât să aduni trandafiri în coşuleţ!

Sam se întoarse cu faţa spre ea şi o privi surprins.

— Ţi-ar plăcea să duci o asemenea viaţă?

Tessa izbucni în râs dându-şi capul pe spate.

— Ah, nu… după o oră m-aş plictisi. Tata spune că de mică am fost o zvăpăiată.

— Dacă să stai acasă şi să leneveşti nu-ţi place, atunci ce planuri ai pentru viitor?

— Acasă n-am putut ţine animale, zise ea oftând. Archie are alergie la părul lor… de-asta a trebuit să dăm şi câinele, dar mi-am promis ca într-o zi să am o casă plină de animale. În primul rând, însă, mi-ar plăcea să călătoresc, să vizitez ţări despre care ştiu numai din cărţi sau de la televizor… cum ar fi cele din Africa.

— N-ai fost niciodată în străinătate?

— Într-o excursie cu şcoala în Europa… după aceea am vizitat Parisul împreună cu un prieten.

— Cu Todd? întrebă el pe un ton indiferent.

— Nu… n-a fost Todd, zise Tessa zâmbind. De

ce mă-ntrebi?

— Încercam să ghicesc. Şi după ce vei călători ce vei face?

— Mă voi întoarce la casa mea, la animalele mele.

— Singură…? Doar n-o să stai singură? o îndemnă el să continue.

— Nu voi fi singură. O să am copii!

— Copiii tăi? Parcă nu erau în plan, sau n-am înţeles eu bine?

Tessa îşi simţi inima zbătându-i-se în piept. Nu înţelegea cum de reuşise Sam să conducă discuţia atât de departe.

— Vreau doi băieţi şi două fete. Nu contează ordinea, dar mi-ar plăcea ca primul copil să fie băiat.

— Nu crezi că în momentul de faţă e mai degrabă un risc să-ţi faci asemenea planuri?

— Poate că e un risc calculat. Şi cu coada ochiului se uită la Sam. Era palid la faţă.

— Am impresia… zise el îngândurat… Se pare că totul a fost bine pus la punct. Prietenul

tău, Todd, intră şi el în calculele tale?

Tessa trase adânc aer în piept şi-şi întoarse capul spre el.

— Todd? Nu, nu cred. De ce mă tot întrebi de el?

— Trăgeam o concluzie.

— Fiindcă am ieşi cu el în seara când ai venit să mă iei?

— Păreaţi o pereche potrivită. Sunteţi de aceeaşi vârstă şi bănuiesc că aveţi şi acelaşi gen de preocupări. Vă cunoaşteţi de mult.

— Da, ne cunoaştem foarte bine. De la moartea mamei a fost tot timpul în preajma mea, iar doamna Greystone m-a ajutat foarte mult.

— Deci, deducţia mea a fost corectă.

Tessa se uită încruntată la trăsăturile lui rigide.

— Nu… greşeşti dacă-ţi imaginezi că între noi este mai mult decât o relaţie de prietenie.

Sam îşi lăsă capul într-o parte.

— Presupunând că e adevărat… ce s-ar întâmpla dacă ai întâmpina o piedică în a-ţi duce

planul la bun sfârşit? Cum ar fi… să nu găseşti candidatul potrivit care să te lase însărcinată?

Tessa întoarse repede capul şi se uită pe geam, aşa că el nu-i văzu expresia amuzată.

— Hmm… mormăi ea, asta ar putea fi o piedică, dar numai una de ordin tehnic. Mă descurc eu cumva.

Sam apăsă pedala de acceleraţie.

— Sunt convins, murmură el, schimbând viteza cu dexteritate, dar pe figura lui se putea citi că această dexteritate o avea doar la condusul maşinii, nu şi la modul în care condusese discuţia cu femeia de lângă el.

Capitolul 9

Honey urma să plece acasă.

Stăpânii câinelui ascultau cu atenţie indicaţiile lui Sam, dar Tessa observă că erau nervoşi. Faptul că Honey se întorcea acasă era o nouă experienţă pentru toţi trei.

Sam îi rugă să îl însoţească în grădină, iar Tessa îi urmă cu Honey în lesă, care mergea foarte încet.

Sam le făcu semn să se aşeze pe bancă. Doamna Cormack îşi strânse geanta în braţe, stând băţoasă lângă soţul ei care se uita încruntat la câine.

— A stat câteva săptămâni în repaus total, dar mai are nevoie de o săptămână până să înceapă exerciţiile de recuperare. Sunteţi siguri că vreţi s-o luaţi acasă?

— Mi-a fost dor de ea, zise repede doamna Cormack. Eu nu lucrez aşa că o pot supraveghea permanent.

— Eu sunt de părere s-o mai lăsăm aici,

domnule Wilde. Pe mine animalele bolnave mă sperie. Cred că aici îi va fi cel mai bine. Ce ziceţi?

Sam ridică din umeri.

— Honey vă duce dorul şi asta-i întârzie însănătoşirea dar, pe de altă parte, aici, într-un spaţiu închis, e mai puţin probabil să înceapă să se agite decât dacă ar fi acasă.

— De felul ei Honey e un câine leneş, flegmatic şi foarte rar devine agitată. M-am gândit ca în prima săptămână s-o ţin în debara unde spaţiul e îngust şi n-ar avea ce stricăciuni să facă. Acolo are lumină, căldură şi coşul ei…

— Femeia are întotdeauna ultimul cuvânt, râse domnul Cormack. Mai bine o luăm acasă, domnule Wilde.

Tessa întinse lesa stăpânei lui Honey.

— Îţi mulţumesc, Tessa, că ai avut grijă de ea. Uite cum te priveşte. Te-a necăjit?

— Nici n-am simţit-o. Mi-ar plăcea să am un câine cu temperamentul lui Honey.

— Dacă ne-ar intra un hoţ în casă, în loc să latre, l-ar linge, replică domnul Cormack pe un ton

sec.

Sam se ridică de pe bancă râzând.

— Aţi lăsat maşina la intrarea laterală? Nu e prea departe să meargă pe jos.

După ce plecară, Tessa se apucă să cureţe cuşca în care stătuse Honey. Sub folia de plastic dădu peste broscuţa de cauciuc pe care i-o adusese să se joace.

— Îţi va fi dor de ea, auzi în spate vocea lui Sam.

— Da, puţin. E atât de drăguţă şi afectuoasă…

— Oh, Doamne, ştii că nu trebuie să te ataşezi de pacienţi.

Deşi simţea un nod în gât, Tessa reuşi să zâmbească.

— Ştiu că e o prostie din partea mea…

— Dar dragostea învinge totul, continuă Sam mângâind-o cu privirea.

— În cazul ăsta, da, zise ea roşind. Până atunci nu-l mai auzise pronunţând acel cuvânt. O să-mi treacă.

— Dar lui Honey? Va avea o noapte agitată dacă nu-şi va găsi jucăria, spuse el făcând semn cu capul spre broscuţa din mâna ei. Cât a stat aici n-a pierdut-o niciodată, nu?

— Locuiesc destul de aproape, aşa că am să le-o duc.

— Un bun pretext pentru a o vedea pe Honey?

— Nu! Ba, poate că da... dar să ştii că nu eu am pus-o dedesubt.

— Te cred, deşi n-ar trebui! Te conduc eu după program.

— Mă pot duce şi singură, protestă ea, spunându-şi că plimbarea pe jos va prelungi momentul întoarcerii la Beechwood Hall. Casa plină de lume nu o mai atrăgea ca înainte.

În fiecare seară, după cină se împărţeau în „bisericuţe”, iar ea trebuia să găsească fel de fel de scuze ca să se retragă devreme. Uneori telefona acasă şi vorbea cu orele, sau ieşea să se plimbe, sperând că Boris şi Damien se răzgândiseră între timp s-o însoţească. Îi plăcea

compania lor, erau veseli şi amuzanţi, dar animalele nu-i interesau decât ca subiect de fotografiat, dar mai mult discutau despre prietenii de la Londra. Iar dacă rămânea în casă, suferea văzându-i pe Sam şi Nina împreună, deşi n-ar fi trebuit, pentru că, pentru el nu însemna nimic mai mult decât un simplu angajat. De ce să-i fi dat ei atenţie când pe Nina o cunoştea de ani de zile? Şi, oricum, nu ducea lipsă de femei. Întotdeauna va exista o Suzie, sau o Nina în viaţa lui. Întotdeauna!

— Sunt cinci sau şase kilometri până acolo. Cu maşina, în câteva minute am ajuns. Vreau să trec şi pe la Tom Hawkins să-i văd câinele. Ţi-l mai aminteşti, cel care a căzut în capcană.

N-avea cum să uite fiindcă îl întâlnise pe Tom în weekend-ul în care sam dispăruse cu Nina la Londra.

— Cred că dacă te-aş întreba la ce te gândeşti acum m-ai minţi… şi nu mi-ar plăcea. Să nu-mi spui că la Honey, fiindcă nu-i aşa. În ultima vreme am observat că eşti cam distrată, aşa că

presupun că în mintea ta nu sunt numai problemele de serviciu.

Simţind că roşeşte, Tessa întoarse capul şi se grăbi să bage în chiuvetă folia de plastic.

— Eu nu mă gândesc decât la problemele de serviciu, minţi ea. De fapt, nu-i o minciună decât pe jumătate, îşi spuse încercând să se amăgească. Cealaltă jumătate stătea în faţa ei, privind-o cu îndoială.

— De asta mi-era teamă. Am văzut că nu mergi nicăieri să te distrezi. Fetelor de vârsta ta nu le mai place să facă nebunii?

— Îmi place să merg la distracţii, dar în ultima vreme n-am avut timp, răspunse Tessa evitându-i privirea.

— Credeam că prietenul tău, Todd, îşi poate găsi timp pentru tine. Ţineţi legătura, nu-i aşa?

— Nu prea, n-am mai vorbit cu el de mult.

— Nu l-ai sunat… nu i-ai scris?

Interesul lui o surprindea. De ce tot aducea vorba despre Todd? Până atunci habar n-avusese că Todd ocupa un loc atât de important în viaţa ei,

cum credeau ceilalţi, totuşi recunoştea că era puţin ciudat că în ultimul timp nu mai auzise nimic despre el. Să se fi supărat că plecase fără să-şi ia rămas bun atunci când fusese acasă?

— Archie şi Felix îi transmit veştile despre mine apoi, părându-i-se că Sam o priveşte suspicios îl întrebă pe un ton sec: Vrei iar să scapi de mine?

— Acum nu mă mai lupt cu reporteri aroganţi, ci cu o echipă de televiziune trăsnită, zise el schiţând un zâmbet. Nici nu sfârşi bine ce voia să spună că, de la intrare, se auzi strigăt. Cred că e Nina, şi se repezi la uşă.

— Sam! Uşa se deschise larg şi Nina apăru în prag gâfâind. Sam, mai avem lumină câteva ore, aşa că vreau să te duc în pădure. Cercetaşul nostru a localizat o turmă de cerbi.

— Ce specie? întrebă el.

— Habar n-am, doar suntem orăşeni. De-asta şi avem nevoie de tine. Te superi, Tessa, că ţi-l fur? zise luându-l pe Sam de braţ.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea repede,

încercând să-şi ascundă nemulţumirea. Oricum rămân aici cu Gus până diseară.

— Sam, i-ai spus Tessei despre săptămâna viitoare?

— Nu, ţi-am lăsat ţie această onoare. Mă duc să mă schimb şi mă-ntorc imediat.

— Pentru weekend-ul viitor am plănuit o petrecere-surpriză, îi explică Nina când rămaseră singure. Sam e de părere că cel mai potrivit ar fi să o dăm la Beechwood Hall. Eşti invitată.

Luată prin surprindere Tessa nu găsi repede o scuză.

— Ce fel de surpriză?

Zâmbetul Ninei radia o bucurie reţinută.

— Dacă-ţi spun n-ar mai fi o surpriză, dar îţi dau un indiciu. Are legătură cu ăsta. Şi întinse un deget pe care strălucea un briliant mare înconjurat cu rubine montate în aur. Încă nu l-a observat nimeni până acum. Îţi dai seama ce spirit de observaţie au bărbaţii?

Tessa privea inelul încremenită, cu ochii larg deschişi.

— E… foarte… frumos, reuşi să îngaime. Nu era de mirare că Sam nu ştiuse cum să dispară mai repede din cameră. Apoi schiţând un zâmbet: Mă bucur pentru voi. Felicitări.

— Să nu mă dai de gol, zise Nina privind-o cu ochi strălucind de fericire.

Era aproape şapte când Tessa fu gata de plecare spre casa familiei Cormack. Se schimbase în pantalonii albi şi tricoul bleu şi-şi băgase vesta în taşcă, lângă broscuţa de cauciuc. Acum chiar avea un motiv în plus să se întoarcă târziu la Beechwood Hall.

Trăgând în piept miresmele serii de iunie, străbătu satul trecând pe lângă magazine şi pe lângă restaurantul Crossed Keys, în faţa căruia turiştii mâncau şi beau stând pe băncile de lemn. Soarele, ca o tipsie de foc, cobora dincolo de copacii şi de drumul care, aşa cum îi explicase Gus, ducea spre casa familiei Cormack.

De ce nici măcar nu bănuise că între Nina şi Sam era ceva mult mai serios decât lăsaseră să se vadă? Ce proastă fusese. De-abia acum înţelegea

că Suzie îi încurcase treburile lui Sam, motiv pentru care o şi expediase la aeroport, după care se grăbise să ajungă la Nina ca să „dreagă busuiocul”.

Cu ea doar se distrase ca să treacă timpul mai repede. Ah, de ce fusese atât de proastă? Şi de ce o interesa atât de mult se simţea el pentru altă femeie?

— N-ai luat-o pe drumul bun!

Tessa tresări speriată. Întorcând capul văzu Porsche-ul mergând pe lângă ea, cu portiera din dreapta deschisă.

— Ăsta-i drumul pe care mi l-a indicat Gus, ripostă ea, aplecându-se să se uite înăuntru.

— N-ai observat că la un moment se bifurcă? Aşa că nu mai comenta şi urcă-te!

— Nu era nevoie să te deranjezi, replică, totuşi se sui lângă el trântind portiera. Găseam eu drumul până la urmă.

— La miezul nopţii tot pe-aici ai fi orbecăit.

Tessa nu mai zise nimic. De fapt, nici nu-i mai păsa dacă ar fi găsit sau nu drumul cel bun,

pentru că nu voise decât să fie singură, mersul pe jos ajutând-o întotdeauna să-şi limpezească gândurile. Acum, însă, nu mai conta, fiindcă se afla în spaţiul îngust din maşină, alături de singura persoană în compania căreia nu voia să se afle în seara aceea.

— De ce nu m-ai aşteptat?

— Plecaseşi la vânătoare de cerbi.

— Ţi-am promis că te conduc şi eu întotdeauna mă ţin de cuvânt.

Auzi, întotdeauna se ţinea de cuvânt! Ce glumă bună!

— Aţi găsit cerbii? îl întrebă, cu ochii fixaţi asupra drumului.

— Da… şi nu.

Tessa îl privi curioasă, dar numai cu coada ochiului.

— Cum adică?

— Adică am găsit cerbii, dar erau din cei lopătari, obişnuiţi, aşa că am hotărât să nu-i mânăm să plece spre locul unde se află ceilalţi.

— Care ceilalţi? întrebă Tessa, neînţelegând

ce vrea să spună.

Sam opri maşina, stinse motorul, şi-şi încrucişă braţele peste volan.

— Cerbii Sika. Sunt cele mai frumoase specimene ale acestei rase… şi foarte rare în această regiune, doar câteva exemplare. Cred că la ei se referea Nina când mi-a spus că au găsit cerbi.

— De ce sunt atât de deosebiţi?

— Multă vreme au fost vânaţi fără milă, de-asta sunt apariţii foarte rare. Atunci când ai norocul să-i zăreşti, ai impresia că asişti la un miracol, iar eu n-am vrut să destram această vrajă, această stranie apariţie.

— Dar serialul nu vrea să dezvăluie oamenilor tocmai aceste ciudăţenii din lumea animalelor sălbatice, pentru a învăţa să le ocrotească şi să le admire frumuseţea?

— Hmm… la început asta era intenţia mea. Eşti gata? schimbă repede subiectul. Am ajuns.

Tessa se uită pe geam spre casa cu peluza îngrijită şi fântână arteziană. Sam coborî, în timp

ce ea încă se mai gândea la ce îi povestise. Chiar nu-l mai înţelegea deloc. De ce se răzgândise să mai filmeze cerbii Sika?

Jean McCormack îi întâmpină zâmbind uşurată.

— Oh, domnule Wilde… Tessa. Tocmai voiam să vă telefonez. Bill spune că mă agit degeaba, dar Honey mă îngrijorează. E schimbată; nu mănâncă…

— Pot s-o văd? întrebă Sam.

— Vă rog, intraţi. Şi îi conduse spre bucătărie. O ţinem în debara.

Honey stătea confortabil în coşul ei, dar când Sam intră, abia dacă mişcă din coadă. Tessa îşi lăsă jos trusa, iar Sam, cu stetoscopul în mână, începu să examineze câinele.

— Nu trebuie să vă faceţi probleme. E sănătoasă, însă cred că ziua de azi a fost cam obositoare.

— Dar n-a mâncat absolut nimic şi asta nu-i stă în fire.

Tessa scotoci în taşcă şi scoase dinăuntru

broscuţa.

— Doamnă Cormick, v-am adus asta. Am uitat să v-o dau dimineaţă.

— Ah, ce drăguţă eşti.

Tessa îngenunche lângă Honey şi-i arătă broscuţa. Honey mârâi, apoi o mirosi, îi dădu cu laba şi când broscuţa „chiţăi”, ciuli urechile şi începu să dea din coadă.

— Ce scamatorie ai făcut, Tessa? Uite-o ce mutră are, râse doamna Cormick.

— În fiecare zi, după ce Honey a început să se simtă mai bine, se jucau cu broscuţa. Asta însemna pentru ea că este răsfăţată. Câinii au o memorie fantastică şi fac asemenea asocieri.

— Sam vrea să spună că am răsfăţat-o prea mult şi nu trebuia, şopti Tessa în timp ce Honey îi lingea degetele, luându-i uşor broscuţa din mână ca să n-o zgârie cu colţii.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc… amândurora. Honey înseamnă foarte mult pentru noi.

În cele din urmă plecară, necedând

insistenţelor doamnei Cormick de a mai rămâne, dar nu înainte de a-şi lua rămas bun şi de la Honey care, în mod miraculos, îşi recăpătase pofta de mâncare şi tocmai atunci hăpăia din castron.

— Nu eşti singura care suferă de singurătate. Am făcut bine că am venit în seara asta, îi spuse Sam în timp ce se urcau în maşină.

— N-ar fi trebuit să mă ataşez de ea. Mă simt vinovată, dar nu ştiu ce legătură s-a creat între mine şi Honey. Ştii că nu mi s-a mai întâmplat.

— A apărut în viaţa ta într-o perioadă dificilă pentru amândouă, altfel că v-aţi oferit una alteia întreaga afecţiune.

— Crezi că despre asta-i vorba? îl întrebă mirată.

— Sunt sigur.

— În cazul meu, la ce perioadă dificilă te referi?

— La schimbarea stilului de viaţă. Trebuie să recunoşti că a avut loc o schimbare radicală.

Sam urcase un deal abrupt şi oprise maşina pe o cărare, însă Tessa nu-şi dăduse seama că se

îndepărtaseră mult de sat, prea tulburată de vorbele lui. Nu era vorba despre schimbarea stilului de viaţă, ci de o criză emoţională, mult mai profundă decât una provocată de schimbarea slujbei sau a locuinţei.

— Unde ne aflăm? îl întrebă, uitându-se la căsuţa cu gard verde. Din grădină se auzeau câinii lătrând şi pe poteca din faţa maşinii fluturau din aripi câteva păsări de curte.

— Acasă la Tom Hawkins.

— Casa e cam părăginită.

— Bătrânul are optzeci şi patru de ani… şi aşa nu ştiu cum se descurcă cu toată gospodăria. Vezi că are mulţi câini, aşa că fii pregătită.

Aproape imediat, vreo patru câini apărură dinspre casă, lătrând când intrară în curte.

— Se potolesc repede, râse Tom Hawkins din prag.

Înăuntru aerul era închis şi mirosea a păsări şi a mâncare pentru câini, care era depozitată în pungile rezemate de perete. Tom îi invită să se aşeze şi, aproape imediat, în încăpere îşi făcură

apariţia câteva găini care zburară pe speteaza scaunului Tessei, apoi intrară şi câinii şi se produse o hărmălaie de nedescris. Tom îşi luă puşca din cui şi numai ameninţându-le cu ea reuşi să facă linişte.

— Ştiu că nu trag cu ea, că doar le ameninţ.

Sam râse văzând expresia şocată a Tessei, apoi se aplecă să examineze laba spanielului care stătea culcat la picioarele lui.

— E perfect sănătos.

— Gus a făcut o treabă bună, zise Tom Hawkins.

— Dar căţeaua gravidă? Cum îi merge sarcina.

— A fătat trei pui. Vrei să-i vezi, Tessa?

Tessa se uită prin cameră.

— Nu mi-am dat seama că aveţi şi căţeluşi aici.

— Sunt în bucătărie, cu Aga. Veniţi.

Dintr-o cutie aflată într-un colţ se auziră scâncete şi lătrături subţiri. Înăuntru erau trei căţeluşi frumoşi şi dolofani cu blăniţa aurie, iar în

coşul de alături, mama, o căţea, cu blana deasă, tot aurie.

— Oh… credeţi că mă lasă să mă apropii? întrebă Tessa.

— Buttercup e o căţea foarte blândă.

Tessa îngenunche şi mai întâi mângâie căţeaua, ai cărei ochi semănau cu cei ai lui Honey şi care o linse pe mână, apoi scoase căţeluşii din cutie. Miroseau a lapte şi aveau burticile atât de umflate că păreau obezi. Se jucă cu ei până când îl auzi pe Sam spunând:

— Am mai sta dar nu mai e timp.

Cu părere de rău, Tessa îi aşeză, pe rând, în cutie şi, curând căţeluşii adormiră obosiţi.

— Au nevoie de stăpâni iubitori, aşa că dacă auzi pe cineva, Sam…

— Te anunţ, zise Sam luând-o pe Tessa de braţ.

Cei doi bărbaţi continuară să vorbească despre braconaj. Tessa încă simţea în nări mirosul de lapte şi în plus atingerea acelor adorabile făpturi. Casa aceea, deşi neîngrijită, radia căldura

dragostei. Tom şi animalele lui trăiau acolo într-o atmosferă de pace şi armonie.

Tom le oferi vin făcut în casă, dar îl refuzară, Sam pentru că urma să conducă, iar ea fiindcă în momentul acela dacă ar fi băut doar un pahar, s-ar fi îmbătat şi trebuia să-şi controleze reacţiile.

Curând îşi luară rămas bun de la bătrân şi plecară însoţiţi de lătratul furios al câinilor.

— Se ţine bine la vârsta lui, nu? o întrebă Sam, în timp ce-şi potrivea oglinda retrovizoare, apoi uitându-se la ea: Eşti cam tăcută.

— Probabil fiindcă abia aştept să fac un dus fierbinte şi să mă culc… Ar fi trebuit să-l felicite pentru logodna cu Nina? Precis ştia că Nina o anunţase. Ce se aştepta să-i spună?

— Ţi-au plăcut căţeluşii?

— Sunt atât de frumoşi, iar Buttercup îmi aminteşte de Honey.

— Câinele ăsta te obsedează, râse el. Uite, încă nu s-a întunecat. Dacă mai rezişti puţin, aş vrea să-ţi arăt ceva.

— E deja târziu, Sam, Sunt obosită.

— Durează puţin şi n-ai să regreţi.

— Sper, zise ea oftând. Despre ce e vorba?

— E surpriză.

Sam vru s-o ia de mână.

— Mă descurc…

— Nu cred. Pe-aici terenul e abrupt şi aşa cum eşti încălţată nici zece metri n-ai putea înainta. Dă-mi mâna.

— Nu ştiam că am să ajung până aici, zise înţepată, totuşi îl luă de mână.

— Numeni nu cunoaşte locul ăsta. Trebuie să te mişti fără zgomot. În pădure era aproape întuneric şi nu se vedeau decât formele copacilor din ce în ce mai întunecate. Tessei i se părea că merseră ore întregi dar, bineînţeles, că era imposibil. La un moment dat Sam o prinse de mijloc şi o trase în jos. Şsst! Vorbeşte în şoaptă. Uită-te acolo, murmură el. Sunt doi cerbi Sika. Priveşte-i bine pentru că sunt o apariţie foarte rară.

— Oh, sunt superbi, şopti ea, încercând să ignore senzaţia plăcută ce-i străbătea corpul lipit

de al lui.

— Masculii au blana roşcată cu o dungă neagră de-a lungul şirei spinării… Vezi ce coarne au?

Tessa îşi ţinu respiraţia privind acele animale magnifice. Până atunci nu mai văzuse cerbi atât de aproape, cu atât mai puţin cerbi Sika.

— Când se întorc să le observi crupa… acolo blana e albă… nu te mişca fiindcă or să te vadă. Nici nu se putea mişca pentru că privea vrăjită acele creaturi zvelte, maiestuoase, cu mişcări agile.

Acum, ascultă, cu atenţie, şopti el. Unul din cerbi îşi înălţă capul şi scoase un fluierat ascuţit, ca un ţipăt, care se stinse într-un boncănit. Era cel mai expresiv sunet pe care Tessa îl auzise vreodată, impresionând-o până la lacrimi. Imediat, cerbii se pierdură în noapte, lăsând-o cu sentimentul că asistase la momentul magic despre care îi vorbise Sam.

— Au plecat, zise el cu regret.

Tessa se mişcă puţin în braţele lui.

— Nu-mi vine să cred ceea ce-am văzut, şopti. Acum înţeleg ce-ai vrut să spui prin miracol. Privindu-l în ochi îşi dădu seama că urma să o sărute. Nu era drept. Un asemenea moment unic în felul lui, ar fi vrut să-l împartă cu el. Dar nu putea!

Se retrase din braţele lui.

— De ce faci asta? Să admirăm împreună acest colţişor de paradis.

— Cum poţi spune asta? zise ea cu vocea gâtuită de emoţie.

Sam o privi mirat.

— Te-am adus aici pentru că voiam să împărtăşim aceleaşi emoţii. E locul în care obişnuiam să vin când eram copil, dar nimeni altcineva nu ştie de el.

De ce-i spunea toate astea? Ninei, nu ei trebuia să i le spună!

— Mă gândeam… că e locul cel mai potrivit să stăm de vorbă fără să fim întrerupţi. Ce părere ai? Nu-ţi înţeleg privirea acuzatoare.

— Cred că mai bine ar fi să ne întoarcem. Îţi

mulţumesc că m-ai adus să văd cerbii…

— Încetează cu amabilităţile şi hai să stam de vorbă. Şi întinse mâna s-o prindă de braţ, dar Tessa se feri.

— Vreau să plec.

— Iar eu eu vreau să discutăm, insistă el.

— Să discuţi cu mine? Numai asta ai de gând, sau şi altceva?

— Cred că ai tot dreptul să mă întrebi asta, dar te asigur că în seara asta nu vreau decât să stăm de vorbă… departe de privirile curioase…

— Ale Ninei? murmură ea.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ah, nu? Atunci să fiu mai explicită, zise ea tremurând înfrigurată. Trebuia să-ţi fi spus mai demult, dar, probabil că acum e momentul cel mai potrivit. Nu era nevoie să ieşi din cameră ca să-mi spună Nina. Oricum, nu v-aş fi trădat…

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre ce? repetă ea surprinsă. Despre logodna voastră, bineînţeles.

— Ah… acum înţeleg.

— Înţelegi? Sunt încântată? îl ironiză ea, văzându-i zâmbetul arogant.

Fără cel mai mic efort Sam o prinse de încheietură şi o trase în braţele lui, strivindu-i gura cu buzele lui fierbinţi. Apoi o trânti pe iarbă.

— Încă nu m-am însurat cu Nina, aşa că ne putem distra puţin, scumpa mea, Tessa.

Capitolul 10

Se zbătea să scape din strânsoare.

Dar Sam era puternic şi o ţintuia pe spate, în iarbă. Gura lui lacomă cerea un răspuns şi Tessa cedă, copleşită de dorinţă. Era adevărat că încă nu se căsătorise cu Nina, dar asta se va-ntâmpla vreodată? auzi vocea ispitei. Îl dorea atât de mult, tânjea cu disperare să facă dragoste cu el…

Sam îi dădu drumul la mâini, încolăcindu-i trupul cu al lui. Tessa gemu slab, urându-l, dar şi pe ea, pentru această trădare. De ce îi permitea aşa ceva? Nu era corect din partea lor.

Ca prin vis simţi cum Sam o cuprinde de mijloc şi o ridică, lipind-o de pieptul lui.

Imaginea Ninei îi reveni în minte.

— Încetează, Sam… încetează.

— De ce? îi şopti el la ureche. Te doresc.

Tessa îl îmbrânci.

— Acum mă doreşti? Tu nu-ţi doreşti decât ce-ţi este interzis. Ceea ce poţi obţine cinstit nu-ţi place, replică, amintindu-şi cum o respinsese.

Pentru tine dragostea e un joc… nu, nu dragostea, tu nu cunoşti semnificaţia acestui cuvânt. Cum poţi face aşa ceva? Cum poţi s-o înşeli pe Nina? îi reproşă, încercând să-şi reprime dorinţa.

— Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

— Dar nu în felul ăsta. N-am niciun interes să fiu prima femeie care să pună în pericol o căsnicie care nici măcar nu a-nceput!

Reuşi să se ridice şi atunci îi văzu surâsul cinic.

— Încetează cu replicile moralizatoare. În felul ăsta ai reuşit să te izolezi în turnul tău de fildeş, ţinând bărbaţii la distanţă.

— La tine cinismul e ceva înnăscut?

— Cinismul îl capeţi prin antrenament… prin mult antrenament.

— Atunci îmi pare rău pentru tine că ai pierdut atâta vreme antrenându-te. Şi alergă spre maşină, îngrozită să meargă prea departe şi astfel să-i fi aflat secretul. Dar cum poţi păstra secretă dragostea? Pentru că împotriva dorinţei

amândurora, îl iubea, chiar dacă Sam o folosise drept pion pe tabla sa de şah. Dar acest lucru nu se va mai întâmpla. Nu era bătaia de joc a nimănui!

Ajunse la maşină abia trăgându-şi răsuflarea. Obrajii îi erau umezi de lacrimi şi părul îi scăpase din coadă. Se rezemă de maşină şi închise ochii. Sam nu trebuia s-o vadă aşa! Da, îl iubea, făcuse cea mai proastă alegere, dar când gândeşti cu inima nu cu capul, mai poţi face alegerea potrivită?

În apropiere era un izvor pe care-l observase la venire. Îngenunche în iarbă şi-şi cufundă palmele în apă, apoi îşi dădu pe faţă. Apa rece o învioră. Acum se simţea mai bine şi îşi putea controla emoţiile.

— Te-ai calmat? întorcându-se îl văzu în faţa ei, cu mâinile în buzunare. Nu poţi învinovăţi un bărbat că a încercat şi el, zise Sam, fără urmă de regret în voce.

— Nu te învinovăţesc, replică ea, ridicându-se, dar vreau să mă laşi în pace. Ţi-am spus că nu

mă interesează jocul tău… şi am vorbit serios.

Sam ridică din umeri.

— Dacă chiar asta simţi… am să mă port cuviincios, dar va trebui să mă ajuţi… să faci cumva să nu-mi mai placi. Mă cuminţesc şi, dacă vrei, am să dau totul uitării. Tessa îşi încleştă pumnii. Nu credea o iotă din ce-i spunea. Linişteşte-te, a fost o ultimă încercare. Acum hai să ne dăm mâna şi să cădem la o învoială. Discreţia ta… şi te las în pace.

Deci asta era! Hotărâse să încerce să-i cumpere tăcerea. Nu avea de ce se teme. În ce o privea, ştia să păstreze un secret, Aşa că îi întinse mâna, şovăind.

El i-o luă, o duse la buze şi o sărută, iar Tessa simţi furnicături pe sira spinării.

— Acum mergem? îl întrebă retrăgându-şi-o repede.

Când ajunseră la Beechwood Hall, Sam intră cu maşina pe alee şi făcându-i conspirativ cu ochiul, gest pentru care Tessei îi veni să-l pocnească, îşi duse degetul la buze şi-i şopti:

— Şsst! Nu uita, nicio vorbă că am fost împreună în pădure. Avem o înţelegere.

Miercuri află de la doamna Pearson că o parte din echipă şi Nina, plecaseră la Londra să-l vadă pe Leo Scheldon, producătorul.

— Voi fi bucuroasă când vor pleca de tot. Nu-mi place să o spun, dar zănatecii ăştia habar n-au ce-i aia o mâncare bună. Uită-te şi tu!

Tessa se uită în farfuriile cu resturi de la micul dejun: ouă, peste afumat şi ciuperci.

— Nu sunt obişnuiţi cu mâncarea gătită în casă, o consolă Tessa, gândindu-se că nici Nina, nici alte manechine ce călcaseră pragul acelei case, nu agreau ideea caloriilor în plus.

Sam se ţinuse de promisiune, dar se comporta într-un mod pe care nu-l înţelegea… prea amabil! Simţea, oare, pericolul! De Suzie se debarasase considerând-o prea periculoasă. Acelaşi lucru îl gândea şi despre ea? Uneori îi surprinderea privirea în timpul lucrului şi era nevoită să întoarcă capul; nu voia să citească mesajul ce i-l transmiteau ochii lui. Ameninţarea

plutea în aer: Sam va încerca din nou.

Dimineaţă nu avură pacienţi, aşa că Gus şi Annie hotărâră să ia o pauză ca să-şi bea cafeaua.

— Ce linişte! Nici pacienţi, nici aparate de filmat, nici gălăgie, râse Gus. Tocmai când Tessa îşi propunea să se bucure şi ea de această atmosferă calmă, Sam intră în birou.

— Sam, bei o cafea? îl întrebă Annie.

— Mulţumesc, apoi către Gus: m-am decis să preiau Green Farm. Tu ce părere ai?

Gus rămase surprins.

— Ce veste… grozavă. Dar cum de te-ai răzgândit?

Sam îşi trase un scaun şi sorbi din cafea.

— Să zicem că în planurile mele a intervenit o mică schimbare. Ăăă… mă gândesc să mă extind…

— Vorbeşti serios? se miră Gus.

— Minunat! spuse şi Annie.

— Adică… te gândeşti să păstrezi cabinetul? Să nu-l mai vinzi?

— Am să-l întreb pe Paul Lancing, cel care-mi

ţine locul la Londra, dacă vrea să ne asociem. Cunoaşte rosturile cabinetului din Londra şi caută o slujbă permanentă. Asta-mi va da libertatea să practic aici. Ce zici, Gus? M-ai ajuta în continuare?

Tessa se uită expresia bătrânului care trecu de la perplexitate la încântare.

— Mai întrebi, Gus? Nu ştii răspunsul?

Sam râse.

— Mă aşteptam la un răspuns afirmativ. Bun! Atunci, să-ncepem! Tessa, eşti drăguţă să-mi pregăteşti bagajele? Vaccinarea animalelor la Green Farm ne va câteva zile… aşa că adună-ţi şi tu nişte haine mai vechi… S-o întindem de-aici cât încă mai e linişte. Gus… Annie, ne puteţi ţine locul?

— Ne descurcăm, nu, Annie? Mai ai şi alte surprize, Sam?

— Una sau două, dar le păstrez pentru mai târziu, zise el, aruncându-i Tessei o privire inocentă.

Dar ea era la fel de şocată ca Gus şi Annie, curând, însă, totul va ieşi la iveală.

Dar nu înainte de a doua zi de vaccinări, după ce Eustace Mayfield îşi condusese una din cirezi şi Sam era concentrat asupra dozei pe care urma s-o injecteze următoarei, începu să bănuiască ce avea în minte.

Aplecată deasupra viţeilor simţi pentru prima dată că îi înţepeneşte spatele. Ce dor îi era de o baie fierbinte.

Eustace Mayfield o văzu îndreptându-se din spate şi o ajută să se ridice, apoi o trase într-o parte.

— Toate greutăţile noastre par să se rezolve… dar mă-ntreb ce l-a determinat pe Sam să se răzgândească?

— Vă referiţi la fermă? Ştia că bătrânul era la fel de surprins, dar ea nu era în măsuţă să comenteze afacerile lui Sam şi, oricum, adevăratul motiv nu-l cunoştea nimeni, nici măcar ea, sau Gus.

— Nu numai la fermă, dar şi la prietenul lui Gregory. Şi am mai auzit că Sam s-a hotărât să rămână la Beechwood.

— Sinceră să fiu… nu ştiu nimic. Sam nu mi-a spus motivele pentru care vrea să extindă cabinetul.

— Nici de ce părăseşte televiziunea?

Întrebarea lui Eustace Mayfield îi aprinse toate beculeţele din cap. De ce nu se gândise la asta de la început? Acum, totul i se limpezea în minte. Ca bărbat însurat, Sam avea noi perspective! De ce intenţiona să profeseze exclusiv medicina veterinară? Pentru ca Nina să-şi continue munca în televiziune fără ca el s-o stingherească. Probabil că Nina, care avea o personalitate puternică, făcuse presiuni asupra lui după episodul cu Suzie şi el cedase, fiind genul de femeie care putea să manipuleze un bărbat precum Sam Wilde.

Făcându-se că nu aude întrebarea, schimbă subiectul. Era sfârşitul săptămânii şi aproape terminaseră vaccinarea. Cu atâtea gânduri care îi măcinaseră mintea o apucase durerea de cap, dar măcar înţelesese ce se petrece.

În timp ce se întorceau acasă de la Green

Farm cerul se acoperi de nori.

— Stă să plouă, zise Sam, zâmbind. De la un timp buna lui dispoziţie începuse s-o irite. Era chiar atât de fericit? Chiar uitase că o sărutase şi cum reacţionase ea? Cum era posibil ca cineva să-şi facă planuri de căsătorie cu o persoană, pentru ca în minutul următor să încerce să seducă alta? în noaptea asta n-ai să dormi prea bine… vreau să te previn…

— Poftim? Ce-ai spus?

— E vorba despre sala de bal. Greeley şi o întreagă armată de femei s-au ocupat toată ziua s-o decoreze şi, probabil, vor lucra şi la noapte. N-a mai fost folosită de zeci de ani.

Uitase de petrecere. Ce repede trecuse timpul! Bucură-te, e o petrecere de logodnă, nu priveghi… şi un motiv de distracţie.

— De fapt… nu cred că voi putea veni, spuse ea, cu privirea fixată asupra liniei albe de pe mijlocul şoselei.

— Prostii. Cum să nu vii?

— N-am cu ce să mă-mbrac. O scuză jalnică,

dar ăsta era adevărul. N-avea nimic potrivit pentru o asemenea ocazie.

— Ia-ţi liber mâine şi du-te la cumpărături. O poţi lua şi pe Annie cu tine. E o companie plăcută.

— Şi Gus cum se va descurca de unul singur?

— Voi fi şi eu acolo. Ee un bun pretext ca să fug de la Beechwood Hall. Nina se întoarce mâine de la Londra cu echipa şi cu Leo… şi-ţi dai seama ce-o să fie acolo.

Nemaiavând nicio scuză, Tessa rămase posacă gândindu-se la seara de sâmbătă. Nu exista decât o singură modalitate să treacă peste ea: cu zâmbetul pe buze!

A doua zi, însoţită de Annie, porni să colinde magazinele. Nu mai fusese la cumpărături de când plecase din Oxford, de aceea se lăsă uşor convinsă de Annie să încerce aproape toate rochiile care îi plăceau. Era o distracţie. Până la urmă îşi alese o rochie lungă şi mulată pe corp, din mătase verde, în nuanţa ochilor ei, cu guler tunică şi fără mâneci.

Annie îşi alese un taior înflorat, care-i masca

rotunjimile.

— Am cheltuit destul, sau terminăm toţi banii la buticul cu bijuterii de-acolo?

Tessa îşi cumpără o pereche de cercei orientali, iar Annie o brăţară. Toată ziua fusese atât de bine dispusă încât uitase că toate acele cumpărături le făcuse pentru logodna lui Sam, dar când Annie o lăsă la Beechwood Hall, primul lucru pe care-l văzu fu maşina albă a Ninei, parcată lângă Porsche-ul roşu, deşi în jur erau multe alte maşini.

Îşi luă rămas bun de la Annie şi cu braţele încărcate de pachete împinse cu piciorul portiera Land Roverului.

— Ne vedem mai târziu îi strigă lui Annie, ascultând hohotele de râs ce răsunau din casă. Va trebui să facă conversaţie cu zeci de persoane pe care nu le cunoştea, prefăcându-se că ştie câte ceva despre fiecare. Să nu întârzii! îi mai strigă lui Annie pentru orice eventualitate.

Sala de bal de la Beechwood Hall fusese închisă şi lăsată în paragină de pe vremea Elsei.

Tessa nu pătrunsese niciodată dincolo de uşile închise. În seara aceea fuseseră larg deschise, iar candelabrele străluceau, reflectând pe tavanul împodobit cu stucaturi, sclipiri de diamant, o mică orchestră cânta pe podiumul ridicat pe podeaua bine lustruită şi draperiile roşii, grele, fuseseră ridicate la ferestre, ca aerul înmiresmat al nopţii de vară să pătrundă în sala spaţioasă.

— Acorzi un dans unui bărbat care abia îşi târşâie picioarele? Lasă-te condusă de mine şi-ai să-ţi blestemi zilele! zise Gus, îndreptându-şi umerii.

Tessa râse şi îl luase de braţ, bucuroasă că vede o figură cunoscută.

— Annie unde e? îl întrebă privind peste umărul lui la perechile de dansatori, în timp ce Gus o învârtea într-un ritm ameţitor.

— Dansează cu producătorul.

— Ce Leo? E drăguţ, nu-i aşa? Mie-mi place, zise Tessa amintindu-şi bărbatul timid, cu ochelari, pe care Damien îl împinsese de la spate să le facă cunoştinţă. Ca producător, Leo o dezamăgise. Nu

era bărbatul expansiv pe care şi-l închipuise ci, mai degrabă, un introvertit, dar avea un zâmbet cald şi-i strânsese mâna cu putere.

— Ah, scuză-mă. Mi-am pierdut antrenamentul, mormăi Gus, împiedicându-se de piciorul ei.

Tessa se agăţă de el, ţinându-şi respiraţia în faţa eleganţei acelei săli de bal.

— E superbă, Gus. Îmi imaginez cum arăta altă dată.

— Multe lucruri s-au schimbat de-atunci, oftă Gus, iar unul dintre ele este silueta mea. De mult nu m-am mai simţit atât de încorsetat în frac! Şi mai făcu o piruetă ca s-o impresioneze, iar Tessa izbucni în râs.

— Nu râde prea tare, că or să creadă că plângi de durere, o atenţionă el.

După ce dansă cu Gus, Damien şi Boris, puseră stăpânire pe ea, apoi şi alţi bărbaţi care, toţi, probabil lucrau în televiziune. Picioarele o dureau îngrozitor.

La un moment dat, Greeley apăru din

mulţime.

— Domnişoară Tessa, sunteţi chemată la telefon. Un anume domn Greystone.

— Todd? Nu mai vorbise cu el din seara aceea… Greeley o conduse în bibliotecă apoi o lăsă singură. Alo, Todd?

— Tessa? Vocea i se auzea foarte slab şi pe fir erau mulţi paraziţi. Te-am deranjat?

— Nu, mă bucur că te-aud. Ţi-a explicat tata de ce am plecat fără să-mi iau rămas bun?

Da, îi explicase, dar Tessa deja începuse să simtă o senzaţie ciudată în capul pieptului. Vocea lui Todd era schimbată, aproape vinovată.

— Tessa, am încercat să-ţi spun… îţi mai aminteşti fata pe care ţi-am prezentat-o la petrecere… Amber?

— Fata cu ochi căprui? Aceea frumoasă?

Urmă o scurtă pauză.

— Da… ascultă… ne-am căsătorit.

Tessa aproape că scăpă receptorul de mână. Todd se însurase!

— În seara asta dăm un fel de petrecere… şi

m-am simţit vinovat că nici nu ţi-am scris, nici nu ţi-am telefonat ca să te anunţ… mă-nţelegi, nu, Tessa?

Tessa îşi înghiţi nodul din gât.

— Da… da… sigur că da.

— Te bucuri pentru noi?

— Foarte mult, Todd. Mi-ai dat o veste minunată. Tessa îşi dădu seama cât de greu se hotărâse s-o anunţe, dar acum măcar îi înţelegea tăcerea. Pe Todd îl iubise întotdeauna cu o dragoste de soră, totuşi vestea o şocase. Aşa se întâmplă mereu când e vorba de prietenii din copilărie. Multă fericire, Todd, mai reuşi să spună, apoi legătura se întrerupse.

În cameră se lăsă tăcerea. Dacă nu ar fi avut propriile probleme, sigur şi-ar fi dat seama ce se-ntâmplă, ultima oară când fusese acasă. Amber era o fată frumoasă, iar Todd îi căutase tot timpul compania.

— Vesti proaste? o întrebă Sam din prag. De când se afla acolo?

— Nu, nu chiar… adică deloc.

— Vrei să discutăm despre asta?

Tessa încercă să-şi stăpânească tremurul buzelor.

— Era Todd, care mi-a făcut o surpriză… a telefonat să mă anunţe că s-a însurat. Pe fată o cheamă Amber şi e foarte frumoasă…

Nu-şi amintea cum ajunsese să-şi ascundă faţa la pieptul lui, dar când îşi reveni Sam o strângea în braţe şi îi mângâia părul.

— Şi vestea te-a şocat, nu-i aşa? îi şopti el la ureche.

— Mmm… cred că da. După moartea mamei am crescut mai mult împreună devenind cel mai bun prieten al meu… mi-a fost ca un frate. Mă bucur pentru el.

Sam o prinse de bărbie şi-i înălţă capul şi în lumina slabă din cameră Tessa avu impresia că trăsăturile lui se mai îmblânziseră. Întoarse privirea într-o parte, spunându-şi că n-ar fi trebuit să reacţioneze în felul acela, dar după două şocuri venite unul după altul, îi venea să plângă. Se îndepărtă de el, oftând.

— Nu prea se vede. Mai degrabă pari tristă. Crezi că soluţia cea mai bună e să renunţi la el atât de uşor?

— Încă n-ai înţeles că nu simt pentru el…

— Dacă tot spui că nu-l iubeşti, nu crezi că reacţionezi exagerat? veni el cu un argument logic.

— Asta nu e reacţia faţă de Todd! protestă ea, ştergându-se cu degetul la ochi. Se purtase ridicol, ca un copil, iar Sam înrăutăţea situaţia. Am cunoscut-o pe Amber la o petrecere, ultima oară când am fost acasă şi-atunci mi-am zis că e o fată foarte drăguţă. Acum mă simt ca o proastă că nu mi-am dat seama ce e între ei.

— Mai bine ai fi rămas acasă să m-aştepţi. Asta să-ţi fie învăţătură de minte.

— Te-am aşteptat întreaga săptămână! strigă Tessa, luând-o gura pe dinainte.

Sam veni lângă ea.

— Serios? Asta nu mi-ai mai spus-o. Parcă ziceai că n-ar fi trebuit să-mi imaginez că o să stai în casă să m-aştepţi.

Tessa se întoarse cu spatele la el.

— Confunzi lucrurile…

— Eu le confund? Dacă e cineva confuz, tu eşti aceea.

— Mai exact, ce vrei să spui? pufni ea şi întorcându-se îl fulgeră cu privirea.

— Ceea ce-ai auzit. Se pare că l-ai înţeles greşit pe Todd, deşi îl cunoşteai de ani de zile. Ce să mai zic de bietul de mine care nu te ştiu decât de o lună? Chiar aşa, ce crezi tu despre mine?

— Nu e neapărată nevoie să am o părere despre tine.

— Serios?

Cum putea minţi cu atâta uşurinţă. În realitate se gândea că Sam era un bărbat ambiţios, cu multă putere de muncă şi că urma să se însoare cu o femeie frumoasă, exact persoana potrivită pentru el. Niciodată, însă, n-ar fi recunoscut că suferea zi şi noapte gândindu-se ce se va întâmpla după căsătoria lui? Cât de uşor îi va fi ei să locuiască în continuare în Beechwood şi dacă Nina o va mai accepta în preajmă, chiar dacă

ea se va obişnui cu situaţia.

Închise ochii, apoi îi deschise furioasă.

— Oaspeţii tăi se vor întreba unde-ai dispărut.

— Vino lângă mine.

— Nu, Sam. Şi rămase încordată, văzându-l că se apropie.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu ţi-a plăcut cum te-am sărutat… cum ne-am sărutat. Spune-mi! Şi cu degetele îi atinse braţele goale, făcându-i pielea ca de găină.

În clipa aceea ar fi trebuit să plece, să dispară din încăpere cât mai putea, dar Sam parcă o hipnotiza, ţintuind-o în loc.

— Văd că nu mă contrazici, râse maliţios, apoi privirea îi deveni tandră. Tessa, pe cât eşti de frumoasă, pe atât de îndărătnică. Întotdeauna ai impresia că numai tu ai dreptate. Probabil că aşa ai reuşit să-ţi domini fraţii… dar cu mine nu ţi-a mers. Te-am prevenit, iar acum am să ţi-o dovedesc, n-ai absolut nicio şansă de scăpare.

Tessa încremeni, neputând decât să scuture

din cap. Sam îi privi încruntat buzele care începuseră să tremure, apoi o cuprinse în braţe. Ruptă complet de lumea din afară, nu auzi uşa deschizându-se.

— Tessa… unde…? Oh, Sam! Nina se uită la ei îngustându-şi pleoapele. Deci aici v-aţi ascuns!

Tessa făcu ochii mari, îngrozită.

— Nina… nu… nu e ceea ce crezi.

— Ba este exact ceea ce crede, zise Sam pe un ton amuzat, prinzând-o strâns de mijloc. Nu încerca să negi… am fost prinşi asupra faptului… şi trebuie s-o recunoaştem.

Tessei nu-i venea să creadă ce aude. Se uită speriată la Nina, încercând să se smulgă de lângă Sam.

— Nu, Nina, nu e adevărat, spuse, aproape plângând, dar din privirea acesteia înţelese că nu avea nicio şansă să fie crezută.

Capitolul 11

— Nu-i mai lăsa să facă glume pe seama ta! o sfătui Leo Sheldon, apoi o sărută pe Nina pe obraz. Cu cât înveţi mai repede cum să te păzeşti de farsele lor tâmpite, cu atât mai bine. Întreaga echipă e o haită de hiene? N-ai descoperit încă?

— Tessa învaţă foarte repede, observă Sam, uitându-se la expresia perplexă a Tessei.

— Aţi pierdut toasturile cu şampanie. Veniţi să ciocnim un pahar, zise Nina.

— Nu vezi că sunt ocupaţi? îi zise Leo, îmbrăţişându-şi logodnica şi sărutând-o din nou.

— Ba văd, chicoti Nina. Voi doi, nu vreţi să ne uraţi noroc? Vom avea nevoie de aşa ceva acum, când muncim împreună… şi trăim împreună… legal.

— Eu nu vă dau mai mult de o săptămână, glumi Sam şi, spre surprinderea Tessei, Leo şi Nina izbucniseră în râs. Hai, două, acceptă el cu generozitate. Apoi se apropie de Nina şi o sărută uşor pe obraz.

Felicitări amândurora… Leo, eşti un bărbat norocos. Şi, privind peste umăr, o strigă pe Tessa, care tresări auzindu-şi numele.

— Da… felicitări… mă bucur pentru voi.

— Am extenuat-o, dar vreau să-mi îndrept greşeala, se scuză el, prinzând-o de mijloc.

— Atunci, ne vedem mai târziu, râse Leo, conducând-o pe Nina în hol.

— Vă prindem din urmă, le strigă Sam, apoi închise uşa.

Luând-o în braţe, o strânse la piept, dar Tessa rămase încordată, cu faţa la fel de palidă.

— După cum te văd, îmi dau seama că încă nu m-ai iertat. Tessa, nu a fost decât o glumă.

— M-ai lăsat să cred… începu ea, dar vocea i se frânse văzându-i figura amuzată. Încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar nu reuşi. Sam, de ce mi-ai făcut asta? îl întrebă, încercând să-l îmbrâncească.

Sam ridică din umeri. Ţi-am făcut propriul joc, pentru că m-ai acuzat că mă joc cu tine.

— M-ai lăsat să cred că tu şi Nina sunteţi

logodiţi îi strigă mânioasă.

— Tu ai vrut să crezi asta. Eu nu te-am contrazis, atâta tot.

— Dar ai zis că ai stat la ea, când ai fost la Londra! izbucni, neputându-se abţine.

— Da? râse el. Am uitat să adaug că tot acolo locuieşte şi Leo?

— Intenţionat m-ai indus în eroare?

— Nu… tu m-ai înţeles greşit.

— Oh, Sam, cum ai putut…? suspină, încercând să se elibereze din braţele lui.

Sam o prinse de umeri, ţinând-o pe loc.

— Foarte simplu. Mintea ta lucra cu febrilitate trăgând concluzii pripite. Nu puteam să te dezamăgesc.

— Te rog, dă-mi drumul…

— Tocmai când începusem să mă bucur şi eu, totuşi îi dădu drumul şi se rezemă de perete băgându-şi mâinile în buzunare. Cred că avem multe de discutat… dar mai suportă amânare. Câteva ore în plus nu mai contează pe lângă cât am aşteptat. În seara asta te-am urmărit cum

dansezi.

O urmărise? Ea nu-l văzuse decât aruncându-i câte o privire şi atunci simţise că i se moaie picioarele, iar inima îi bătuse frenetic în piept. Acum, după ce Nina aruncase bomba, încerca să-l înţeleagă.

— Oh, Tessa, iartă-mă… uită-te la tine cum încerci cu disperare să-ţi limpezeşti gândurile. Şi o luă din nou în braţe, însă de această dată nu se mai opuse? Mă ierţi?

— N-am de ce să te iert. Ai dreptate… a fost greşeala mea, îi răspunse cu o voce stinsă.

Sam îşi trecu un deget peste sprânceana ei.

— Aş vrea să te sărut… foarte mult. Îmi dai voie? îşi înălţă faţa spre el şi Sam îşi trecu degetele prin părul ei, masându-i pielea capului. Tremurând, corpul i se arcui spre el, involuntar, după aceea Sam îi cuprinse buzele într-un sărut, la început, tandru, apoi din ce în ce mai pătimaş. Oh, Tessa, ce prost am fost. Cât m-am luptat cu mine însumi să nu te iubesc.

Chiar îi spusese că o iubeşte? Ce însemna

pentru el acel cuvânt? De câte ori îl mai rostise până atunci?

— Sam… îi murmură numele, dar gura lui îi pecetlui buzele cu un nou sărut. Palmele ei începură să-i exploreze trupul, umerii laţi şi braţele musculoase, în timp ce sărutul lui disperat, o făcu să geamă de plăcere şi dorinţă.

— Am pierdut atâta timp, îi şopti el. Ştii cât de mult te doresc? Ai bănuit vreodată?

— Dar ţi-am spus…

— Am rămas şocat… imaginează-ţi un bărbat care vrea să rămână burlac, hotărât să nu facă greşeala de a se încrede în femei… şi apoi… tu! Am rămas fără replică, descoperit în faţa ta. Mi-ai spus că ai încredere în mine şi am încercat să te sperii, dar n-a mers. Mi-ai spus că nu mai jucaseşi jocul acela şi… pur şi simplu nu puteam s-o fac. Eram complet răvăşit.

— N-a fost intenţia mea…

— Femeile pe care le-am cunoscut până acum îşi făceau planuri cum să se poarte mai frumos cu mine ca să mă impresioneze. Tu, în schimb, mă

înfurii.

— Te-ai înfuriat? şopti Tessa.

— Tot timpul. De-asta, acum, te sărut şi-ţi spun că te iubesc. Vezi bine cât m-ai supărat.

— Sam…

Sam îi puse uşor degetul pe buze.

— Mă vrei, Tessa, aşa cum sunt? o fiinţă supusă greşelii.

— Te vreau… şi te doresc mai mult decât orice pe lume.

— Simt o ezitare în vocea ta. Nu eşti foarte sigură de ce spui, nu-i aşa?

Ar fi vrut să-i spună că era sigură.

— Ascultă-mă… Şi o prinse în braţe, privind-o drept în ochi. Nu pot să schimb trecutul. Femei ca Suzie, au existat multe în viaţa mea, dar n-au însemnat nimic pentru mine şi nici nu le-am dat speranţe. În cazul lui Suzie… îmi pare foarte rău pentru ea. Dar are mulţi prieteni şi, până la urmă, va pune mâna pe unul dintre ei. În ce te priveşte, din prima zi în care ne-am vorbit am ştiut că am întâlnit femeia care mă interesa, nu numai pentru

frumuseţea ei, ci în multe alte privinţe. Tessa, tu-mi întruneşti toate dorinţele.

Chiar era adevărat? Chiar simţea într-adevăr aşa? Existaseră atâtea femei frumoase în viaţa lui…

— Ştiu că lucrăm bine împreună… începu, măcinată de îndoieli.

— Nu e vorba doar de muncă… Până acum o parte din viaţa mea a fost în umbră şi, brusc, ai apărut tu, ca o rază de soare. Eram îngrozitor de speriat, de-asta am şi încercat să te uit, de-asta te-am şi alungat.

— Reporterii aceia… au fost doar un pretext?

Sam încuviinţă din cap.

— După ce-ai plecat, nu ştiu de câte ori am vrut să-ţi telefonez, dar n-am putut să formez numărul până la capăt.

— Oh, Sam… chiar îmi spui adevărul?

— Adevărul absolut. Fără tine viaţa mea nu înseamnă nimic. Crede-mă iubito.

Tessa îl trase spre ea şi-i încolăci gâtul cu braţele:

— Sărută-mă, Sam.

— Ah, iubito… am să te sărut… de o mie de ori.

Acela era începutul viitorului pe care-l vor trăi împreună, oricare ar fi fost acela. Nu-i cerea credinţă veşnică, ar fi fost mult peste speranţele ei. Dar Sam urma să fie singurul bărbat din viaţa ei şi trebuia să se roage ca şi ea să fie singura femeie din viaţa lui, de-atunci înainte.

Îl împinse uşor şi zâmbind îi şopti:

— Nu crezi că ar trebui să facem un efort şi să ne amestecăm printre oaspeţi?

— Ba da. Şi vreau să dansez cu tine… să-ţi simt trupul lipit de al meu… să ştiu că eşti a mea.

— Sam, nu pot să cred ce ni se-ntâmplă?

— Ba trebuie să crezi, iubito.

Tessei nu-i fu uşor să părăsească încăperea. Avea impresia că ieşind pe uşă visul se va destrăma, dar Sam, ţinând-o strâns lângă el, îşi făcu loc prin mulţimea de invitaţi, spre ringul de dans, unde o prinse în braţe, şi în ritmul lent al muzicii începură să danseze, unduindu-şi

corpurile. Tessa ştia că sunt priviţi şi mai ştia că nu-i pasă.

De ce să-i pese?

Lumea întotdeauna va fi cu ochii pe el, pentru că, probabil, întotdeauna va fi o celebritate.

— Nu-ţi fie teamă de viitor, iubito, îi şopti el.

— Cum de mi-ai citit gândurile?

— Tu m-ai învăţat cum, în ziua aceea în sala de operaţii când ţi-am spus că nu sunt obişnuit cu asemenea practici. Îmi părea rău că-ţi vorbesc atât de dur, dar deja începusem să mă-ndrăgostesc şi nu era prea plăcut să recunosc acest lucru.

— N-am vrut să par îndrăzneaţă. A fost doar o glumă.

— Care m-a speriat de moarte. Nimeni până atunci nu ştiuse ce gândesc… nu permisesem aşa ceva. Şi, dintr-odată, apari tu ca să-mi spui cum se repară ţevile colectoare.

— Oh, Sam, râse ea. N-aş fi îndrăznit să-ţi vorbesc în felul acela dacă aş fi ştiut cine eşti.

— Exact asta a fost problema. Nu ţi-ai

schimbat tactica nici după ce-ai înţeles cine sunt. Îţi aminteşti că mi-ai spus pe un ton categoric că nu poţi afla caracterul unui om după o jumătatea de oră de interviu şi că o perioadă de probă ar fi cea mai bună idee.

— Chiar aşa am spus?

Sam o sărută, dezmierdând-o cu buze fierbinţi.

— Asta-mi place la tine. Că eşti… tu şi nu ştii să te prefaci.

— Chiar tu spuneai că fiecare din noi mai avem o latură ascunsă. Poate că tocmai pe aceea ai văzut-o.

— Mi-am asumat riscul şi le iubesc pe amândouă… în egală măsură, murmură el. O strânse în braţe şi Tessa simţi un val de dorinţă inundându-i trupul. Era speriată de propriile dorinţe, care o copleşeau. Nu voia să-l sufoce pe Sam, dar existau toate şansele s-o facă. Cât va dura dragostea lor, dacă ea nu-şi va putea păstra controlul. Sam îi spusese să nu se teamă de viitor, dar ce însemna viitorul lor? se întrebă, cuprinsă

de panică. Îl va putea iubi necondiţionat.

— Vreau să dansez şi eu cu ea. Ai acaparat-o de tot, bătrâne, auziră lângă ei vocea lui Damien.

— Asta a fost şi intenţia mea, zise Sam râzând, dar tonul lui era uşor prevenitor. De-abia atunci realiză Tessa că muzica încetase. Du-te şi distrează-te, dar întoarce-te la mine, adăugă el.

Când orchestra începu să cânte din nou, Damien o prinse uşor în braţe şi, după ce lumina se micşoră, Tessa îl văzu pe Sam dispărând.

Acum, când nu mai era lângă ea nu-i venea să creadă ce se întâmplă cu ea. Chiar îi spusese că o iubeşte? Că o sărutase în felul acela de parcă n-ar fi vrut să-i dea drumul?

Damien îi vorbea tot timpul scutind-o de obligaţia de a face conversaţie, mai cu seamă că, la un moment dat îşi ţinu respiraţia văzându-l pe Sam intrând pe ring însoţit de o fată înaltă şi brunetă.

Sam o cuprinse în braţe cu eleganţă şi fata se lăsă peste el ca o salcie deasupra apei. Tessa încremeni, nemaiputându-şi lua ochii de la ei.

Vechea spaimă o cuprinse din nou şi panica puse stăpânire pe ea. Lucrul acela îngrozitor i se întâmpla chiar ei? Acum ştia ce poate face gelozia dintr-un om; era ca o gheară ce deforma perspectiva fragmentând-o în clone urâte ale realităţii.

La un moment dat privirile li se încrucişară şi îşi simţi trupul revenind la viaţă. Privirea aceea era numai pentru ea, confirmându-i dragostea şi Tessa i-o susţinu zâmbind până când Damien o învârti schimbând locurile.

— Ne va fi dor de locul ăsta, spuse Damien, făcând piruete în faţa ei în ritmul melodiei rock.

— Scuză-mă, n-am înţeles ce-ai spus. Muzica e prea stridentă.

— Ne-am obişnuit cu viaţa de huzur, iar eu voi duce dorul gustoaselor mâncăruri ale doamnei Pearson.

— Plecaţi undeva? se miră ea.

— Nu ştiai? Suntem într-un impas cu episodul pilot şi Leo a întrerupt filmările.

— Habar n-aveam. Îmi pare rău.

Când scăpă de el îl căută din priviri pe Sam dar el dispăruse din nou. Nu înţelesese prea bine ce-i spusese Damien, dar vestea că în Beechwood Bridge totul va reintra în normal o bucura.

— Credeam că n-o să mai ieşi de pe ringul de dans! auzi în spate vocea lui Sam şi când se întoarse îl văzu zâmbind.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti Tessa şi imediat el o strânse în braţe.

— E multă lume aici.

— Eu n-am avut ochi decât pentru o singură persoană.

— Vreau să mă asigur că aceşti ochi ca smaraldul nu văd pe nimeni altcineva în seara asta. Hai să ne plimbăm.

— Eşti nebun, râse ea.

— N-o să-ţi fie frig doar în asta? o întrebă plimbându-şi privirea asupra ei.

— E frumos afară, nu?

— Vino să te convingi singură.

— Unde vrei să mă duci? îl întrebă văzându-l că o ia pe alee. Sam Wilde, am impresia că ai

plănuit ceva.

— Instinctul feminin nu te înşală. Mergem undeva, zise el sărutând-o pe vârful nasului.

La capătul aleii, în dreapta, era drumul ce ducea în sat, cel din stânga spre cabinet care, la ora aceea, părea un loc părăsit.

— Intraţi aici voi toţi care îndrăzniţi, spuse el râzând în timp ce descuia uşa.

— Sam… spune-mi de ce pleacă echipa de filmare? Pleci şi tu cu ei?

— Crezi că am de gând să te părăsesc?

— N-am niciun drept să te reţin, dacă aceste filmări înseamnă atât de mult pentru tine.

— Iubito, viaţa mea s-a schimbat, îi şopti el, prinzând-o în braţe. Mă bucur că Leo a luat această decizie lăsându-mă să-mi fac planuri pentru viitor, un viitor pentru amândoi, aici în New Forest.

— Nu-mi spune că pentru mine…

— Tessa, vreau să mă însor cu tine, să fii soţia mea, să lucrăm împreună, să trăim împreună, să mă iubeşti mereu. Nu voi permite ca

ceva să intervină între noi ca să ne distrugă dragostea.

— Sam… Vocea îi tremura şi lacrimile îi împăienjeniră privirea. Nu te pot lăsa să-mi faci asemenea promisiuni.

— Sunt singurele pe care mi le pot respecta. Mi-ai arătat că ai încredere în mine şi vreau să fiu demn de această încredere.

Sam aprinse lumina. Deşi încăperea era aşa cum o ştia, acum Tessa o vedea cu alţi ochi. Acolo era viitorul ei. Îi plăcuse de la început, dar acum şi Sam iubea acel loc. În sinea ei ştiuse tot timpul că el iubeşte locul acela.

— Tessa, vrei să te măriţi cu mine?

— Te iubesc, Sam, izbucni ea din prea plinul inimii. Da, da, da, de o mie de ori „da”.

Sam o strânse în braţe şi o sărută, dar sărutul lui se deosebea de toate celelalte. Era o promisiune a dragostei lui… veşnice. Acum ştia că în viaţa ei nu existau jumătăţi de măsură, şi care-i erau sentimentele faţă de Sam Wilde, bărbatul visurilor ei, dar şi cel real.

Luând-o de mână o conduse spre camera de recuperare, dar în prag Tessa se opri nevenindu-i să creadă ce vede. Din cutia băgată într-o cuşcă, se iviră două căpşoare cu blăniţă aurie, cu patru ochişori se clipeau somnoroşi.

— Sam… doar nu…

— Tom le-a pus numele Primrose şi Pansy. Pe Poppy l-au luat Jane şi Ray. Se aplecă şi luă căţeluşii în braţe, apoi i-i întinse. Ca semn al dragostei mele… doamnă Wilde.

Căţeluşii i se ghemuiră în braţe, lingând-o pe bărbie, pe nas, încurcându-şi lăbuţele în părul ei.

— Ah, Sam… acum am să plâng, suspină ea. Sunt atât de fericită, iubitule.

— Destul de fericită ca să ne accepţi pe toţi trei, pentru totdeauna?

Tessa încuviinţă din cap. În ochi îi străluceau lacrimi de fericire.

— Pentru totdeauna şi mai mult decât atât.

Sfârşit